

JOHN BEVERE

KORKUNUN
GÜCÜNÜ KIRMAK

Kendinizi suçlu hissetmeden “HAYIR” deyin
İnsanın onayını aramadan güvende hissedin

JOHN BEVERE

**KORKUNUN
GÜCÜNÜ KIRMAK**

Breaking Intimidation by JohnBevere, Turkish
© 2012 Messenger International
www.MessengerInternational.org
Originally published in English as Breaking Intimidation
Additional resources in Turkish by John & Lisa Bevere
are available for free download at:
www.CloudLibrary.org
To contact the author: JohnBevere@ymail.com

John Bevere'in Korkunun Gücünü Kırmak isimli kitabı
© 2012 Messenger International
www.MessengerInternational.org
İngilizce orijinali Breaking Intimidation
John & Lisa Bevere'den diğer kaynakları Türkçe olarak
www.CloudLibrary.org adresinden indirebilirsiniz.
JohnBevere@ymail.com adresinden yazara ulaşabilirsiniz.

Adama

Karım Lisa'ya. Rab'den sonra en iyi arkadaşım sensin. Seninle evlenme ayrıcalığını bana verdiği için Rabb'e sonsuzlarca müteşekkirim. Bu kitabı düzenlemeye adadığım saatlerin için teşekkürler. Seni seviyorum, hayatım.

Dört Oğlumuza

Addison'a: Sevgi dolu kalbin için minnettarım. İsminin anlamına yakışır bir hayat sürüyorsun, "güvenilir"sin.

Austin'e: Bencil olmayan sevgin ve hassasiyetin için minnettarım.

Alexander'a: Varlığınla bulunduğun odayı bir ışık gibi aydınlatmanı çok seviyorum.

Arden'e: Bizim için büyük bir sevinç kaynağısın.

John ve Kay Bevere'ye: İmanlı veliler olduğunuz ve sizin oğlunuz olduğum için çok memnunum. Her ikinizi de seviyorum

John Bevere Hizmetleri Çalışanlarına: Desteğiniz ve sadakatiniz için teşekkürler.

John Mason'a özel teşekkürlerimi sunuyorum. Sen başkalarının başarılarıyla sevinen gerçek bir arkadaşsın.

Bizimle beraber emek veren ve hizmetimizi destekleyen Creation House çalışanlarına. Sizler çok özel destekçilerimiz ve hizmetteki dostlarımızınız.

En önemlisi, göklerdeki Babam'a tükenmeyen sevgisi, Rabbimiz İsa Mesih'e lütfü, hakikati ve sevgisi, Kutsal Ruh'a bu proje boyunca sağladığı sadık rehberliği için en içten şükranlarımı sunuyorum.

Yazardan Mesaj

Bu kitabı yazarken Tanrı bana Şu peygamberlikte bulundu:

Bu son günlerdeki büyük orduma katılmaya çağrılanlar arasında korkuyla bağlanmış olanlar var. Hem Bana hem de insanlara karşı saf bir kalpleri var, fakat Gideon gibi insandan korktukları için tutsak durumdalar (Hâkimler 6 – 8 bölümler) Onlara verdiğim armağanlar hareketsiz kalmışlar.

Onlardan birçoklarını zgr kılmak için bu kitabı mesh edeceğim. Korkusuzca ileri çıkıp, bana itaat edecekler. Yiğit savaşçılar olacaklar ve Tanrılarının gücüyle büyük zaferler kazanacaklar.

Önsöz.....	7
Giriş.....	9

Birinci Kısım

Ruhsal Konumunuzu Belirlemek

1. Yetkinizde Yürüyün.....	13
2.Ruhsal Konum Ve Yetki.....	23
3.İki Uç Nokta.....	33
4.İmanlının Armağanı.....	43

İkinci Kısım

Korkuyu Meydana Çıkartmak

5.Eylemsiz Kalan Armağanlar.....	55
6.Korkudan Dolayı Felçli Duruma Gelmek.....	65
7.Korku Ruhü.....	75

Üçüncü Kısım

İnsan bana ne yapabilir?

8.Armağanı Alevlendirin.....	87
9.Korkunun Kökü.....	99
10.İstekli Olmak Yeterli Değil.....	111
11.Tanrı Korkusu ile İnsan Korkusu Karşı Karşıya.....	125
12.Etki ya da Tepki.....	141
13.Düşüncenin Özdenetim Ruhü.....	151
14.Gayretle Koşmaya Devam.....	165

ÖNSÖZ

Hizmette yoldaş ve sevgili bir arkadaş olan John Bevere'yi tanımayı bir ayrıcalık sayıyorum. Bu çağa zafer, iman ve umut mesajı getirmesi için Tanrı'nın onu ayağa kaldırdığına inanıyorum.

John Bevere Korkunun Gücünü Kırma adlı kitabında Rabb'in bedeninin çok ihtiyacı olan bir mesajı iletiyor. Dünyamıza ulaşmak için Rabb'in verdiği armağanları kullanmalıyız. Fakat birçoğumuz Mesih'teki yetkilerimize yapılan saldırılardan dolayı geri çekiliyoruz.

Tanrı'nın sizdeki armağanlarını durdurmak için Şeytan koşullar yaratacak ve insanları kullanacaktır. Tanrı'nın sözü ilk başta korkup sonra zafer kazanan imanlıların örnekleriyle doludur. Yeşu, Gideon, Nehemya ve Davut bunlardan sadece birkaçıdır.

“Sana karşı yapılan hiçbir silah işe yaramayacak.”

(İşaya 54: 17 KM)

Bu kitap ve Kutsal Ruh'un gücü aracılığıyla her bir imanlı korkuyu zafere çevirebilir. Tanrı, bu nesilden asla geri çekilmeyecek savaşçılarla dolu bir ordusu yaratsın!

John Mason

GİRİŞ

Birçok Hristiyan korkuyla mücadele ediyor fakat korkunun kaynağına karşı savaşılmıyorsa, korkunun etkilerine karşı savaşıyorlar. İçi pahalı eşyalarla dolu, sevimli ama çatısı olmayan bir ev düşünün. Şiddetli bir yağmur gelir ve bütün evi su basar. Her şey mahv olur. Bozulmuş ve hasar görmüş eşyaları, perdeleri ve zemin kaplamalarını sökmek günler sürer. Sonra da ev sahibi her şeyi yenilemek için özenle emek verir.

İşini tamamlamak üzereyken bir fırtına daha gelir ve bütün iç restorasyona tekrar zarar verir. Çaresiz bir şekilde bıkkınlık veren ve heves kırıcı işlere tekrardan girer. Yağmurun yeniden her şeyi mahvetmesi an meselesidir ve her bir yağışla gücü ve kaynakları da tükenmektedir. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, hayattan nasibinin bu olduğunu düşünerek duruma razı olur ve çalışmalarını durdurur.

Tabii ki bu saçma bir durum. Kendi kendinize “bu adam neden ilk başta çatıyı sonra da içerdeki hasarı onarmıyor?” “Ne kadar da şapşal bir adam!” diye düşünüyorsunuzdur. Fakat bu hikâyede kaç kere bizi korkutan ve yıldırın mücadelelere girdiğimiz anlatılıyor. İnsanlar korkunun gücünü kırmak yerine, onun cesaretini kaybetme, kafa karışıklığı, umutsuzluk ve çaresizlik gibi etkilerini düzeltmekle uğraşıyorlar.

Kimileri, danışmanlara giderek korkularıyla mücadele ediyor. Danışmandan hayatlarını korkularıyla birlikte nasıl idame ettireceklerini öğrenmeye çalışırlar. Kimileri hayatlarını utangaçlığa ve ürkekliğe köle eder. Bunların her ikisi de çatısı olmayan bir evde, sırsıklam eşyalarla yaşamak gibidir. Bazıları kendilerini izole eder. Umutsuzca, su basmış olan evlerini terk ederler.

Bu kitap sizlere bunlarla beraber yaşayabilmeyi öğretecektir. Bu kitap sizlere bütün korkulardan ve gözdağlarından Tanrı'nın yöntemiyle özgür kılınmayı paylaşacaktır. Ancak bundan sonra Tanrı'nın hayatınızda-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

ki planını yerine getirebilirsiniz.

Bu kitap üzerinde çalışırken saatlerce bilgisayarımın önünde oturup, Tanrı'nın bana kılavuzluk etmesi için dua ettim. Bir sabah çalışırken, Tanrı'nın huzurunun odayı doldurduğunu hissettim. Bilgisayarın başından kalkıp, yürüyerek dua etmeye başladım. Dua ederken Rabb'in Ruh'u üzerime gelip, şu peygamberlikte bulundu:

Bu son günlerdeki büyük orduma katılmaya çağrılanlar arasında korkuyla bağlanmış olanlar var. Hem Bana hem de insanlara karşı saf bir kalpleri var, fakat Gideon gibi insandan korktukları için tutsak durumdalar (Hâkimler 6 – 8 bölümler) Onlara verdiğim armağanlar hareketsiz kalmışlar.

Onlardan birçoklarını özgür kılmak için bu kitabı mesh edeceğim. Korkusuzca ileri çıkıp, bana itaat edecekler. Yiğit savaşçılar olacaklar ve Tanrılarının gücüyle büyük zaferler kazanacaklar.

Bu sadece teolojik bir öğretiş değildir. Ben de yıllarca korkuyla bağlanmışım. Önümdeki en büyük engel, sorunlarımın kaynağını bilmemektir. Tanrı bu kötü düşmanı teşhir etti. O zamandan beri, dünyanın her yerinden Hristiyanları özgür kılmak için Tanrı bu mesajı kullanmaktadır.

Bir lider şöyle demişti: “Bu mesajın Amerika'daki her bir pastörün elinde olması lazım!” Mesaj sadece pastör için değil, kilisedeki herkes içindir. Bu kitabın tesadüfen elinizde olduğuna inanmıyorum. Siz özgür kılındıkça, lütfen bu mesajı ihtiyaç duyan başkalarıyla da paylaşın. Böyle yapmakla sizdeki bu mesaj daha da kuvvetlenecektir.

Sizleri benimle beraber dua etmeye teşvik etmek istiyorum. Lütfen yüreklerinizi açıp, bu sözleri Tanrı'nın huzurunda tekrarlayın.

“Babacığım, İsa Mesih ismiyle bu kitabı okurken Kutsal Ruh'tan senin sözlerini bana açıklamasını istiyorum. Hayatımdaki bütün güvensizlikleri ortaya çıkar ve onları söküp at, ta ki korkunun kökleri yok edilsinler.

Sana daha da yaklaşayım ve cesaretle Rab İsa Mesih'in şahidi olayım.”

Ruhsal Konumunuzu Belirlemek

Tanrı'nın size vermiş olduğu yetkide yürüyün, yoksa biri gelip onu alır ve size karşı kullanır.

YETKİNİZDE YÜRÜYÜN

Rabb'e hizmet ettikçe anladım ki Tanrı, kendi çağrısını hayatımızda gerçekleştirmek için bizleri hazırlarken, koşulları ve insanları da kullanıyor.

1983'de mühendislik kariyerimi bırakıp, tam zamanlı olarak çok büyük bir kiliseye yardım hizmetine başladım. Bu pozisyonda kilisenin pastörünün, karısının ve gelen misafirlerin yapılması gereken bütün fuzuli işlerini yaparak hizmet ediyordum ki, onlar da Rabb'in onları çağırması olduğu işlerini yapmak için daha serbest olsunlar. Dört sene sonra Rab başka bir büyük kilisenin gençler topluluğunun pastörü olmam için kapı açtı.

Yeni görevime gitmek üzere hizmet ettiğim kiliseyi bırakacağım hafta kilisede çalışanlardan biri karıma Rab'den benim için bir söz aldığını söyledi. O günden beri söylediği sözlerin hikmeti ve gücü bana güven sağlayarak bir uyarı olarak kulağımda çınlıyor. Rabb'in her hakiki sözü gibi kalbime kılavuz ve beni belirsizliklerden uzak tutmak için bir temel oldu.

Adam karıma şöyle bir uyarıda bulundu: "Eğer John, Tanrı'nın kendisine vermiş olduğu yetkide yürümezse, biri gelip o yetkiyi alır ve ona karşı kullanır." Bu söz bende âni bir etki yarattı. Sözü Tanrı'nın hikmeti olarak kabul ettim fakat onu nasıl uygulayacağım konusunda tam bir bilgim yoktu. Bu bilgi sonraki seneler boyunca gelmeye başladı.

Hayat Değiştiren Bir Deneyim

1990 yılında Rab, o zaman için hayatımdaki çağrısının seyahat ederek hizmet etmek olduğunu teyit etti. Seyahat etmeye başlayalı çok olmamıştı ki, hayat değiştiren bir deneyim yaşadım. Bu deneyim aracılığıyla Rabb'in

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

bana seneler önce vermiş olduğu öğüdü nihayet anlamıştım.

Çarşamba akşamları bir kilisede toplantılar düzenliyorduk ve pazara kadar böyle devam etmesi planlanmıştı. Tanrı'nın Ruh'u çok güçlü bir şekilde işliyordu; özgür kılınanlar, şifa alanlar ve canları kurtulanlar oluyordu. Toplantılarda gittikçe Rabb'in huzuru daha da büyüdü.

Toplantıya başladığımız ilk hafta Yeni Çağ (New Age) akımıyla ilgilenen bir kadın harika bir şekilde özgür kılındı. Bu olay toplantıyı hızla daha ileriye teşvik etti. Bir hafta içinde yüz elli kilometrelik mesafelerden insanlar gelmeye başladı.

Toplantıyı yaptığımız kilisenin pastörü "bu toplantıları durduramayız. Rab daha fazla şeyler yapmak istiyor" dedi. Ben de aynı fikirdeydim ve yirmi bir tane toplantı daha yaptık. Tanrı'nın sözü bir ırmak gibi insanlara akıyordu ve her toplantıda Ruh'un armağanları açıkça görülyordu.

Toplantıların ikinci haftasında, bir akşam vaaz ediyordum ve müzisyenlere ve ilahî söyleyenlere doğru döndüm (platformda yaklaşık yirmi beş kişi vardı). Onlara doğru bakarak "Bu platformda günah var. Eğer tövbe etmezseniz, Rab onu teşhir edecektir" dedim.

Kulaklarım bu sözleri söylediğimi duyduktan sonra kendi kendime, "Bu da nereden çıktı?" diye sordum. Rabb'in meshi çok güçlü bir şekilde üzerinizde olduğunda söylediğiniz bazı şeyleri kulaklarınızın sonradan algılayacağını bilecek kadar uzun süredir vazediyorum. Böyle Tanrısal ilhamla konuştuğumuzda, peygamberlikle vazediyoruz demektir.

Kafam dediğim şeyi sorgulamaya başladı ama hemen bu düşünceleri kovdum çünkü dediğim şeyin Tanrı'dan olduğunu biliyordum. Bunun üzerine daha önce düşünmemiştim veya dua etmemiştim. Vaaz etmek için Tanrı'nın meshi kuvvetli bir şekilde üzerimde olmaya devam etti.

Her toplantıda kalabalık daha da büyüdü. Üçüncü hafta yine vaaz ederken etrafıma bakıp platformda olanlara parmağımı uzatıp, Kutsal Ruh'un önderliğinde "Bu platformda günah var. Eğer tövbe etmezseniz, Rab onu teşhir edecektir ve yerinizden sökülüp atılacaksınız!" diye cesaretle ilan ettim. Yetkimde bir artış ve teminat sezdim. Bu sefer onu sorgulamadım çünkü Tanrı'nın evini temizlediğini biliyordum.

Yetkinizde Yürüyün

Hükmet ya ya Hükmolun

Eğer hayatımıza günah sızarsa, Kutsal Ruh bizi ikna eder ve talimat verir. Ama eğer dinlemezsek, gittikçe soğuruz ve köreliriz. Bu da kalple-rimizde artık ona karşı hassas olmamaya dek gider.

Sonra da bizleri ve çevremizdekileri korumak amacıyla, yanlış olanı meydana çıkartması için birini gönderir. Bu kişi bunu bizi mahcup etmek için yapmaz fakat amacı bizi uyarmak ve korumaktır. Eğer hâlâ dinleme-yi reddedersek, o zaman hüküm gelir. “Fakat eğer kendi kendimizi fark etseydik, mahkûm olmazdık. Fakat hükmolduğumuz zaman, dünya ile beraber mahkûm olmayalım diye, Rab tarafından tedip olunuyoruz. (1. Kor. 11: 31 – 32 KM)

Tanrı, bizi kendi tedibinden sakınmak için, tövbe edelim diye bir sü-reliğine günaha katlanır. Rab terbiye ederken, dünya ile birlikte hükmol-unmamızı istemez. Müsrif oğlun akli domuz ağılındayken kendine geldi. Domuz ağılında kendinize gelmeniz, günahınızda devam edip de bir gün Efendi'nin “Ben sizi hiç tanımadım, yanımdan gidin, fesat işleyenler!” (Matta 7: 23 KM) dediğini duymanızdan iyidir.

Tanrı ne kadar zarar görmemizi istemese de, tövbe etmediğimizde zarar görürüz. Bu konuya istinaden Pavlus şöyle dedi: “Bundan dolayı sizden birçoğu zayıf ve hastadırlar ve epeyi kimseler uyuyorlar [öldüler].” (1. Kor. 11: 30 KM) En nihayetinde günah ruhsal ve fiziksel ölümü getirir. Rab o platformdaki birini terbiye ediyordu ve o kişiyi tövbeye getirmeye çalışıyordu. Ama günahından dolayı kimi suçlu bulduğunu bilmiyordum.

Korkunun Sinsi Saldırısı

Bir sonraki akşam pastör ve ben vaaz etmek için hazırlanırken, ihtiyar heyetinden biri gelip müzik hizmetinde olanların karamsar ve negatif bir havada olduğunu söyledi. Pastör onların günlerdir hizmet etmekten yorul-duklarını düşünerek “Git onlara çıkıp Rabb'i yüceltmelerini ve duygularını bir kenara bırakmalarını söyle” dedi.

Görevliye dönüp “Durun bir dakika, bir sorun mu var?” diye sordum.

Cevap verip “Üzerilerine fazla gittiğini ve onlara açıkta değil de özel

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

olarak hitap etmen gerektiğini düşünüyorlar ” dedi.

O an pek farkında olmasam da, bu çok önemli bir andı. Tanrı'nın bana hizmet etmek ve korumak için verdiği yetkiye bir saldırıydı bu. Düşman, toplantılarda alınan neticelerden memnun olmadığı için durdurmaya çalışıyordu.

Bir seçim yapabilirdim ama o zaman bunun farkında değildim. Müzik hizmetinde olanlara söylediğim sözleri geri alıp, bu ürkütmeye teslim olabiliirdim ve buna karşılık olarak da Rabb'in beni yerleştirmiş olduğu yetkili konumu kaybedebilirdim. Ya da Rabb'in söylemiş olduğu sözde sağlam durarak gözdağını alt edip, yetkimde kalabiliirdim.

Hemen, “John niye bu insanları herkesin önünde mahcup bıraktın” diye kendi kendime düşünmeye başladım. Neden dönüp kimseyi parmakla göstermeden vaazına devam etmedin ki? Şimdi kilisedeki herkes platformdaki günahının kim olduğunu çözmekle meşgul. Ya aslında böyle biri yoksa? Ya varsa ve hiç açığa çıkmazsa? İnanlar kuşkularında devam edecekler ve gerçekte saf olanlar zarar görecekler. Kilisede aksamalar olacak. Acaba bu kilisenin iyi şeylerini mahvettim mi? Eğer öyleyse, daha seyahat etmeye henüz başlamışken itibarım zedelenmiş olacak.

Bu düşünceler durmadan fikrime saldırdılar. Korkularım tek bir düşüncenin ortasında odaklanmaya başlamıştı: Bana ne olacaktı? İşte ürkütmeler odak noktanızı böyle değiştirirler. Sebebi şudur: Ürkeklığın kökü korkudur ve korku da insanların kendilerine odaklanmalarına sebep olur. Sevgide korku yoktur. “Tersine, yetkin sevgi korkuyu siler atar. Çünkü korku işkencedir. Korkan kişi sevgide yetkin kılınmamıştır.” (1. Yu 4: 18)

Pastör hiçbir şey demedi. Üçümüz ellerimizi birleştirip, toplantıda Rabb'in iradesinin hâkim olması için dua ettik. Üç hafta boyunca yaptığımız gibi platforma doğru gittik. İlahi ve tapınma sırasında Rabb'in sözünün yüreğimi doldurmadığını fark ettim. Hiçbir yönlendirilme hissetmiyordum fakat Tanrı'nın sadık olduğunu düşündüm. Kürsüye çıktığım zaman ne diyeceğimi ve ne yapacağımı bilirim dedim kendi kendime.

İlahiler ve tapınma bitti. Pastör duyurularda bulundu ve ben yüreğim de hiçbir şey duymadım. Ayağa kalktığımda Tanrı'nın bana yön vereceğini

Yetkinizde Yürüyün

düşündüm. Ben vaazlarımı önceden hazırlayıp, konuları maddeler halinde dizmem. Sözü çalışırım, dua ederim ve esin olarak yüreğimden konuşurum. Vakit geçtikçe endişem de büyüdü çünkü eğer Tanrı yönlendirmezse diyecek bir şeyimin olmadığını biliyordum. Pastör beni takdim etti. Kürsüye çıktım ve hiçbir teşvik almıyordum. “Dua edelim” dedim. Ama dua ederken bile Rab’den bir teşvik almadım. Birkaç dakika dua ettim. Üstüne üstlük bir de dualarımda hayat yoktu. Sanki kelimeler ağzımdan çıkıp, ayaklarımın üzerine dökülüyordu. Ne yapacağım diye düşünmeye başladım. Bir karar verip, Mezmurlar kitabından daha önce de vermiş olduğum bir vaazı verdim.

Vaaz ederken verdiğim mesajda sanki hiç hayat veya mesh yoktu. Düşüncelerimi zorlukla bir noktada toplayabiliyordum. Sanki Tanrı orada değildi. Bir şey dedikten sonra, neden bunu dedim diye düşünüyordum. Ya da bu konuyu nereye bağlayacağım? Sanki Kutsal Ruh değil de, bir karışıklık bana önderlik ediyordu. Kendimi Tanrı’nın gelip, içinde bulunduğum karışıklığı halledeceğini düşünerek avuttum. Fakat daha da kötü oldu. Yaklaşık otuz beş dakika sonra mesajımı ve toplantıyı bitirdim.

Kafam karmakarışık bir halde kalmakta olduğum yere gittim. “Tanrım neden kendini göstermedin?” diye sordum. “Her bir toplantı harika ve hayat doluydu ama bu seferki çok cansızdı. Eğer toplulukta oturanlardan biri olsaydım, bir daha gelmezdim. Ben de geri oraya gitmek istemiyorum.” O akşam büyük bir torba kum yutmuş gibi hissederek girdim yatağa.

Sabahleyin kalktığımda kum torbası bir kum yığımına dönüşmüştü. Kendimi o kadar ağır hissettim ki, yataktan kalkmak istemedim. Neşem kaçmıştı. Dua etmek için dışarı çıktım. Tanrı’ya tekrar sordum “Neden kendini göstermedin?”

Bir cevap gelmedi.

“Günah mı işledim? Seni üzdüm mü?”

Hâlâ sessizdi. Bir saat boyunca dua ettim ve her bir dakikasını bir mücadeleyleydi.

Tapınma ilahileri kaseti koydum ve beraberinde söyledim. Ağrılık ruhu yerine Tanrı’nın övgü ruhu vereceğini düşündüm. Bu durumdan kurtulmam lazımdı. Fakat tecrübe ettiğim tek şey yarım saatlik ruhsuz bir şekilde ilahi söylemekti. Daha da sıkılmaya başladım. “Ben ne yaptım?”

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Neden bana cevap vermiyorsun?”

Öğle yemeğinden sonra kilisenin yakınlarında bulunan açık bir araziye gittim. Şeriri bağlamam gerektiğini düşündüm. Bu sorunu çözerdi. Fakat bağlı olarak hisseden bir tek bendim. Üç saat kadar orada dua edip, şeytana bağırdım ve neredeyse sesim kısıldı. İçeriye girip toplantıya hazırlanmam gerekiyordu. Kendimi teselli ederek: “Bütün bu direnişle, Tanrı bu akşam güçlü bir şekilde kendini gösterecektir. John, sadece imanla yürü” dedim.

O akşam ilahiler, tapınma ve duyurular bittikten sonra, ondalıklar toplandı ve bir gece önceki önsezilerimin aynısını hissediyordum. Tekrar takdim edildim ve tekrar hiçbir şey olmadı. Tanrı’ya beni teşvik etmesi için dua ettim ve yine sessizlik vardı.

Tekrar daha önce paylaşmış olduğum bir vaazı paylaştım. Kafam karışmıştı ve şaşkına dönmüştüm. Sözlerimde hayat, teşvik veya kutsallık yoktu. Yaklaşık beş dakika süren durumdan sonra şöyle dedim “Millet, dua etmemiz lazım. Bazı şeyler doğru değil!” Bütün topluluk ayağa kalktı ve hepimiz hararetle bir şekilde dua etmeye başladık.

Korku Teşhir Edildi

Aniden yirmi dört saatten fazla bir süredir duymadığım Tanrı’nın sesini ilk defa olarak duydum. Bana şöyle dedi: “John, platformda arkada olan insanlardan dolayı tedirginsin. Yetkili konumundan alındın ve Tanrı’nın sendeki armağanı bastırıldı.”

Bu nazik azarlamadan sonra ruhumda aniden bir ışık yandı. Oradaki herkes önümüzdeki beş dakika boyunca dua etmeye devam ederlerken, Kutsal Ruh bana Kutsal Kitap’ı şöyle bir anımsattı ve birçok durumlarda tedirgin oldukları veya korktukları için kahramanların içindeki armağanın hareketsiz kaldığını gösterdi. Yetkilerini kullanmadıkları için Ruh’taki etkilerini kaybettiler. Daha sonra bana son birkaç sene içinde nasıl benim de aynısını yaptığımı gösterdi.

Hemen dua aracılığıyla korkunun gücünü kırmaya başladım. Sonsöz bölümünde bu tür duaya dair bir örnek bulunmaktadır. Önümüzdeki yetmiş beş dakika boyunca hararetle bir şekilde Rabb’in sözünden vazettim. Vaa-

Yetkinizde Yürüyün

zımı bitirdiğimde topluluğun üçte ikisi korkulardan özgür olmak için öne doğru geldiler. Yaptığımız uyanış toplantıları içinde en büyüğü bu olmuştu.

Birkaç gün sonra platformdaki günahı Rab teşhir etmeye başladı. Bas gitar çalan adam toplantılardan sonra bara gidip sarhoş oluyormuş. Buna ek olarak, koroda olanlardan birisi, o toplulukta bulunan genç bir kızla zina yapıyormuş. Her iki şahıs da hizmetteki görevlerinden alındılar. Bas gitar çalan kiliseyi bir daha gelmemek üzere terk etti fakat koroda ilahi söyleyen şahıs tövbe edip, Rab’de olan yürüyüşünü yeniden onardı.

Kısa bir süre sonra tapınma liderinin de içinde olduğu bir grup, kilise-de ayrılığa sebep oldular. Kilisenin dörtte biri onlarla beraber ayrıldı. Sonradan öğrendik ki tapınma lideri olan kadın zina içindeymiş ve bir sene içinde kocasını boşadı. Son haberlere göre başka bir adamla yaşıyormuş. Ayrılıp kiliseden giden aileler arasından sadece bir çift hâlâ evli.

Çok üzerlerine geldiğimi söyleyip, şikâyet edenler bu insanlardı. Tanrı onlara bir uyarı veriyordu. Bu uyarıyı yüreklerinde ciddiye almış olsalardı, her şey ne kadar daha iyi olabilirdi.

Daha sonra bu kiliseye ayrı ayrı iki kere ziyarette bulundum ve daha fazla birlik ve güç olduğunu gördüm. Pastör şöyle dedi “Tanrı kilisemizi arındırıyordu ve bu bizi daha da güçlü kıldı. Tapınmalarımız daha önce hiç olmadığı kadar özgür!” Ayrıca daha önce uğraştığı çekişme ve anlaşmazlıkların da artık olmadığını söyledi. Rabb’e yücelik olsun!

İşte, Rabb’in o beş dakikalık kısa dua sırasında bildirdikleri zamanla büyüyüp, şimdi okumak üzere olduğunuz mesaja dönüşü. Beni, bütün dünyaya bu haberi vazetmek için gönderdi. Böylelikle birçok erkek ve kadının korkunun esirliğinden özgür kıldığını gördüm.

Herkes İçin Bir Mesaj

Bu mesaj, ben tam da Rabb’in hizmetiyle ilgili bir çelişkinin içindeyken ortaya çıkmasına rağmen, öğrettiği ders sadece kürsünün arkasında hizmet edenler için değildir. Sayısız Hristiyanlar korku ile mücadele ediyorlar. Genellikle de ne ile savaştıklarının farkında değiller. Şeytanın her öğüdü gibi korku da sinsice ve kendini kamufle ederek gelir. Korkunun etkileri olan depresyon, kafa karışıklığı, iman yetersizliği gibi duyguları

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

hissederiz ama köklerinde ne olduğundan habersizizdir. Eğer bendeki ürkekliğin veya korkunun farkında olsaydım, o kilisede öyle bir mücadele ve çelişki içinde olmazdım. Fakat bana öğrettiği ders için Tanrı'ya teşekkür ediyorum.

Birçoğumuz sıkıntıların içinde korkunun kendisiyle veya köküyle uğraşmaktansa, onun meyveleri veya sonuçlarıyla uğraşyoruz. Bu sebeple geçici rahatlıklar hissedebiliriz ama mücadelelerimiz bitmez. Bir ağaçtan istediğiniz kadar meyve toplayabilirsiniz fakat kökleri el sürülmeden durduğu sürece aynı meyveler tekrar büyüyecektir. Engellerden kendimizi kurtaramadığımız için, içinde bulunduğumuz bu döngü cesaretimizi kırar. Kendimizi umutsuz hissetmeye başlayıp, Tanrı'nın bizi koymak istediği yerden çok daha düşük bir yerde olmaya razı oluruz.

Bu kitabın gerçekleri korkuyu tanımlamanıza ve onun hayatınızdaki bağlarını koparmanız için gerekli olan bilinçle donatılmanıza yardımcı olacaktır. Duam şudur ki: Bu kitabı okurken ve gerçeklerinde yürürken, Rab İsa Mesh'in bir hizmetkârı olarak çağrınızı gerçekleştirmeniz için özgür olasınız.

Şu durumda dahi hayatınızdaki korkularla yüzleşmeye sabırsızlanıyor olabilirsiniz. Genellikle hayatımızda bizi sıkı bir şeyin farkına vardığımızda ondan derhal kurtulmak isteriz fakat derhal gelen çözümler genelde yüksek bir fiyat etiketiyle gelirler, o da daimi olmamalarıdır. Bana açıklandığı gibi bu mesajı size dikkatli bir şekilde açmak istiyorum. Önümüzdeki üç bölüm boyunca çok önemli bir temel atacağım. Ruhsal konumumuzu ve yetkimizi anlamakla başlayacağız.

Œeytan, İsa Mesih'in kendisinden soyduğu yetkiyi geri almak için, bizi yerimizden etmeye çalışıyor.

RUHSAL KONUM VE YETKİ

İlk başta Tanrı'nın bana verdiği söz üzerine konuşalım: Tanrı'nın verdiği yetkide yürümezsen, biri gelip onu alır ve sana karşı kullanır. Öncelikle İsa Mesih imanlıları olarak, ruhta hepimizin sahip olduğu bir mesken veya konumun olduğunu anlamamız büyük önem taşır. Bu konum ile yetki gelir. Düşmanın istediği bu yetkidir. Eğer Tanrı vergisi olan yetkimizi kullanmamamızı sağlayabilirse, o zaman onu alıp bize karşı kullanacaktır. Bu sadece bizi değil, ilgi alanımızda olan kişileri de etkiler.

Ruhsal yetkimize dair birçok ayetler vardır. Gelin birkaç tanesine bakalım.

“Yüce Olanın örtüsünde oturan, Kadir'in gölgesinde sakin olur.” (Mezmur 91: 1 KM)

“Ve beni geniş yere çıkardı; Beni kurtardı, çünkü benden hoşlandı.” (Mezmur 18: 19 KM)

“Ayağım düzlükte durur, cemaatlerde Rabb'e sena edeceğim.” (Mezmur 26: 12 KM)

Gerçekten de imanlılar ruhsal bir yer işgal ederler. Bir imanlı olarak işgal ettiğiniz yeri veya konumu bilmeniz ve o yerde işlevinizi yerine getirmeniz çok ehemmiyet taşır. Eğer konumunuzun farkında değilseniz, Mesih'in bedenindeki işlevinizi tam anlamıyla yerine getiremezsiniz.

Yeriniz ve taşıdığı yetki kaybedilebilir veya çalınabilir. Bunun en net örneklerinden biri Yahuda İskaryot'tur. İsa göğe alındıktan sonra, öğ-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

rencileri dua etmek için toplandılar. O zaman Petrus, Yahuda'ya ne olduğunu anlattı:

“Çünkü Mezmurlar kitabında yazılmıştır: ‘Konağı ıssız olsun ve içinde oturan olmasın.’” (Resullerin İşleri 1: 20 KM)

Yahuda günahından dolayı ruhtaki yerini sonsuza dek kaybetti. (Resullerin İşleri 1: 16-17) Bu düşmanın, imanlıları konumlarından etmek için kullandığı ana yöntemlerden birisidir. Âdem ve Havva'nın düşüşünü de böyle sağladı. Sonuç olarak onları konumlarından etti ve hem onların hem de onların hâkimiyeti altında olan her şeyin üzerine efendi oldu.

Âdem ve Havva yeryüzündeki en yüksek yetkili konuma sahiptiler. Her yaşayan canlı ve bütün doğa onların yetkisi altındaydı. “Ve Allah dedi: ‘Suretimizde, benzeyişimize göre insanı yapalım ve denizin balıklarına ve göklerin kuşlarına ve sığırlara ve bütün yeryüzüne ve yerde sürünen her şeye hâkim olsun.’” (Tekvin 1: 26 KM) Ne ruhsal ne doğal anlamda insanın sahip olduğu yetkiden daha büyük bir yetki sahibi yoktu; Tanrı'nın kendisinden başka.

Âdem yetkili konumunu muhafaza ettiği süre içinde hastalık, deprem, kıtlık veya sefalet olmadı. Âdem'in, Tanrı'yla beraberlik içinde yürümesi ve Tanrı'nın yetkisi ve gücüyle yönlendirilmesiyle, göklerin egemenliği yeryüzünde hâkim olmuş oldu. Ama günah sayesinde Âdem'in yetkisi altında olan her şeye ölüm geldi. Tanrı'nın kuralını ihlal etmekle yetkili konumunu Tanrı'nın düşmanına bırakmış oldu.

Kutsal Yazılar, Şeytan'ın İsa'yı çölde denerken O'na karşı övünmesiyle buna tanıklık eder. Şeytan, O'na dünyanın krallıklarını göstermek için, O'nu yüksek bir dağa çıkarttı ve şöyle dedi:

“Bütün bunların hükümdarlığını ve onların izzetini sana vereceğim; çünkü o bana verilmiştir; istediğime onu verir-im.” (Luka 4: 6 KM)

Tanrı, Âdem'e bir yetki emanet etmişti ve Âdem onu Şeytan'a karşı kaybetti. Âdem konumundan daha fazlasını kaybetti. Onun bakımı altında olan her şey etkilendi. Bütün uyum ve düzen yavaş yavaş bozuldu.

Bunun bir örneği hayvanlar âleminin krallığıdır. Tanrı'nın ve Âdem'in denetimi altında olan bahçede, aslanlar diğer hayvanları yutmadılar (İşa-

Ruhsal Konum Ve Yetki

ya 65: 25). Kobraların zehirli sokmaları yoktu (İşaya 65: 25). Kuzuların, kurtlar veya diğer yaratıklar tarafından avlanma korkusu yoktu (İşaya 65: 25). Fakat insanın düşüşünden hemen sonra, çıplak olan adamı giydirmek için masum bir hayvan kurban edildi (Tekvin 3: 21). Sonra da insan ve bir zamanlar hükmettiği hayvan arasında düşmanlık ve korku oldu (Tekvin 9: 2).

Bu düşüşten etkilenen diğer bir şey de yeryüzünün kendisiydi. Toprak lanetlendi. Bir zamanlar bol ürün veren toprak artık adamın emeğinin karşılığı vermiyordu (Tekvin 3: 17 – 19). Romalılar 8: 20 bize şöyle der: “Çünkü hilkat kendi iradesiyle değil, fakat tâbi ettirenin sebebinden batıla tâbi kılındı.”

İster ruhtan, ister doğadan gelen hiçbir şey itaatsizliğin etkilerinden kaçamadı. Günah, ölüm, hastalık, yoksulluk, depremler, kıtlıklar, salgınlar ve daha fazlası yeryüzüne girdiler. İlahi düzen ve yetki yitirilmeye başlandı. Âdem’in ilk doğan oğlu nefreti, kıskançlığı ve cinayet işlemeyi öğrendi. Düşman, Tanrı’nın himaye ve tedarik için verdiği yetkiyi alıp, onu bütün yaratılışın yıkımı ve ölümü için kullandı.

Geri Alınan Yetki

Bir adam yetkili konumunu kaybettiği için, bir adamın da onu yerine koyması gerekir. Binlerce sene sonra İsa doğdu. Annesi, Tanrı’nın ahit kestiği halkındandı; Babası ise Tanrı’nın Kutsal Ruhı’ydu. O yarı insan, yarı Tanrı değildi. O İmmanuel’dir, “Tanrı bizimle” demektir (Matta 1: 23 KM). İnsan olması kaybolanı tekrar ele geçirip, yerine koyma hakkını verdi ona. Tanrı’nın Oğlu olduğu için de düşmanın insanın üzerinde iddia ettiği haktan özgürdü.

Dediği ve yaptığı her şeyde Tanrı’nın iradesini gösterdi. Günahlar başışlandı çünkü O’nun huzurunda günahın hâkimiyeti yoktur. Rahatsızlıklar ve hastalıklar O’nun yetkisine ve gücüne boyun eğdiler (Luka 5: 20 – 24). Doğa da O’nun emrine tabidir (Markos 4: 4). Âdem’in vazgeçmiş olduğu yetkide İsa yürüdü. İsa, itaat ve kurbanla, Âdem’in kaybettiği Tanrı vergisi yetkiyi geri aldı ve böylelikle Tanrı’yla olan ilişkimizi de onardı.

“Babasına geri dönmeden önce İsa şöyle dedi: ‘Gökte ve yeryüzünde

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

bütün hâkimiyet bana verildi. İmdi, siz gidip bütün milletleri şakirt edin, onları Baba ve Oğul ve Ruhûlkudüs ismiyle vaftiz eyleyin: size emrettiğim her şeyi tutmalarını onlara öğretin ve işte, ben bütün günler, dünyanın sonuna kadar, sizinle beraberim.” (Matta 28: 18 – 20 KM)

İsa, Âdem’in kaybettiği yetkiyi ve daha fazlasını ele geçirdi. Şeytan’ın ve Âdem’in yalnızca yeryüzü üzerinde hâkimiyeti vardı ama İsa’nın hâkimiyeti sadece yeryüzünde değil aynı zamanda gökyüzündedir. İsa, Şeytan’ın kaybettiği yetkili konumun üzerine yükseldi. İsa, konumunu ve yetkisini belli ettikten sonra bize “Gidin!” dedi. İsa neden yetkisi ve çağırımız arasında böyle bir bağ kurdu? Cevabı, Pavlus’un yazılarında buluyoruz.

Yetkinin Konumları

Pavlus anlamamız için şu duayı yaptı: “O’nun çağrısından doğan umudu, kutsallara verdiği mirasın yüce zenginliğini ve iman eden bizler için etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğünü anlamamız için, yüreklerinizin gözleri aydınlansın diye dua ediyorum. Bu kudret, Tanrı’nın, Mesih’i ölümden diriltirken ve göksel yerlerde sağında otururken O’nda sergilediği üstün güçle aynı etkinliktedir.” (Ef. 1: 18 – 20) Dikkat ederseniz tekil olarak “göksel yer” demiyor; Pavlus açıkça “yerler” diyor. Okumaya devam edecek olursak bunun sebebini birkaç ayet sonra görüyoruz. “Ve suçlar ve günahlarınız ile ölmüşken, sizi diriltti;...” (Ef. 2: 1 KM) “Tanrı bizi Mesih İsa’da, Mesih’le birlikte diriltip göksel yerlerde oturttu.” (Ef. 2: 6) Bu yerler O’nun kurtuluşa ermiş çocuklarının konut kurması içindir.

Şimdi soru şu: Bu yerler nerede ve nasıl bir konumları var? Cevabı Efesliler 1: 21’de mevcuttur: “Tanrı O’nu bütün yönetimlerin, hükümlerliklerin, güç ve egemenliklerin, yalnız bu çağda değil, gelecek çağda da anılacak bütün adların çok üstüne çıkardı.”

İsa Mesih’te saklı olan kurtulmuş adama, şeytanın üzerinde ruhsal bir konum veriliyor: “Ben size... düşmanın bütün gücünü alt etmek için yetki verdim. Hiçbir şey size zarar veremeyecektir.” (Luka 10: 19)

Şimdi Rabb’in “Gidin!” diye verdiği buyruğu anlıyoruz. İsa, imanlılara emanet ettiği yetkinin neler yapabileceğini biliyordu. Yeniden doğu-

Ruhsal Konum Ve Yetki

şumuzla gelen haklarımız bizi düşmanın yetkisi ve gücünün çok üzerindeki göksel Yerlere yerleştirdi.

Aden Bahçe'sinde Âdem'e yaptığı gibi, Şeytan bizi de ruhsal konumumuzdan etmek istiyor ki, İsa'nın kendisinden aldığı yetkiyi geri alsın. Eğer Şeytan yetkimizi çalabilirse veya kişilerin yetkilerini bırakmalarını sağlayabilirse, o zaman tekrar işlemeye başlaması için yetkisi olur. Pavlus açıkça söyledi: "İblise de yer vermeyin." (Ef. 4: 28) Biz imanlılar ruhsal yerimizi asla vermemeliyiz.

Krallıktaki Rütbe

Tanrı'nın Krallığı'nın bir krallık yönetimi olduğunu unutmayalım. Krallıklar rütbe ve yetkiyle yapılandırılır. Göksel yönetim de bundan farklı değildir. Rütbe ne kadar büyükse, yetki ve etkisi de o kadar büyüktür.

Aden Bahçesi'nde Şeytan filin veya aslanın ardından gitmedi. Yetkinin ne demek olduğunu biliyordu ve Tanrı'nın yarattığı adamının peşinden gitti. Eğer adamı ele geçirebilirse o zaman adam her ne amaç için yaratılmışsa ve yetkisi altında her ne varsa her şeyi ele geçireceğini biliyordu.

Bu yüzden de düşman bir kilisenin ardından gidiyorsa, ana amacı kilisenin yönetimini ele geçirmektir. Çok büyük bir kilisenin pastörü son zamanlarda karısını boşamaya karar verdi. Bunun için Kutsal Yazılara dayalı hiçbir sebebi yoktu ve bu durum karısını ve çocuklarını harap etti. Onun altında olan yönetim kurulu üyeleri bu davranışının sebebini sorguladıklarında, onlara eğer isterlerse kiliseden gidebileceklerini söyledi.

Topluluğuna boşanma ruhunu ve hilekârlığı salmakla, Tanrı'nın buyruğunu bilerek ihlal etmiş oldu. Bundan sonra, liderlik grubu dâhil kilisesinde boşanma oranı arttı. Geriye kalanlar ise cesaretsizliğe uğradılar. İsterseniz bunun bir lanet olduğunu düşünün. Fakat bu niye oluyor? Günahattan dolayı veliler de ruhtaki yetkili konumlarından vazgeçmiş oluyorlar ve çocuklarını düşmana karşı zayıf bırakıyorlar..

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Rabb'in Düşmanlarına Fırsat Vermek

Bu prensibin örneğini Davut'un hayatında görüyoruz (2. Samuel 8 – 18). Davut'un liderliğinde, krallık güçlüydü ve güvendedi. Tanrı, onu oğullarla ve kızlarla bereketlemişti. Tanrı'nın kendisine vermediği bir şeyi Davut kendisine aldı, Bat-şeba ile zinaya girdi. Kadın hamile kaldı ve üstüne üstlük kocası Davut'un krallığını savunmak için orduyla birlikte savaşa gitmişti.

Davut, kadının kocası olan asker Uriya'ya ulak gönderip çağırttı ve onu karısına yanaşması için teşvik etti; böylelikle doğacak olan çocuğun babasıymış gibi görünecekti. Fakat diğer asker arkadaşları çatışmada mücadele ederlerken, Davut'a ve krallığına olan sadakatinden dolayı Uriya evine gidip karısına sokulmadı.

Günahını örtbas etmek için yaptığı planın işe yaramadığını gören Davut, adamın karısının hamile olduğunu öğrenmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Böylelikle er ya da geç çocuğun babasının Davut olduğunu herkes öğrenecekti.

Davut, Uriya'nın öldürülmesini planladı ve elinde ölüm fermanıyla adamı savaşa geri gönderdi. Davut'un ordu komutanına gönderdiği mektupta Uriya'nın savaşın en şiddetli olduğu ön safa konulması ve çatışma sırasında diğer askerlerin geri çekilmesi buyruluyordu. Uriya düşmanın eliyle öldü. Davut'un bir zinası hilekârlığa, yalana ve cinayete yol açtı.

Çok geçmeden Natan peygamber Davut'un günahını ortaya çıkartmak için yanına geldi. Ve Davut Natan'a dedi: "Rab'e karşı suç ettim." Ve Natan Davut'a dedi: "Rab da senin suçunu sildi; ölmeyeceksin." (2. Samuel 12: 13 KM)

Davut tövbe etti ve bağışlandı. Tanrı onu günahından özgür kıldı (İşaya 43: 25 – 26). Fakat Natan Davut'u uyarmaya devam etti: Bu işle Rabb'in düşmanlarına büyük fırsat verdin (2. Samuel 12: 14 ET)

Davut bağışlandı fakat hayatını ve ailesini düşmana karşı savunmasız bırakıp onları düşmanın hedefi haline getirdi. Sadece dünyasal düşmanların değil aynı zamanda ruhsal düşmanların hedefi oldular. Ailesi ve İsrail halkı büyük ölçüde zarar gördüler.

Davut'un Bat-şeba'dan olan ilk çocuğu öldü. Tahtın varisi olan büyük

Ruhsal Konum Ve Yetki

oğlu Amnon, babasının başka karsından olan kız kardeşine tecavüz etti. Tecavüze uğrayan kızının erkek kardeşi Abşalom öcünü almak için kardeşi Amnon'u öldürdü.

Abşalom, İsrail halkından birçok kişinin yüreğini Davut'a karşı döndürdü ve tahtını ele geçirdi. Babasının cariyelerine el sürdü ve İsrail'in adalarını babasını öldürmeleri için gönderdi. Planı işe yaramadı ve Abşalom öldü.

Davut'un üç oğlu öldü çünkü günahı aracılığıyla ailesini Rabb'in düşmanlarının önüne sermişti.

Rabb'in hizmetinde bulunanların çocuklarının uyuşturucuya bağımlı, kiliseye karşı, şehvet dolu ve homoseksüel olduklarını gördüm çünkü velileri ruhta olan konumlarını günaha karşı kaybettiler. Kutsal Kitap şu sözleri söylerken onu çok ciddiye almalıyız: "Ey kardeşlerim, bizim daha büyük bir hükme uğrayacağımızı bilerek çoğunuz muallim olmanın." (Yakup 3: 1 ET) Muallimlerin (öğretmenler ve pastörler) daha büyük bir hükme uğramalarının sebebi, itaatsizliklerinin çok büyük etkileri olduğundandır. Sadece kendilerine değil, korumaları altında olan herkese zarar verirler. Davut'u bağısladığı gibi Tanrı onları da bağışlar. Fakat yine de ektiklerini biçeceklerdir. Çünkü düşmana yer verilmiştir.

Bunların çok sert sözler olduğunun farkındayım. Bütün tevazu ile size yaklaşıyorum ve bu sözleri korku ve titremeye yazıyorum. Birçok trajediler ve felaketler gördük, özellikle de hizmetlerin içinde. Hükmedip yargılamamalıyız. Bağışlayıp düşünüş gösterenlere elimizi uzatmalıyız. Eğer tövbe ederlerse, Tanrı onları bağışlayacaktır. Bu sözleri düşmanın hedef alacağı kimseler için bir uyarı ve talimat olarak yazıyorum. Hepimiz alçak gönüllülükle ve daima yenilenecek yolumuza devam etmeliyiz.

Dört tane oğlum var. Onların hayatları üzerine olan sorumluluğumu ve mesuliyetimi fark ettim. Onlar Tanrı'nın çocuklarıdır ve ben sadece onların başına konulmuş bir hizmetkârım. Ben düşmana fırsat verdim diye onların hayatlarının harap olmasını istemem.

İlk hizmetim, başkalarının fuzuli işlerini yaparak onlara hizmet etmekte ki onlar da gidip Rabb'in çağırısını yerine getirsinler. Onların kuru temizleme işlerine bakmak, çocuklarını okula götürüp getirmek, arabalarını yıkamak gibi birçok getir götür işine baktım. Bir gün Tanrı beni ayılıp, bu

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

hizmete tamamıyla farklı bir şekilde bakmamı sağladı. Şöyle dedi: “Evlad, eğer bu konumunu berbat edip eline yüzüne buluşturursan, çok kolay düzeltilebilir çünkü çok sıradan ve doğal olan şeylerle iş görüyorsun. Fakat seni bir müjdecilik konumuna yerleştirirsem, o zaman insanların üzerinde olacaksın ve söz konusu olan onların hayatlarıdır.”

Yetkiden Vazgeçmek

Bu bölümün amacı ruhsal konum ve yetki konusunda anlayış sağlamak. Yetkilerini kaybeden veya yetkilerini Rabb’in düşmanının eline teslim eden birkaç kişinin hayatına baktık. Şeytan göz göre göre hayatınıza günahı getirerek, yetkinizi çalmaya çalışacaktır. Eğer bütün kalbinizle Rabb’e hizmet etmeye kararlıysanız, sizi de korku ve yıldırma ile Mesih’teki konumunuzdan etmeye çalışacaktır.

Korku ve yıldırmanın üstesinden gelmenin ilk adımı, onlarla yüreğinizde yüzleşmeyle başlar. Bir sonraki bölümde bunu nasıl yapacağınızı anlatacağım.

*Onu yaşamak için gereken hikmet ve karakter yoksa
vahyin hiçbir değeri yoktur.*

İKİ UÇ NOKTA

Tanrı'nın Ruh'u birkaç saniye içinde ruhunuzda bazı şeyleri açığa kavuşturabilir. Yalnız bu vahyi sonuna kadar yaşayabilmek için gerekli olan hikmet ve karakter yoksa hiçbir işe yaramaz. Kutsal Ruh korkularla yüzleşmekle ilgili ayetleri bana gösterdiğinde, bir imanlının dengesini sarsabilecek iki uç noktayı da gösterdi. Birinci uç nokta gücün peşinden koşmaktır; ikincisi ise sahte alçak gönüllülüktür. Gerekli dengeyi Timoteos'un hayatında görüyoruz. O sahte bir alçak gönüllülüğü değil, Tanrı'nın karakterini kazanmaya çalıştı ve gücün peşinden gitmek yerine armağanlarını kullandı.

Temiz Bir Yürek

Resul Pavlus, Timoteos ile Listra'da tanıştı. Annesi Hristiyan Yahudi, babası ise Yunanlı olan bir gençti.

Pavlus, Timoteos'un kendisine ve Silas'a seyahatleri sırasında asistanlık yapmasını istedi. Pavlus'un ihtiyaçlarını karşılamaktan sorumlu olacaktı. (Resullerin İşleri 19: 22)

Zaman geçtikçe Timoteos'un hizmetteki sadakati ispatlandı. Müjde'yi yayma görevi kendine emanet edildi ve sonra da Efes'teki kiliseye pastör oldu. Pavlus, Timoteos'a ikinci mektubunda şöyle yazdı:

Sendeki içten imanı anımsıyorum. Önce büyükannen Lois'in ve annen Evniki'nin sahip olduğu imana şimdi senin de sahip olduğuna eminim. Bu nedenle, ellerimi senin üzerine

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

koymamla Tanrı'nın sana verdiği armağanı alevlendirmen gerektiğini hatırlatıyorum. (2. Timoteos 1: 5 – 6)

Pavlus'un, Timoteos'un imanın içten olduğunu söylüyor. Bu genç adamın yüreği temizdi. O bir şarlatan değildi. Başka bir mektubunda Pavlus şöyle demiştir: “Durumunuzu öğrenmek, böylece içimi rahatlatmak üzere yakında Timoteos'u yanınıza gönderebileceğime ilişkin Rab İsa'da umudum var. Timoteos gibi düşünen, durumunuzla içtenlikle ilgilenecek başka kimsem yok.” (Filipililere Mektup 2: 19 – 20)

Timoteos'un karakteriyle ilgili hiçbir kuşku olmadığını görüyoruz. Hristiyanlar olarak, karakter konusu bizim için öncelik taşımalı ve onu gayretle istemeliyiz. Babamızın bizde aradığı şey güç değil, karakterdir. Maalesef kilisedeki birçokları Tanrısal karakterin peşinden gitmeyi bir kenara bırakıp, Ruh'un gücünü ve meshini istiyorlar. 1. Korintliler 14: 1' de “sevginin ardınca koşun, ruhsal armağanları gayretle isteyin” diyor. Fakat bizler bu buyruğu saptırdık. Bizler armağanları ve Rabb'in mesh etmesini gayretle istiyoruz fakat sevginin meyvesini sadece diliyoruz. Tanrı sevgidir ve sevgide kalıp onda yürüyene kadar Tanrı'nın doğasını elde etmeyeceğiz.

Birinci Uç Nokta: Karakter Yerine Gücün Arkasından Gitmek

Bazı Hristiyanlar mucize, peygamberlik veya mesh edilmek için uzak yollardan, hatta yüzlerce kilometrelik uzaklıklardan toplantılara giderler ama yüreklerindeki öfke, bağışlamama ve acılılıkla uğraşmak istemezler. Bu da karakter edinmeye değil güç edinmeye ağırlık verdiklerinin kanıtıdır.

Bu toplantılardaki ruhsal belirtiler Rab'den olabilir fakat içimizdeki adamlar da ilgilenmeliyiz. İçimizdeki şeylere yönelme isteksizliği aldatmacalara sebep olur. Bu durumlarda kilise halkı bir tazelenme hissetse de, günah konusunun icabına bakılması lazım. İnsanların Tanrı'nın gücüne açlık duymaları harika bir şey ama yüreğimizin temiz olması durumunu ihmal etmeyelim.

Birçok hizmetlerin düştüğünü gördük. Fakat ilk günahta düşüş gös-

İki Uç Nokta

termediler. Düşüşleri daha önce başladı; hizmetteki başarılarına Tanrı'yla olan yakın ilişkilerinden daha fazla önem vermeye başladıklarında düşüşleri başladı. Bunu sadece hizmetkârlar arasında değil, onların topluluklarının arasında da gördük.

İsa “Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler” (Mat 5: 8) dedi; “Ne mutlu başarılı bir hizmeti olanlara” demedi. Temiz bir yüreğiniz olmazsa Tanrı'yı göremeyeceğinizi söyledi. Tabii ki bize temiz bir yürek verebilecek tek kişi İsa'dır. Bu bizim kendi kendimize kazanabileceğimiz bir şey değildir. Hem baha biçilmez hem de özgürce verilen bir şeydir. Paha biçilmez olmasının sebebi Tanrı'nın Oğlu'nun onun uğruna ölmesidir; özgürce verilmesi de O'nu arayan herkese verilmesindedir.

Şöyle dua ederdim: “Tanrım kaybolanları kazanmak için beni kullan. Birçoklarını özgür kılmak ve onlara şifa vermek için beni kullan.” Bu duayı arka arkaya yapardım ve Tanrı'nın peşinden gitmem buraya kadar sınırlıydı. En büyük hedefim başarılı bir vaiz olmaktı.

Bir gün İsa bana önem sıramın yanlış olduğunu gösterdi. “John, Yahuda cinleri kovdu, hastalara şifa verdi ve müjdeyi vaaz etti. Benim öğrencim olmak için günlük işlerini bıraktı. Fakat bugün o nerede?” diyerek beni şok etti. Bu sözler kafama bir ton tuğla düşmüş gibi bana çarptı! Sonra sözüne devam etti: “Hristiyanlığın çağrısının en yüksek amacı Tanrı'nın gücü almak veya hizmet değildir; Beni bilmektir. (bakınız Fil. 3: 10 – 15)

Daha sonraları karım da benimkine benzer şekilde Tanrı'nın kendini kullanması için dua ederken İsa onu şöyle sorguladı: “Lisa, daha önce bir arkadaşın tarafından kullanıldın mı?”

“Evet” diye yanıtladı.

“Kendini nasıl hissettin?”

“İhanete uğramış hissettim” dedi.

Daha sonra da “Lisa, ben insanları kullanmam. Onları mesh ederim, şifa veririm, onları Kendi suretime dönüştürüp ve değiştiririm ama onları kullanmam” dedi.

Bir kadının evlilik ilişkisinde bütün amacı kocasına çocuklar vermekse, bununla ilgili ne düşünürdünüz? Kocasını tanımakla ilgilenmez ve ona sadece çocuk vermek için yaklaşır.

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama bu durum bizim de Tanrı'yla müşareket içinde olmadan ve O'nu tanımanın tadını çıkarmadan, sadece Ondan “insanların kurtulması için bizi kullan” diye yaptığımız dualardan ne kadar farklıdır? Tanrı'yla yakın ilişki içinde olduğumuzda, O'nun niyetleri doğrultusunda meyve veririz: “fakat kendi Allah'ını bilen kavm kuvvetlenecek ve yiğitlikler edecekler.” (Dan. 11: 32 KM)

Pavlus'un bütün amacı O'nu tanımaktı (Fil. 3: 8 – 10). Musa “Bana yollarını göster ki, seni daha iyi tanıyayım” dedi (Çık. 33: 14). Davut ise “Rab'den tek dileğim, tek isteğim şu: Rabb'in güzelliğini seyretmek, tapınağında O'na hayran olmak için ömrümün bütün günlerini O'nun evinde geçirmek” (Mez. 27: 4) ve tekrar “canım sana susamıştır; bedenim seni özler” (Mez. 63: 1 KM) diyor.

Kutsal Kitap'ta kadın ve erkek kahramanlar arasında bütün arzuları Tanrı'yı bilmek olanlar O'na sadık kalıp Tanrı'nın önlerine koyduğu savaşı bitirdiler. Güçle beraber dürüstlüğü sırrını da keşfettiler. Samimi bir şekilde O'nu arayarak, O'nun kalbinin içine baktılar.

Bazı insanlar ruhtaki olgunluklarını peygamberlikte bulunabilmekle veya armağanlarıyla ölçerler. Ama unutmayın ki armağanlar verilirler; kazanılmazlar. Kutsal kitap'ta bir eşek de konuştu ve ruhsal âlemi gördü. Bir horoz da üç kere öterek Petrus'un suçunu kanıtladı. Peki, bu durum bu hayvanları ruhsal kılar mı?

İsa, birçok kişinin kendine Rab diye hitap ederek, krallığına girmeyi umut edeceklerini fakat reddedileceklerini söyledi. Bu insanlar O'nun ismiyle mucizeler yapmış, cinler çıkartmış veya peygamberlikte bulunmuş olabilirler. Fakat onun cevabı “ben sizi hiç tanımadım; yanımdan gidin, fesat işleyenler” (Ma. 7: 23 KM) olacaktır.

Rabb'in mesh etmesi, O'nun tasdiki anlamına gelmez. Rab, Saul'u reddettikten sonra, o da peygamberlikte bulundu (1. Samuel 19: 23 – 24). Tek hedefi Tanrı'nın Oğlu'nu öldürmek olan Kayafas da peygamberlikte bulundu (Yuhanna 11: 49 – 51). Tanrı'nın iradesini yerine getirebilmek için, onun yüreğine ihtiyacımız var. O olmadan kurallara uymaktan bıkmış veya şehvet peşinde olarak sadece Rabb'in meshinin gölgesinde yürüyor oluruz. Balam da peygamberlikte bulundu ve gerçek çıktılar; fakat İsrail vaat edilen diyarı ele geçirdiği zaman bir falcı olarak kılıçla öldü.

İki Uç Nokta

Pavlus, Timoteos'un üstünlüklerini yüreğinin temizliğiyle ve hizmetteki sadakatıyla ölçtü. Bu standartları biz de önümüze koyup, Kutsal Ruh'un bizi net bir şekilde tartmasına izin vermeliyiz. Korku ruhuyla savaşa girerken bu çok önemli ön koşulu göz ardı edemeyiz. Bu anlayışa ermeden bu mesajın içindeki gerçek sizi özgür kılmayacaktır ve muhtemelen iyiliğinize olacağına, kötülüğünüze olacaktır. Çünkü güce sahip olan sözler değil, o sözlerin ardındaki ruh ve varlıktır.

Buna açıklık getirebilmek için Petrus'un uyarısını hatırlayalım: "Sevgili kardeşimiz Pavlus'un da kendisine verilen bilgelikle size yazdığı gibi, Rabbimizin sabrını kurtuluş fırsatı sayın. Pavlus bütün mektuplarında bu konulardan böyle söz eder. Mektuplarında güç anlaşılan bazı yerler var ki, bilgisiz ve kararsız kişiler, öbür Kutsal Yazıları olduğu gibi bunları da çarpıtarak kendi yıkımlarını hazırlıyorlar. (2. Pe. 3: 15 – 16)

Rabb'in gücünde hareket etmek için bir formül aramaya çalışmaktansa, Onunla doğru bir ilişki kurmayı aramak daha önemlidir. Şimdi bunun ışığında Pavlus'un 2. Timoteos'daki açılış konuşmasını inceleyelim. Timoteos'un yüreğinin temiz olduğunu belirttikten sonra Pavlus şöyle yazdı: "Bu nedenle... Tanrı'nın sana verdiği armağanı alevlendirmen gerektiğini hatırlatıyorum." (2. Tim. 3: 6). Bu nedenle: "bu sebepten dolayı demektir." Yani, eğer Timoteos'un imanı içten değilse Pavlus'un ona Tanrı'nın armağanlarını alevlendirmesi için verdiği öğütler geçersiz olur. Devam edelim.

Diğer Uç Nokta: Sahte Alçak Gönüllülük

"Sendeki içten imanı anımsıyorum. Önce büyükannen Lois'in ve annen Evniki'nin sahip olduğu imana şimdi senin de sahip olduğuna eminim. Bu nedenle, ellerimi senin üzerine koymamla Tanrı'nın sana verdiği armağanı alevlendirmen gerektiğini hatırlatıyorum." (2. Tim. 1: 5 – 6)

"Bu nedenle hatırlatıyorum." Pavlus, Timoteos'a ilk mektubunda onu teşvik ediyordu. "Peygamberlik sözüyle, ihtiyarlar kurulunun ellerini senin üzerine koymasıyla sana verilen ve hâlâ sende olan ruhsal armağanı ihmal etme." (1. Tim. 4: 14) Pavlus, Timoteos'a Tanrı'nın armağanını ihmal etmemesi gerektiğinin önemini ikinci kez hatırlattı ve mektubunda ilk belirttiği şeylerden biri buydu.

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Armağanları ihmal etmenin ne demek olduğunu kavrayabilmek için ihmal sözcüğünün zıt anlamlarına bakalım:

Yapmak, başarmak, harekete geçmek, katılmak, ilgilenmek, tamamlamak, sonuçlandırmak, dikkate almak, yerine getirmek.

Bütün bu kelimeler hareket ve yetki gerektirir. Bazılarında hem fiil hem de isim vardır. Pozitif ve belirleyicidirler. Rabb'in sözüne doğru şekilde bakmak için şimdi de ihmal kelimesinin anlamlarına bakalım:

İhlal, küçümsemek, azletmek, aldırmmamak, önemsememek, yok saymak, hafife almak, gözden kaçırmak, az değer vermek, hor görmek, tenez-zül etmemek.

Bunların hepsinin gereken ilgiyi göstermemek, gereken harekette bulunmamak, gereken kararı vermemek ve gereken yetkiyi kullanmamak gibi negatif anlamları vardır. Size emanet edilen bir şeyi ihmal etmeniz çok ciddi bir durumdur. İhmal edersek zarara uğrarız.

Bana göre güç arayışı içinde olmanın diğer bir uç noktası da sahte alçak gönüllük göstermektir. Böyle bir durumda yaşayan insanlar Tanrı'nın karakterini edinmenin önemini bilirler ama orada dururlar. Korktuklarından dolayı Tanrı'nın armağanlarında girişkenlik göstermezler. Yüzleşmeden çekinirler çünkü bunu sevgisizlik veya Hristiyan karakterine sahip olmamak olarak görürler.

Ben bu insanlara "barış koruyucuları" diyorum. İlk bakışta barışı veya esenliği korumak iyi görünebilir ama İsa "ne mutlu barışı koruyanlara" demedi. İsa "ne mutlu barışı sağlayanlara" (Mat 5: 9 KM) dedi. Barış koruyucuları her ne pahasına olursa olsun yüzleşmekten çekinirler. Aslında huzur sandıkları sahte ehemmiyetleri için her yola başvurular.

Barışı veya esenliği sağlayan biri ne pahasına olursa olsun yüzleşmekten çekinmez çünkü kendisi için kaygısı yoktur. Tanrı'ya olan sevgisi ve hakikatle motive olur. Gerçek Barış sadece bu şartlar altında mümkündür.

Tanrı'nın egemenliğinde esenlik vardır (Rom. 14: 17). Fakat bu esenlik yüzleşmenin olmamasıyla sağlanan bir esenlik değildir. İsa'nın da dediği gibi "göklerin melekûtu zorlanıyor ve zorbalara onu ele geçiriyorlar" (Mat. 11: 12 KM). Tanrı'nın egemenliğinin ileri gitmesine karşı olan, zor kullanıp karşı koyan bir muhalefet var.

Genelde, bunu yok sayarsak kendi kendine gideceğini düşünüyoruz.

İki Uç Nokta

Fakat kafamızı kaldırıp, yüzleşmediğimiz bir şeyin değişmeyeceğinin farkına varmalıyız! Bunun için Yahuda kutsalları şöyle teşvik ediyor:

“Sevgili kardeşlerim, size ortak kurtuluşumuzla ilgili yazmaya çok gayret ettim. Bu arada sizi kutsallara ilk ve son kez emanet edilen iman uğrunda mücadeleye özendirmek için yazma gereğini duydum.” (Yahuda 3)

Dikkat ederseniz “mücadele”den bahsediyor; oturup en iyisini umut etmekten bahsetmiyor. Mücadele etmek demek çatışmaya girip, savaşmak demektir. Hristiyanlık kolay bir yaşam biçimi değildir. Hem doğal âlemde hem de ruhsal âlemde daima muhalefet ve direnişçiler vardır. “Mesih İsa’nın iyi bir askeri olarak benimle birlikte sıkıntıya göğüs ger. Askerlik yapan kişi günlük yaşamla ilgili işlere karışmaz...” (2. Tim. 2: 3 – 4) Biz savaştayız. Onun için de bir askerin tavır ve davranışları içinde olmalıyız. Kötüden korkup kaçmamalıyız fakat onu Tanrı’nın lütfunun iyiliğiyle yenmeliyiz.

Pavlus’un yazdığı mektuplar Efes’teki kiliseye pastörlük yaparken Timoteos’a bir yürüyüş emri gibiydiler. Timoteos zorluklarla karşılaştı. Ortaya çıkartılması gereken yanlış öğretiler ve durdurulması gereken anlaşmazlıklar ve çekişmeler vardı. Ayrıca olgunlaşmış bir kilise meydana getirmek için güçlü liderlerin yetiştirilmesi gerekiyordu. Bunlar yüzleştiği sorumlulukların sadece bir kaçı olmalıydılar.

Eminim ki yüzleşmesi veya yüzleştirmesi gereken birçok durumlar ortaya çıkmıştır. Kilisede kötü yürekli olan veya yeterince büyümemiş olan kişiler tarafından iftiraya ve suçlamaya uğramıştır. Bütün bunlara rağmen üstesinden gelmesi gereken bir engel daha vardı; o da yaşıydı. Bulunduğu kilisede birçoğu kendisinden yaşça büyüktü. Sadece bu durum bile onda korkuya ve endişeye sebebiyet verebilirdi. Bütün bunların karşısında Pavlus daima ona Tanrı vergisi yetkisinde ayakta durması gerektiğini hatırlattı. Belki Timoteos’un her şeyden vazgeçmek istediği zamanlar olduğu için Pavlus ona şöyle öğüt verdi:

“Bunları buyur ve öğret.” (1. Timoteos 4: 11)

“Ayıplanacak duruma düşmemeleri için onları bu konularda uyar.” (1. Timoteos 5: 7)

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

“Oğlum, Mesih İsa’da olan lütufla güçlen.” (2. Timoteos 2: 1)

Belki de Timoteos da bugünkü birçok Hristiyan gibi Tanrı’yı seviyordu ama yüzleşmelerden kaçınıyordu. Yüzleşmekten tedirgin olmak sizi korkular için kolay bir av haline getirir.

Eğer bu çeşit bir korku sizde de varsa, o zaman bu mesaj size cesaret ve özgürlük getirmek içindir. Tanrı sizden istediği şeyleri yapmanız ve olmanızı istediği gibi olabilmeniz için sizi özgür bırakmak istiyor. Eğer korku ve cesaretsizlikle yaşıyorsanız, bunda sevinç yoktur. Sevincin olmadığı yerde güç yoktur. Korkunun olduğu yerde huzur yoktur. Ama sizi tutan şeyden kurtulduğunuz zaman bol sevinç ve huzur bulursunuz!

Bunların Benim İçin Anlamı Ne?

İMANLININ ARMAĞANI

Simdiye kadar korkunun ve neticelerinin kilise liderleri üzerindeki etkilerinden bahsettik. Ama bu kitabı okuyan birçok kişi tam zamanlı olarak bir hizmette olmayabilir. Bütün bunlar benim için ne ifade etmeli diye soruyor olabilirsiniz.

Tanrı her bir imanlıya ruhta bir yer veya konum verir. Pavlus şöyle dedi: “Tanrı bizi Mesih İsa’da, Mesih’le birlikte diriltip göksel yerlerde oturttu” (Efesliler 2: 6). İşte Tanrı’nın fidyeyle kurtulmuş olan çocuklarının ikamet ettikleri yer burasıdır. Bu yer her şeyin üzerindedir, “Tanrı’ O’nu bütün yönetimlerin, hükümlerinin, güç ve egemenliklerin, yalnız bu çağda değil, gelecek çağda da anılacak bütün adların çok üstüne çıkarıldı. Her şeyi ayakları altına sererek O’na bağımlı kıldı. O’nu [İsa Mesih’i] her şeyin üzerinde baş olmak üzere kiliseye verdi. Kilise O’nun bedenidir, her yönden her şeyi dolduranın doluluğudur” (Efesliler 2: 21).

Kilise Mesih’in bedenidir. Fiziksel bedenimizin değişik işleve ve beceriye sahip farklı üyeleri olduğu gibi, Mesih’in bedeninin üyelerinin de farklı çağrıları ve armağanları vardır. Herkesin amacını ve işlevini Tanrı belirler. Her birisi de önemlidir ve birbirinden bağımsız değildir.

Pavlus, bütün kötü ruhların ve cinlerin İsa’nın ayakları altına alındığını ilan eder. Bu demektir ki hiçbir kötü ruh bir imanlının üzerine yetki kurmamalı. Eğer siz Mesih’in bedenindeki ayaklarsanız, kötü ruhlar sizin altınızdadır. İsa “ben size... düşmanın bütün güçlerini alt etmek için yetki verdim. Hiçbir şey size zarar veremeyecektir” (Luka 10: 19) dedi. Fakat Tanrı vergisi yetkimizi kullanmazsak veya onda yürümezsek, biri gelip

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

onu bizden alır ve bize karşı kullanır! Düşmanın istediği şey ruhtaki konumumuzdur.

Armağanlar İş Görmek İçindir

Pavlus'un Timoteos'a yazdığı mektubu incelemeye devam edelim.

“Bu nedenle, ellerimi senin üzerine koymamla Tanrı'nın sana verdiği armağanı alevlendirmen gerektiğin hatırlatıyorum.”
(2. Timoteos 1: 6)

Armağan kelimesinin Yunancası (charisma), karizmadır. Strong'un Kutsal Kitap dizininde bu kelimenin anlamı “ruhsal bir ihsan”dır. Vine'nin sözlüğünden uyarlanmış diğer bir anlamı da “Kutsal Ruh'un işlemesi aracılığıyla iman edenlere ihsan edilmiş armağan veya lütf” dur. Demek ki karizma kelimesi Tanrı'nın imanlılara verdiği ruhsal becerileri tanımlar.

O'nun karizması olmadan ruhsal âlemde hiçbir şey başarıya uğramaz. O olmadan vaaz etmemeliyiz, ilahi söylememeliyiz, peygamberlikte bulunmamalıyız, liderlik yapmamalıyız ve hatta hizmet etmemeliyiz. O'nun lütfü olmadan hayat oluşmaz. İçinde hayat olmayan dinler, insanların kendi yöntem ve becerileriyle Tanrı'ya hizmet etmeye çalışmasından doğmuştur. Tanrı'nın armağanı olmadan insanlara hizmet etmemiz boşunadır.

Armağanların zaten Timoteos'da var olduğuna dikkat edin. Tanrı armağanlarını ektikten sonra bazen gelip bazen gitmez, Tanrı hep orada kalır. “Çünkü Tanrı'nın armağanları ve çağrısı geri alınmaz.” (Romalılar 11: 29) Bu armağan veya güç her birimizin Tanrı'nın çağrısını yerine getirmemiz için gereken donanımlardır. Bu armağanlarda işlevimizi yerine getirmek doğal ve rahat olmalıdır. Nasıl ki bedenimizin uzuvlarının rolleri veya fonksiyonları gelip gitmiyorsa, Tanrı'nın verdiği armağanlar da öyledirler.

Pavlus Roma'daki imanlılara şöyle yazdı: “Çünkü ruhça pekişmeniz için size ruhsal bir armağan [karizma] ulaştırmak üzere sizi görmeyi çok istiyorum.” (Romalılar 1: 11) Tanrı'nın evlatlarının, O'nun iradesini yerine getirmeleri için gereken ruhsal donanımlar yani armağanlar olmadan kilise pekişmez. Aşağıdaki ayeti dikkatlice okuyun:

“Her biriniz hangi ruhsal armağanı aldıysanız, bunu Tanrı'nın çok yönlü lütfününün iyi kâhyaları olarak birbirinize

İmanlının Armağanı

hizmet etmekte kullanın.” (1. Petrus 4: 10)

Bu ayetteki üç konuya bakacağız:

1. Herkes bir armağan alır.
2. Armağan bizim değildir; bizler sadece armağanların hizmetkârıyız.
3. Armağanlar, Tanrı'nın çok yönlü lütfünün birer parçasıdır.

1. Herkes Bir Armağan Alır.

Dikkat ederseniz “her biriniz aldığı ruhsal armağanı kullansın” diyor. “Seçilmiş bazılarının aldığı ruhsal armağanlar” demiyor. Eğer yeniden doğduysanız ve Ruh’la dolduysanız Mesih’in bedeninde iş görmeniz için bir armağan da aldınız. Bu bedende aksak, işe yaramayan üyeler yoktur.

Pavlus şöyle diyor: “Ama lütuf her birimize Mesih’in armağanı ölçüsünde bağışlandı.” (Efesliler 4: 7) Ayrıca “Herkesin benim gibi olmasını dilerdim. Ama herkesin Tanrı’dan aldığı ruhsal bir armağanı vardır; kiminin şöyle, kiminin böyle.” (1. Korintliler 7: 7)

Eğer bu konuda cahil kalırsak hizmet edemeyiz ve hizmet etmeye uygun olmayız. Böylelikle çağırımız yerine getirilmemiş olur. Bebeklerin zamanla uzuvlarını kullanmayı öğrendikleri gibi bizler de bu armağanları Mesih’in bedeninde hizmet ederek talim etmeli ve geliştirmeliyiz. O’nun bedeninin parçalarından hiç biri bu mucizevî ahengin dışında işlemez.

2. Armağan bizim değildir; bizler sadece armağanların hizmetkârıyız.

Armağanın sahibi biz olmadığımız göre, onu ihmal etmemeli ve şahsi amaçlar için kullanmamalıyız. Onunla canımızın istediğimizi yapamayız. Başkalarına hizmet etmek için verilmiştir. Ona özen gösterme mesuliyetimiz vardır.

Talant örneğini hatırlayın. Efendileri talantları hizmetkârlar arasında pay etti “her birinin yeteneğine göre, birine beş, birine iki, birine bir talant verdi” sonra da seyahate çıktı. İki adam talantlarını hikmetle kullandılar ve çoğalttılar ama üçüncü adam eline verilene gidip sakladı.

Efendileri geldiğinde ilk iki adam kendilerine emanet edilen talantlar-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

la ne yaptıklarına dair hesap verdiler. Efendileri de her birine “Aferin, iyi ve sadık hizmetçi” dedi.

Sonra üçüncü adam geldi ve hesap verdi. Korkudan dolayı talantını gizlemişti. Efendisini adil olmayan ve çok şey bekleyen biri olarak algılamıştı. Bu yüzden de talantını saklamayı, bencilliği ve aldırmaazlığı kendi kendine haklı bir sebep olarak gördü. Sonunda da efendisine “işte senin malın yine sendedir” dedi.

Kendi ilgisine bırakılan şeyi küçük gören hizmetçiye kötü ve tembel dedi. Ona verilen bir talant alınıp elindeki iki katını kazanan hizmetçiye verdi. Sonra da kâr getirmeyen hizmetçi dışarı atıldı. (Matta 25: 16 – 30)

Bütün hizmetliler verdikleri hizmetin hesabını verdikleri gibi, biz de bize emanet edilen armağanlar için hesap vereceğiz. Armağan kelimesinin diğer anlamı da yetenektir. Yetenek de “kapasite, kuvvet, dâhi ve güç” olarak tanımlanır. Yani talantlar armağanlardır. Bu örnekten Tanrı’nın bize emanet ettiği armağanın, yeteneğin veya talantın beslenmesi ve büyütülmesi gerektiğini açık ve net bir şekilde görüyoruz.

Pavlus’a öğretme hizmeti ve resul olmak emanet edilmişti. O şöyle dedi: “Tanrı’nın etkin gücüyle bana verilen lütuf armağanı uyarınca bu Müjde’yi yaymakla görevlendirildim.” (Efesliler 3: 7) Verilen armağana sadık kalmanın önemini vurgulamasına dikkat edin:

“Müjde’yi yayıyorum diye övünmeye hakkım yok. Çünkü bunu yapmakla yükümlüyüm. Müjde’yi yaymazsam vay halime! Eğer Müjde’yi gönülden yayarsam, ödülüm olur; gönülsüzce yayarsam, yalnızca bana emanet edilen görevi yapmış olurum.” (1. Korintliler 9: 16 – 17)

Pavlus “vay halime” diyor. Vay kelimesi çok ciddi bir kelimedir. İsa bu kelimeyi bazı kimseleri veya şehirleri bekleyen hüküm hakkında uyarıldığı zaman kullandı. Artık var olmayan Horazin ve Beytsayda şehirleri için “vay halinize” dedi (Matta 11: 21 – 22). Yazıcılara, Ferisilere (Matta 23) ve Yahuda’ya da “vay” dedi (Matta 26: 24).

Yahuda, mektubunda vay kelimesini kilisedeki kötü kişiler için kullanıyor. Vahiy kitabında Tanrı’nın hükmü altında olan yeryüzü yaşayanlarına hitaben kullanılıyor. (Vahiy 8: 13)

İmanlının Armağanı

Eğer bir Hristiyan armağanında veya çağrısında fonksiyonsuz kalırsa tıpkı vücut kaslarımızın kullanılmamaktan tembelleşip, ağırlaştığı gibi gerilemeye başlar. Hareketsiz bir imanlı kendini izole ederek, düşmana kolay yem haline gelir.

Rabb'in büyük kahramanlarının hayatlarını incelerken, çağrılarında hareketsiz kalanların veya ihmalkâr davrananların düştüklerini gördüm. Kimisi hâlâ hizmete devam ediyordu ama daha önceki senelerde elde edilen başarıdan dolayı hizmetleri devam ediyordu. Tanrı'nın armağanını başkalarını korumak veya onlara hizmet etmek için değil, kendi çıkarları için kullandılar.

Kral Davut savaşa olması gerekirken, günah işliyordu.

İlkbaharda, kralların savaşa gittiği dönemde, Davut kendi subaylarıyla birlikte Yoav'ı ve bütün İsrail ordusunu savaşa gönderi. Onlar Ammonlular'ı yenilgiye uğratıp Rabba Kenti'ni kuşatarken, Davut Yeruşalim'de kalıyordu. (2. Samuel 11: 1)

Davut bir kraldı. İsrail'i koruması ve çobanlık yapması için Rab onu kral yapmıştı. Savaşa gitmesi gerekirken, evde kalıp geçmiş zaferlerin mükâfatının tadını çıkarıyordu. Rahatlayıp, dinleniyordu ve daha önceki emeğinin semeresini göneniyordu. Canı sıkılmış olmalı ki, evinin damına çıkıp gezinerek krallığını gözden geçiriyordu ve yıkanmakta olan Batseva'yı gördü. Bundan sonrası Davut'un hikâyesi.

Bizler tatil yapmak için burada değiliz. Hayatlarımız bile bizim değildir. Çünkü hayatlarımız satın alınıp, hizmet etmemiz için bize geri verildi. Biz misafiriz, buranın daimi sakinleri değiliz. Birçok insan, sanki hayattaki son istikametleri burasıymış gibi davranıyorlar!

İsa, "Benim yemeğim, beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O'nun işini tamamlamaktır" dedi. (Yuhanna 4: 34) Bizim için de aynen böyle olmalı. İsa gücünü korumak için neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Biz de gücümüzü hem fiziksel hem de ruhsal yiyecekten alırız. Rabb'in iradesini yerine getirmeyip, sağladığı olanakları kendi çıkarımız için kullanırsak, yükümüz ağırlaşır ve gücümüzü kaybederiz. Tıpkı yemek yemeyi kestiğimiz zaman gücümüzü kaybedeceğimiz gibi. Gücümüzü kaybetmekle bu dünyanın gidişatına karşı hareket edemeyip, onun gidişatına

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

daha kolay uyarız. Bencil, kendini düşünen ve kendine hizmet edenler haline geliriz.

Büyük bir sorumluluğumuz vardır. Bizler kiliseye gidip, hayatımıza bir şey uygulamadan, sadece Tanrı'nın Söz'ünde semizleşenlerden olmamalıyız. Tanrı Hezekiel 3:20'de şöyle uyarıyor: "Bu nedenle Egemen Rab onlara şöyle diyor: Semiz koyunla cılız koyun arasında ben kendim yargıçlık yapacağım."

Semiz koyunlar kimlerdir? Diğerlerini ihmal ederek Tanrı'nın iyilikleriyle kendilerine hizmet edenlerdir. Bakın Rab semiz koyunu nasıl tanımlıyor.

"İyi otlakla otlamanız yetmiyor mu ki, otlaklarınızın geri kalanını ayaklarınızla çiğniyorsunuz? Duru su içmeniz yetmiyor mu ki, geri kalan suyu ayaklarınızla bulandırılıyorsunuz? Madem bütün cılız koyunları kovup dağıtıncaya dek böğrünüzle vuruyor, omzunuzla itiyor, boynuzlarınızla kakıyorsunuz, ben de koyunlarımı kurtaracağım, artık çapul malı olmayacaklar. Koyunla koyun arasında ben yargıçlık yapacağım. (Hezekiel 34: 18, 21 – 22)

Tanrı'nın armağanları bize süs olarak verilmemiştir. Rab bizi iyiliğiyle deneyecektir. Rabb'in hayatlarımıza verdikleriyle güçsüzlere, küçüklere ve aciz olanlara hizmet etmeliyiz ki, Rabb'in bedeni bir bütün olsun.

Yanlış anlamayın. Emeğimizin karşılığının tadını çıkarmamız bizim için doğrudur. Tanrı bize hem rahat hem de ferahlatma verir. Ama odak noktamız sadece kendimiz olursak, semiz ve umursamaz oluruz. Armağanlar ve beceriler sadece kendimiz için kullanılırsa, semere verip çoğalmazlar.

Bedeninizin her bir üyesi diğer üyelerden sorumludur. Eğer ayağınız işini yapmazsa, bütün beden acı çeker. Eğer akciğerleriniz veya kalbiniz durmaya karar verirse, bedeninizin diğer üyeleri de helak olur. Başkalarına hizmet etmektense, Şeytan kendimize odaklanmamızı sağlarsa, o zaman bütün beden acı çeker.

İmanlının Armağanı

3. Armağanlar, Tanrı'nın çok yönlü lütfunun birer parçasıdır.

Buradaki anahtar kelime “çok yönlü” kelimesidir. Petrus armağanları iki ana kategoriye ayırıyor. Birincisi vahiy iletme veya konuşma; ikincisi ise hizmet etme armağanı. “eğer biri söylüyorsa, Allah'ın vahiylerine göre söylesin; eğer biri hizmet ediyorsa, Allah'ın tedarik ettiği kuvvetten olarak hizmet etsin.” (1. Petrus 4: 11 KM)

Pavlus bu kategorileri de, alt kategorilere ayırıyor. Romalılar kitabından şu bölüme bakın:

“Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz. Tanrı'nın bize bağışladığı lütfu göre, ayrı ayrı ruhsal armağanlarımız vardır. Birinin armağanı peygamberlikse, imanı oranında peygamberlik etsin. Hizmetse, hizmet etsin. Öğretmekse, öğretsin. Öğüt veren, öğütte bulunsun. Bağışta bulunan, bunu cömertçe yapsın. Yöneten, gayretle yönetsin. Merhamet eden, bunu güler yüze yapsın.” (Romalılar 12: 4 – 8)

Vahiy iletme kategorisi altında peygamberlik, öğretme, öğütte bulunma ve yönetme; hizmet kategorisi altında hizmet etmek, vermek ve merhamet vardır.

Bu arada şunu da söylememe izin verin: Vahiy iletme veya liderlik (yönetim) konumunda bulunanlara sadık bir şekilde hizmet etmedikçe, vahiy iletme veya yönetim konumunda olmamalısınız. Birçokları hayatlarını hizmet etmeye adanmış yönetmek veya vaaz etmek isterler. Ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar, eğer böyle bir konuma gelirlerse ne kendilerine ne de altında olanlara bir fayda sağlarlar. Eğer hizmet ederek karakterleri gelişme göstermezse, liderlik konumlarını başkalarının üzerine patron olmak için kullanacaklardır.

Anlayış eksikliğinden meydana gelen iki zıt örnek gördüm. Birincisi kendilerini olduklarından daha yüksek gören insanlardır. Vahiy iletmenin hizmetin zirvesindeki tek armağan olduğunu ve Rabb'e hizmet etmek için başka yol olmadığını düşünürler.

Bu yanlıştır. Çünkü “İşte beden tek üyeden değil, birçok üyeden oluşur... Bütün beden göz olsaydı, nasıl duyardık? Bütün beden kulak olsay-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

dı, nasıl koklardık?” (1. Korintliler 12: 14, 17) Herkes ağız olmak istiyor. Her bir üye önemlidir. Yardım hizmetleri olmadan, vahiy iletme hizmeti çok sınırlı olurdu. Herkes sahip olduğu armağandan farklı bir armağanın içinde hareket etmek istiyor!

Öbür zıt nokta ise hizmetin, sadece vaizler ve hizmet personeliyle sınırlı olduğunu düşünenlerdir. Bu zihniyet bedeni geçersiz bir düzeyde hareket ettirip, onu sakat duruma sokar.

Pavlus şöyle anlatıyor: “Tam tersine, bedenin daha zayıf görünen üyeleri vazgeçilmezdir. Bedenin daha az değerli saydığımız üyelerine daha çok değer veririz. Böylece gösterişsiz üyelerimiz daha gösterişli olur.” (1. Korintoslular 12: 22 – 23) Bu göze çarpmayanların önemini bir üst düzeye çıkartıyor. Tanrı gösterişsiz olanları gösterişli olanlardan daha önemli kıldı. Sesiniz olmadan yaşayabilirsiniz fakat karaciğeriniz veya kalbiniz olmadan yaşayamazsınız. Bu organlar olmadan ne yürüyebilir, ne de konuşabilirsiniz.

Elçilerin İşleri kitabı ilk kilisenin armağanlara karşı olan tavrını gösteriyor. İlk Hristiyanlar hizmet etmenin sadece vaaz etmekten, şifa vermektten, özgür kılmadan ve peygamberlik etmekten ibaret olmadığını anlamıştı. Elçilerin İşleri altıncı bölümde Yerusulim kilisesinde bulunan bazı dulların ihmal edilmesinden bahseder. Dulların yiyecek ve diğer günlük ihtiyaçları vardı.

Bu durum yönetimin dikkatini çekince, şöyle karşılık verdiler: “Bu nedenle, kardeşler, aranızdan Ruh’la ve bilgelikle dolu, yedi saygın kişi seçin. Onları bu iş için görevlendirin.” (Elçilerin İşleri 6: 3) Bu niteliklere sahip adamları buldular ve onları elçilere getirdiler. “Elçiler de dua edip ellerini onların üzerine koydular. Böylece Tanrı’nın sözü yayılıyor, Yerusulim’deki öğrencilerin sayısı arttıkça artıyor, kâhinlerden birçoğu da iman çağrısına uyuyordu.” (Elçilerin İşleri 6: 6 – 7)

Ellerini onların üzerine koyduklarında ne oldu? Hizmet etme armağanından herkes pay aldı, bunun sonucu olarak da Tanrı’nın Söz’ü yayıldı ve öğrencilerin sayısı arttı. Bu adamlar onlara verilen armağanlarla çalıştılar. Ne kadar da harika bir durum. Dullara hizmet eden adamlar Tanrı’nın Söz’ünün yayılmasına ve öğrencilerin artmasına sebep oldular.

Bence kiliselerimizin büyümemesinin en büyük sebeplerinden biri

İmanlının Armağanı

herkesin (halk ve yönetim) armağanlarında hareket etmemesidir. Elçilerin İşleri kitabı sadece bir liderin armağanlarında hareket etmesinin sınırlı sayıda kişinin kurtuluşuna sebep olacağını ama eğer bütün kilise dâhil olursa çok daha büyük sonuçlar elde edileceğini söylüyor bize.

Pentikost Gününden hemen sonra Petrus vaaz etti “o gün yaklaşık üç bin kişi topluluğa katıldı.” (Elçilerin İşleri 2: 41 ayrıca 47. ayete bakınız) Petrus şifa armağanıyla Yerusolim sokaklarında yürürken, “Rabb’e inanıp topluluğa katılan erkek ve kadınların sayısı giderek arttı.” (Elçilerin İşleri 5: 14)

Fakat imanlılar her gün evlerde öğretmeye başlayınca (Elçilerin İşleri 5: 42), imanlıların sayısı “çoğaldı” (Elçilerin İşleri 6: 1). Bir sonraki adım ise imanlıların hizmet etmesiydi; bu da dullara hizmet etmekle başladı. Bu noktadan sonra kilise gittikçe büyüyor, sayıları “artıkça artıyordu”.

Günümüzde kilisede gönüllü hizmet edecek kimselerin çıkması için pastörler neredeyse yalvarıyorlar. Elçilerin İşleri kitabında, liderlerin kimseden gönüllü hizmet etmelerini istediklerini görmüyoruz. Bu konuları o kadar ciddiye aldılar ki, masaları hazırlamak için bile yetenekli olanları değil; karaktere göre belli niteliklere sahip olanları seçtiler. Daha sonra da onları atadılar. Bugün bayağı gördüğümüz şeylere onlar büyük önem verdiler.

Sadık Olma Sorumluluğu

Bütün imanlılar buldukları yerde hizmet ederlerse ne olur? Muazam şeyler görürdük. Herkes kendi konumunun başına geçerse, uyanış sadece vaizler için değil bütün beden için olur.

Hatırlarsanız, armağan Tanrı'nın bize verdiği yapabilme gücüdür. Bize emanet edilmeyen bir şeyden mesul değiliz. Ayak, gözden mesul değildir. Buna rağmen Tanrı'nın iradesi sadece Kutsal Ruh'un sağlamasıyla olur. “Herhangi bir şeyi kendi başarımız olarak saymaya yeterliyiz demek istemiyorum; bizi yeterli kılan Tanrı'dır.” (2. Korintliler 3: 5)

İşte düşmanın istediği bu armağanların çalışmasını engellemektir. Eğer bunu başarabilirse, Rab'de büyümemize ciddi anlamda engel olur!

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Bu armağanları vermekten Tanrı'yı alıkoyamayacağını bildiği için, onları kullanma özgürlüğümüzün peşine düşer. Bunu engellemeyi de en çok korkuyu kullanarak yapar.

Korkuyu Meydana Çıkartmak

Neden Birçoğumuz Etkisiziz?

EYLEMSİZ KALAN ARMAĞANLAR

Her imanlının Tanrı vergisi armağanıyla gelen yetkili bir konumunun olduğunu ve bu konumun her kötü ruhun üzerinde hâkim olan Mesih İsa'da saklı olduğu temelini serdik. Peki, neden birçoğumuz etkisiz kaldık? Bunu cevaplamak için Pavlus'un Timoteos'a yaptığı hatırlatmaya bakalım:

“Bu nedenle, ellerimi senin üzerine koymamla Tanrı'nın sana verdiği armağanı alevlendirmen gerektiğini hatırlattıyorum.”
(2. Timoteos 1: 6)

“Alevlendirmek” kelimesinin Yunancası, Vine Sözlüğüne göre “yeni baştan tutuşturmak veya ateşi devam ettirmek” anlamına gelen anazopuero 'dur. Eğer Pavlus bu genç adamı, armağanı (karizma) alevlendirmesi veya devam ettirmesi konusunda teşvik ediyorsa, demek ki armağan eylemsiz hale gelebiliyor. Armağan otomatik olarak çalışmaz. Bir ateş gibi alevlendirilmeli ve devam ettirilmeli!

Yürekleri temiz ve niyetleri gerçek olan bazı insanlar var ki, eğer Rab bir şeyi yapmak isterse o şey olacaktır diye inanırlar. Fakat bu yanlıştır. 1975'de Edmund Burke şöyle yazdı: “Kötünün zafer kazanması için gereken tek şey, iyi olanın hiç bir şey yapmamasıdır.”

Timoteos'un yüreği temizdi. Pavlus'un onun karakterini nasıl metthettiğini hatırlıyor musunuz? “Durumunuzu öğrenmek, böylece içimi rahatlatmak üzere yakında Timoteos'u yanınıza gönderebileceğime ilişkin Rab İsa'da umudum var. Timoteos gibi düşünen, durumunuzla içtenlikle

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

İlgilenecek başka kimsem yok. Ama Timoteos'un, değerini kanıtlamış biri olduğunu, babasının yanında hizmet eden çocuk gibi, Müjde'nin yayılması için benim yanımda hizmet ettiğini bilirsiniz.” (Filipililere 2: 19 – 22) Lakin Pavlus armağanı ihmal etmemesi ve onu eylemsiz bırakmaması için Timoteos'u iki kez uyardı.

Cevaplamamız gereken iki soru vardır: Armağanın eylemsiz kalmasına ne sebep olur ve armağanı nasıl alevlendiririz? İkinci soruyu daha sonraki bir bölümde cevaplayacağım, fakat şimdi birincisine bakalım.

Armağanın eylemsiz kalmasına ne sebep olur?

Cevap aşağıdaki ayettedir:

“Bu nedenle, ellerimi senin üzerine koymamla Tanrı'nın sana verdiği armağanı alevlendirmen gerektiğini hatırlatıyorum. [Çünkü] Tanrı bize korkaklık ruhu değil, güç, sevgi ve özdenetim ruhu vermiştir.” (2. Timoteos 1: 6 – 7)

Korku kelimesinin Yunanca karşılığı delilia'dır. Bu kelime ürkeklik ve korkaklık ima eder ve Kutsal Yazılarda iyi bir şey ima etmek için kullanılmaz. (Vine sözlüğü). Yedinci ayete başka bir çeviriden (İngilizce New International Version) bakacak olursak:

“Çünkü Tanrı bize ürkeklik ruhu vermedi.” (2. Timoteos 1: 7)

NIV çevirmenleri ürkek kelimesinin bu ayet için en uygun sözcük olduğunu düşünmüşler ve bence de öyle. Bunun ışığında, Pavlus Timoteos'a “Ürkeklikten dolayı Tanrı'nın verdiği armağan eylemsizdir” diyor. Ayetin anlamını değiştirmeden şöyle diyebilirim:

Timoteos, korkaklıktan dolayı Tanrı'nın sana verdiği armağan içinde eylemsiz kalmış!

Korkan imanlılar otomatikman ruhtaki yetkilerini kaybederler; yani armağanları ve Tanrı'nın onların içindeki hareketi eylemsiz kalır ve var olmasına rağmen, işlemde değildir.

Michigan'dayken kilise ihtiyarlarından olan adam gelip, tapınma grubu liderlerinin onlara katı davrandığını düşündüklerini söylediğinde, ben de ürkmüştüm. Aniden Tanrı'nın armağanı işlem dışı kalmıştı ve daha ön-

Eylemsiz Kalan Armağanlar

ceki toplantılarda hazır bulunan meshin altında değildim. Sanki Tanrı'nın huzuru terk etmiş gibiydi. Üzerime karışıklık gelmeye başladı; kararlılığımı kaybettim; insanlarla yüzleşmek istemedim. Neden mi? Çünkü ürkmüştüm ve Tanrı vergisi yetkim ürün vermiyordu.

Korkunun Tanımı

Şimdi de korku ve korkutma kelimelerinin anlamlarına bakalım. Oxford İngilizce Sözlüğü korkuyu şöyle tanımlıyor:

- 1.İşlemesi için ürkeklige fırsat vermek
- 2.Korkuyu içine almak
- 3.Korkutup hareketsiz bırakmak, yıldırma, sindirmek

Merriam-Webster Collegiate Sözlüğü (onuncu baskı) korku sözcüğünü şöyle tanımlıyor:

Cesaretini kırmak, baskı yapmak veya sindirerek tehdit etmek

Oxford İngilizce Sözlüğü korkutmak kelimesini şöyle tanımlıyor:

- 1.Ürkütme veya korkutma hareketi
- 2.Korkmuş olma hali
- 3.Bir harekete engel olmak için tehdit ve şiddet kullanmak

Korkunun amacı hareket etmenize engel olmak ve boyun eğmeniz için baskı yapıp, zorlamaktır. Korku sizi aşağılık korkusu ve ürkeklik ruhuyla bıktırmaya çalışır. Bilerek veya bilmeyerek geri çekilip, teslim olduktan sonra korkutanın hizmetçisi olursunuz. Artık Tanrı'nın iradesini gerçekleştirmek için özgür değilsinizdir fakat sizi teslim alanın isteklerine boyun eğersiniz.

Bu nedenle Tanrı'nın armağanı ve sizdeki ruhsal becerisi çalışmaz haldedir. Hem size hem de etki alanınızda olanlara karşı kullanılmak için yetkiniz sizden soyulmuştur.

Ürkeklığın kökü korkudur, korkunun da kökü düşmanımız olan şeytandır. O, korkunun ve ürkeklığın mucididir (Yaratılış 3: 1 – 10, özellikle 10. ayet) Kötü olan düşman düşüncemiz, hayal gücümüz ve görüş açımız aracılığıyla saldıracaktır veya bizi korkutmak için durumları ve etkisi al-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

tında olan kişileri kullanacaktır. Her ne yöntem kullanırsa kullansın tek bir amacı vardır: Bizi kontrol etmek ve sınırlamaktır.

Korkan İlyâ Peygamber

İlyâ peygamber muazzam bir güç ile işliyordu. Allah'tan korkmayan kötü kralın önünde durup, cesurca şöyle ilan etti: “Hizmet ettiğim İsrail'in Tanrısı Rabb'in adıyla derim ki, ben söylemedikçe önümüzdeki yıllarda ne yağmur yağacak, ne de çiy düşecek.” (1. Krallar 17: 1) O, bu Allahsız kraldan kokmuyordu.

Sonraki birkaç seneyi mucizevî bir şekilde geçirdi. Önce kargalar ona yemek getirdiler; sonra her tarafı saran büyük kıtlığa ve yoksulluğa rağmen unu ve yağı bitmek bilmeyen dul kadın sayesinde hayatta kaldı. Bu dul kadının oğlu aniden öldü ve Rab, İlyâ'nın duasını cevaplayıp çocuğu ölümden diriltti. Bu adamın çok güçlü bir hizmeti vardı.

Uzun bir süre sonra tekrar kralın önüne çıktı. Kuraklığın sebep olduğu bütün çile ve zorluklardan dolayı İlyâ'yı suçlayan kral onu şöyle karşıladı: “Ey İsrail'i sıkıntıya sokan adam, sen misin?” (1. Krallar 18: 17)

İlyâ cesurca: “İsrail'i sıkıntıya sokan ben değilim, seninle babanın ailesi İsrail'i sıkıntıya soktunuz” diye karşılık verdi, “Rabb'in buyruklarını terk edip Baalların ardınca gittiniz.” (1. Krallar 18: 18) Sonra da krala, Baal ve Aşera peygamberlerinden sekiz yüz elli kişi kadar toplamasını ve onları bütün İsrail milletiyle beraber Karmel Dağı'nda toplamasını bildirdi.

Karşılaşma günü gerçek Tanrı'nın kim olduğunu görmek için bütün İsraililer toplandılar. İlyâ, Rabb'e kurban sunarken, cesurca Baal ve Aşera peygamberlerini de aynı anda kendi ilahlarına kurban sunmaya davet etti. “Hangisi ateşle karşılık verirse, Tanrı odur” dedi. (1. Krallar 18: 24)

Rab Tanrı ateş ile karşılık verdi ve İsrail halkı yüz üstü yere düşüp, Rabb'e geri döndüler. Sonra da İlyâ'nın buyruğuyla sekiz yüz elli sahte peygamberi vurdular.

Daha sonra, yağmur yağacağına dair hiçbir işaret olmamasına rağmen İlyâ, dua ederek yağmur yağacağını ilan etti. Birkaç dakika içinde gökyüzü karardı ve sağanak yağmur yağmaya başladı. Ahab sarayına kaçarken, Rabb'in eliyle İlyâ, Ahab'ın önünde koştu.

Eylemsiz Kalan Armağanlar

Bu, İlyâ'nın hayatından sadece bir gündü. Halk Rabb'e geri döndü, kötüler öldü ve kuraklık sona erdi. İlyâ şüphesiz Rabb'in sesini duyuyordu, harekete geçiyordu ve mucizeler elde ediyordu.

Kralın Karısıyla Yüzleşme

Fakat aynı gün Ahab'ın karısı İzabel peygamberlerine ne yapıldığını duydu ve İlyâ'ya: “Yarın bu saate kadar senin peygamberlere yaptığını ben de sana yapmazsam, ilahlar bana aynısını, hatta daha kötüsünü yapsın” diye haber gönderdi. Kadının İlyâ'ya karşı tepesi atmıştı çünkü bunlar kendi peygamberleriydi ve kendi mesajını iletiyorlardı. Şimdi de İlyâ'nın davranışına bakalım:

“İlyas can korkusuyla Yahuda'nın Beer-Şeva kentine kaçıp uşağını orada bıraktı. Bir gün boyunca çölde yürüdü, sonunda bir retem çalısının altında oturdu ve ölmek için dua etti: Ya Rab, yeter artık, canımı al, ben atalarımından daha iyi değilim.” (1. Krallar 19: 3 – 4)

O cesaret kırıcı günden sonra Rab bana İlyâ'nın nasıl İzabel'den korktuğunu gösterdi. O zamanki davranışımın tam da bu korkaklık ve cesaretsizlik ruhunun istediği şey olduğunu anladım. O ruh, Tanrı'nın beni göndermiş olduğu görevden geri çekilmemi istedi. O gün o kilisede, Tanrı'nın bana söylediği tövbe ve kutsallık mesajından hoşnut olmayanlar vardı. Hemen, bütün gün uğraşmış olduğum korku ruhunun belirtilerinin köküne indim. Cesaretle özgür kıldım, karışıklık ve sıkıntı durumundan serbest oldum. O akşam çok güçlü bir toplantı oldu. Korku ruhuyla nasıl karşılaşmış ve nasıl yüzleşeceğinizi daha sonra anlatacağım. Ama şimdi İlyâ'nın hayatına tekrar bakıp, korkuyu nasıl tanıyabiliriz ona bakalım.

Burada Ne İşin Var?

İzabel'in gözdağı vermesiyle, onunla karşılaşmak istemeyen İlyâ yetkisinden soyuldu. Sonuç olarak milletlere hizmet etmek için verilen armağanı bastırıldı ve Tanrı'nın iradesi olmayan bir yöne doğru gitti. Eminim ki kaçtığı bu karşılaşmadaki durumu, daha önce girdiği karşılaşmadaki

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

durumundan farklıydı. Yardımcısını bırakıp, kırk gün tamamıyla ters bir yöne doğru, Horeb Dağı'na kaçtı. Oraya varır varmaz Tanrı'nın ona dediği ilk şey şu oldu: "İlya, burada ne işin var?" (1. Krallar 19: 9 KM)

Düşünebiliyor musunuz? O kadar cesaretsizliğe uğramış ki ölümü arzuluyor, kırk gündür kaçıktan yorulmuş ve depresif bir durumda. Tanrı da "burada ne işin var?" diye soruyor. Acaba Tanrı: "neden konumunu ve görevini bırakıp burada saklanmaya geldin" diye soruyor olabilir miydi?

İlya kırk gün boyunca kaçarken ona yemesi için meleğin eliyle iki pide yollayan Tanrı'nın kendisiydi diye düşünüyor olabilirsiniz. Şimdi neden "burada ne işin var?" diye soruyor?

Tanrı, İlya'nın kaçmaya kesin kararlı olduğunu biliyordu. Eğer insan bir şeyi yapmayı yüreğine koyarsa, bu Tanrı'nın mükemmel iradesi olmasa da onu yapmasına izin verir.

Moab kralı Balak, Balam'a gelip İsrail'i lanetlemesini istediği zaman, Tanrı Balam'a aynı şeyi yaptı. Rab, Balam'a gitmemesini söyledi. Ama Balam gidip ikinci kere Rabb'e sordu ve bu kez Rabb'in yüreği değişmişti. Balam'a gitmesini söyledi. "Tanrı onun gidişine öfkelenildi." (Ç. Sayım 22: 22) Rabb'in meleği gelip onu öldürdü.

Neden Tanrı ona gitmesini söyledi, sonra da ona kızdı? Tanrı Balam'ın gitmesine izin verdi çünkü onun yüreğini biliyordu. Balam, Balak'ın sunduğu onuru ve parayı, Tanrı'ya itaat etmekten daha fazla istiyordu ve Tanrı bunu biliyordu. Bir insan bir şeyi yapmayı yüreğine koyarsa, bu Tanrı'nın mükemmel iradesi olmasa da, yüreğine koyduğunu yapmasına müsaade eder.

İşte İlya'nın durumu da böyleydi. Tanrı, İlya'nın Baal'ın peygamberleriyle yüzleştiği gibi, gidip İzabel'le de yüzleşmesini istedi. Böylelikle Karmel Dağı'nda başlanan iş bitirilmiş olacaktı. Fakat İlya onunla yüzleşmek istemedi. Sadece üzerindeki baskıdan kurtulmak istedi. Tanrı da, yolculuğu boyunca yaşaması için gereken yemeği tedarik etmesi için bir melek gönderdi. İlya Horeb Dağı'na varana kadar, Tanrı onun korkaklığından bahsetmedi.

Eylemsiz Kalan Armağanlar
Bütün Bunların Arkasında Olan Kişi

İzabel’le yüzleşme olmadan, Tanrı’nın başladığı iş tamamlanmayacaktı. İsrail’in sorunlarının kökünde o vardı. Kutsal Kitap şöyle diyor: “Ahab kadar, Rabb’in gözünde kötü olanı yaparak kendini satan hiç kimse olmadı. Karısı İzabel onu her konuda kışkırtıyordu.” (1. Krallar 21: 15) Eğer İlya kaçmasaydı, Karmel Dağ’ında olduğu gibi Rab yine onunla birlikte olurdu. Ama o İzabel’den korktu ve yetkisi ondan gitti. İş bitirme armağanı eylemsizdi.

Rab, İlya’ya iki kere orada ne işin var diye sorduktan sonra bakın ne diyor.

Rab, “Geldiğin yoldan geri dön, Şam yakınındaki krala git” dedi, “Oraya vardığında, Hazael’i Aram Kralı olarak, Nimşi oğlu Yehu’yu İsrail Kralı olarak, Avel-Meholalı Şafat’ın oğlu Elişa’yı da kendi yerine peygamber olarak mesh edeceksin. Hazael’in kılıcından kurtulanı Yehu, Yehu’nun kılıcından kurtulanı Elişa öldürecek.” (1. Krallar 19: 15 – 17)

Dikkat ederseniz Rab, İlya’dan kendi yerine Elişa’yı peygamber olarak ve Yehu’yu da İsrail üzerine kral mesh etmesini istedi. Rab, İzabel’den kaçmayacak iki adam çıkarttı. Görevi onlar tamamlayacaklardı.

İzabel’den kaçtığı için, İlya’nın başlattığı iş askıya alınmıştı. Hatırlarsanız İsrail’in içine bir gölge gibi süzülen kötülüğün arkasındaki etken İzabel’di. Eğer bir lider yanlış tesir yaratıyorsa ve durdurulmazsa, kötülüğünün altında olanları da etkilemesi an meselesidir.

İsa bu prensibi öğretmişti. “Hiç kimse güçlü adamın evine girip malını çalamaz. Ancak onu bağladıktan sonra evini soyabilir.” (Markos 3: 27) Güçlü adam, bir liderdir; ev de onun sınırları veya etki alanıdır; mallar ise etkisinden dolayı elde edilen sonuçlar veya semerelerdir. Şimdi bu açıklamalar ışığında İsa’nın dediğini tekrar okuyun:

Hiç kimse bir liderin bölgesine girip, etkisinden dolayı elde edilen semeresini çalamaz. Ancak lideri durdurduktan sonra, bölgesini talan edebilir. (yazarın yorumuyla Markos 3: 27)

Ama asıl lider Ahab’tı ve İlya ondan korkmadı diyebilirsiniz. Hem

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

evet, hem de hayır. Ahab'ın lider diye unvanı vardı ama yetkisini (otoritesini) karısına teslim etmişti. Bu sebepten de, ruhsal âlemde İsrail'in putperestliğine hükmeden “güçlü adam” aslında karısıydı. Baal'a tapınmasını azmettiren İzabel'di. Rabb'e sadık olan yedi bin kişi dışında bütün İsrail'i gerçek Tanrı'ya tapınmaktan uzaklaştıran İzabel'in etkisiydi. Kendisiyle direkt olarak yüzleşilmediği için etkisi devam etti.

Bunu birçok kez gördüm. Lider veya pastör diye unvanları olan birçokları başkalarının manipülasyonu ve gözlerini korkutmasıyla kontrol ediliyorlar. Çoğu kez bu kişiler, o lidere destek olması gereken eşler, ortaklar, yönetim kurulu üyeleri, kilise çalışanları, vekiller ve başkalarıdır. Bu kişiler lider unvanı taşıyan kişiyi sahne arkasından yöneterek bütün gösteriyi kontrol ederler.

Bu evlerde de böyle olur. Veliler çocuklarından korkarlar; kocalar da karılarından korkarlar. Evde olsun, kilise hizmetinde olsun bir liderin çevresindekilerin öğüdüne danışması önemlidir. Fakat ailesini veya yaptığı hizmeti koruyabilmesi ve onlara hizmet edebilmesi için Tanrı'nın verdiği yetkide kalması çok daha önemlidir.

İlya, hayatı için kaçmaya başladıktan sonra olanları okumaya devam ederseniz, başlatmış olduğu işin ziyan olduğunu görürsünüz. Ahab, kötülükleriyle halkı sıkmaya devam etti. İzabel'in kocası üzerindeki ve buna bağlı olarak halkın üzerindeki etkisi büyüdü. İlya'nın, Baal'ın peygamberlerini bozguna uğratmasına ve bütün İsrail halkının buna şahit olmasına rağmen, tekrar Baal'a tapınılmaya başlandı. İlya, İzabel'den kaçarken İsrail halkının cesaretini de beraberinde götürdü. Ahab öldü fakat iki oğlu halkı saptırıp, onları daha fazla putperestliğe ittiler. (1. Krallar 22: 51 – 2. Krallar 9)

Yetkilerini Teslim Etmeyen İki Adam

İlya, bütün bu çarpıtma ve yozlaşmanın kaynağından kaçtı. Bu yüzden Tanrı onun bu kadının hakkından gelecek iki kişiyi mesh etmesini istedi. Sonunda İzabel'i öldüren Yehu oldu (2. Krallar 9: 30 – 37).

Yehu ve adamları, Ahab'ın yetmiş oğlunu vurdular. Baal'a tapınan herkesi topladı ve hepsini kılıçtan geçirdi. Baal'ın tapınağına girdi ve her

Eylemsiz Kalan Armağanlar

şeyi ateşe verdi. Adamları Baal'ı yıktılar ve tapınağı yağma ettiler. Şimdi Kutsal Kitap'ın, Yehu hakkında ne dediğine bakalım.

*“Yehu böylece Baal'ı İsrail'den yok etti.” (2. Krallar 10: 28
KM)*

Tanrı, İlya'ya çok açık bir şekilde demişti: “Yehu'nun kılıcından kurtulanı Elişa öldürecek.” (1. Krallar 19: 28) Şimdi bu iki adam aslında İlya'nın gönderildiği işi tamamlayacaklardı. Rabb'in, İlya'ya “Elişa'yı da kendi yerine peygamber olarak mesh et” demesinin sebebi, İlya'nın korkudan dolayı yetkisini teslim etmesinden dolayıydı. Yehu ve Elişa, Tanrı vergisi yetkilerini Ahab'ın ev halkından kimseye kaptırmadılar; bu yüzden de Tanrı'nın bu armağanı hareketsiz kalmayıp, bütün İsrail halkı Baal'a ibadet etmekten kurtuldular.

Korktuğumuz zaman, yetki sahibi olduğumuz konumumuzu kaptırırız. Sonuç olarak da, Tanrı'nın hizmet etmek ve korumak için verdiği armağan hareketsiz olarak yatar. Bilmeyerek de olsa, bizi korkutanın gayesinin ileri gitmesine sebep oluruz.

Eski Antlaşma'da, Tanrı'nın halkının ileri gitmesi gerekirken, geri çekildiklerine dair birçok örnekler var. Pavlus'un da dediği gibi: “Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyarmak için yazıya geçirildi.” (1. Korintliler 10: 11). Ve tekrar Romalılar'da diyor: “Önceden ne yazıldıysa, bize öğretmek için, sabırla ve Kutsal Yazılar'ın verdiği cesaretle umudumuz olsun diye yazıldı.” (Romalılar 15: 4) Bazı Yeni Antlaşma uygulamalarını, Eski Antlaşma'dan örneklere bakmadan tam anlamıyla anlamayacağımız için, bu kitapta sizlere Eski Antlaşma'dan birçok örnekler vereceğim. Gelecek bölümde korkunun nasıl hem bir liderde, hem de hizmet ettiği halkında Tanrı'nın işine engel olduğunu göreceğiz.

*Korkmuş bir insan, korktuğu Şeye Tanrı'dan daha fazla
hürmet eder.*

KORKUDAN DOLAYI FELÇLİ DURUMA GELMEK

Korku, ruhsal âlemde bizleri felçli duruma sokar. Doğru bildiğimiz şeyden taviz vermemizi sağlar. Aksi hallerde tolerans göstermeyeceğimiz veya izin vermeyeceğimiz şeylere göz yummamıza yol açar.

Bunun bir örneğini de Eli ve oğullarında görüyoruz. İsrail bir hükümdarlık olmadan önce, Tanrı'nın zor zamanlarda atadığı hâkimler tarafından yönetiliyordu. Dake'in Kutsal Kitap referans kitabına göre Eli İsrail'deki on beşinci hâkimdir. O sadece hâkim değil, aynı zamanda yedinci başkâhindi. İsrail'e kırk sene hükmetti. Oğulları Hofni ve Pinehas da kâhindiler. Şimdi, Eli'nin liderliğinde İsrail'in ruhsal durumuna bir bakalım:

“O günlerde Rabb'in sözü seyrek geliyordu; görümler de azalmıştı.” (1. Samuel 3: 1)

Burada Rabb'in sözü derken, zaten yazılmış olan Kutsal Yazılardan söz etmiyor. O zaman İsrail'de Tevrat vardı. Burada bahsedilen, planları ve yolları hakkında Tanrı'nın direkt olarak gönderdiği sözlerdi. İsrail halkının hatıralarında Tanrı'nın bir zamanlar halkıyla açıkça konuştuğu günlerin anısı vardı. Kitabın yazarı (Rab) artık sessizdi. Sesi nadiren duyuluyordu.

Peki, Tanrı neden sessizdi? Bunun cevabını ikinci bölümde görüyoruz:

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

“Eli artık çok yaşlanmıştı. Oğullarının İsraililere bütün yaptıklarını, Buluşma Çadırı’nın girişinde görevli kadınlarla düşüp kalktıklarını duymuştu.” (1. Samuel 2: 22)

Eli’nin oğulları Hofni ve Pineas kötüydüler. İsrail’in kadınlarıyla zina etmelerinin yanı sıra, Tanrı’nın huzurunun içinde sakin olması gereken Toplanma Çadırı’nda hizmet etmeye gelen kadınlarla da zina etme cüretini gösteriyorlardı. Onların Allah korkusu neredeydi?

Onların kötülükleri cinsel iğrençliklerle sınırlı değildi. Halkın getirdiği çiğ et sunularını zorla alıyorlardı. Bu hareket yasaya karşıydı ve gelenlerin ellerinden etlerini almakla hem Rabb’i, hem de Rabb’e tapınmaya gelenleri soyuyorlardı. Bu da İsrail halkının Rabb’in sunularını hor görmelerine sebep oldu. Hofni ve Pineas İsrail halkı için tökez taşıydılar. Halk Tanrı’nın işlerine karşı gücenmeye başladı.

Eli oğullarının yaptıklarından haberdardı, fakat onları sadece hafifçe azarladı: Onlara, “Neden böyle şeyler yapıyorsunuz?” dedi, “Yaptığınız kötülükleri herkesten işitiyorum. Olmaz bu, oğullarım! Rabb’in halkı arasında yayıldığını duyduğum haber iyi değil.” (1. Samuel 2: 22 – 23) Oğulları sadece hafif bir azarlamadan fazlasını hak etmişlerdi. Yüreklerinde tövbe etmedikleri için, hem kâhinlik görevinden hem de Toplanma Çadırı’ndan atılmaları gerekirdi.

O zaman Rabb’in bir peygamberi Eli’ye gelip, Rab şöyle diyor dedi: “Öyleyse neden konutum için buyurduğum kurbanı ve sunuyu küçümsüyorsunuz?... neden oğullarını benden daha çok sayıyorsun?...” Ama şimdi Rab şöyle buyuruyor: *“Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım. Ama beni saymayan küçük düşürülecek.” (1. Samuel 2: 29 – 30)*

Onurlandırmak demek, önemsemek, itibar etmek ve saymaktır. Eli oğullarını disiplinle terbiye etmediği ve yaptıklarından dolayı onları sorumlu tutmadığı için onlara Tanrı’ya olduğundan daha çok hürmet ettiğini göstermiş oldu. Korkmuş bir insan korktuğu şeye Tanrı’dan daha fazla itibar eder. Bilerek veya bilmeyerek, korktuğu şeye tabi olur. Eğer Eli ürkümüş olmasaydı, oğullarıyla daha farklı bir şekilde ilgilenirdi.

Sonra Rab, Eli ile ilgili olarak Samuel’e dedi: “Çünkü farkında olduğun günahıtan ötürü ailesini sonsuza dek yargılayacağımı Eli’ye bildirdim. Oğulları Tanrı’ya saygısızlık ettiler. Eli de onlara engel olmadı.” (1. Sa-

Korkudan Dolayı Felçli Duruma Gelmek

muel 3: 13)

Rabb'in sözü azalmıştı ve kötülük kontrolsüz bir şekilde yayılmıştı, çünkü başkâhin ve hâkim kendi oğullarından korkuyordu! Yetki sahibi olduğu konumunu, adil bir şekilde hükmetme ve İsrail'e hizmet etme becerisini kaybetmişti. Tanrı'nın gayesi engellenmişti. İçeride yozlaşma ve ahlaksızlık saltanat sürerken, dışarıda da İsrail'in bütün düşmanları her yönden güçleniyorlardı. Liderler yetkilerinden vazgeçerlerse, onların altında olan herkes acı çeker.

Acaba Bu Tanıdık Geliyor Mu?

Maalesef bugün birçok babalar kendi oğullarından korkuyorlar. Gençlere pastörlük yaptığım zamanlarda, imdat çağrısı yapan birçok Hristiyan aileleri dinledim. Anne ve babasını hor gören gençler gördüm. Velileriyle çok saygısız bir şekilde konuşuyorlardı ve onlara sinir oluyorlardı. Şaşkınlık içinde bu gençleri velilerinin önünde terbiye ederdim çünkü anne ve babaları onlara terbiye vermekten korkuyor ve kendilerini mahcup hissediyorlardı. Evlerinde düzensizlik ve kargaşa devir sürüyordu. Anne ve babalar yetkilerini çocuklarına teslim etmişlerdi. Evlerinde düzen sağlamaları ve Tanrı'ya yakışır çocuklar yetiştirmeleri için Tanrı'nın verdiği armağan veya güç etkisiz kalmıştı.

Bu sorun sadece evlerimizle sınırlı değil, aynı zamanda kiliselerimizde de mevcuttur. Bugüne kadar yüzlerce kilisede bulundum. Birçok liderin halkından korktuğunu gördüm. Kiliselerindeki ortam, Eli'nin liderliğindeki İsrail halkının durumundan farklı değil.

Bu liderler yetki sahibi oldukları konumlarından vazgeçmişler ve onlardaki Rabb'in gücü eylemsiz kalmış. Bu pastörler her pazar vaaz ederler ve tapınmalar olur fakat Rabb'in huzurunun orada olduğuna dair çok az veya hiçbir belirti yoktur.

Vaiz, kimseyi gücendirmemek veya itaatsiz olanları günahlarıyla yüzleştirmemek için vaazını dikkatle hazırlar. Ya da birkaç kişiden ürkmüş olduğunu göstermemek için gerilim içinde bütün koyunlara bağırıp çağırır. Fakat bütün bunlarda çok az yahut da hiç ruhsal yaşam yoktur.

Seyrek kelimesi Tanrı'nın huzuru için kullanılıyor. Şurada veya burada

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

nadiren hayat veren veya hayat gösteren şeyler olabiliyor fakat Tanrı'nın huzuru daimi olarak durmuyor ve O'nun kelamı hayat suyu pınarları gibi özgürce akıyor.

Yaşayan Ölülerin Kilisesi

1990 yılında “tamamıyla İncilî” olan bir kilisede hizmet ettim. Oradaki insanlar hayatta olduklarını ve Tanrı'yla hareket ettiklerini düşünüyorlardı. Pazar sabahı vaaz ederken sanki sözlerimin gerisin geriye suratıma fırlatıldığını hissettim. Onlarla yüz yüze olmamıza rağmen, sanki vaaz ederken arada tuğladan bir duvar vardı. Oradaki atmosferin havası sanki itaatsizlikle kalınlaşmıştı.

Bir türlü anlayamamıştım. Pastör ve eşi tanıdığım en tatlı insanlardı. Tapınma grubunu yöneten oğulları da çok değerliydi. Toplantıdan sonra onlarla öğle yemeğine gidene kadar şaşkınlık içindeydim.

Kilisenin pastörü şöyle dedi: “John sana bir sorum var. Kilisemde boşanmış bir çift var. Boşandıktan sonra kilisede birbirinden zıt taraflarda oturuyorlardı. Adam kiliseye gelenleri selamlayan, onlara yer gösteren vb. işler yapan gönüllü kişi. Adam kilisedeki genç kadınlardan biriyle tanıştı ve çıkmaya başladılar. Daha sonra kız onun evine taşındı. Şimdi ise beraber yaşıyorlar. Ne yapmalıyım dersin?”

Bana bu soruyu sorma ihtiyacı hissettiğine dahi inanmamıştım. Şok olmuş bir şekilde sordum: “Yani, bu kişiyi kiliseden uzaklaştırmadın mı?”

“Hayır” diye karşılık verdi, “fakat kilisedeki görevinden çekilmesini söyledim.”

Pastöre ve eşine bir saat boyunca öğüt verdim. Onlara, Pavlus'un nasıl Korintos kilisesindeki ihtiyarlarla uğraştığını anlattım. Oradaki bir adam da uygunsuz bir şekilde yaşıyordu. Pavlus onları azarladı: “Siz hâlâ böbürleniyorsunuz! Oysa yas tutup bu işi yapanı aranızdan atmanız gerekmez miydi?” (1. Korintliler 5: 2) Pavlus bu adamın kiliseden atılması gerektiğini söyledi ve sebebini de açıkladı. “Övünmeniz yersizdir. Azıcık mayanın bütün hamuru kabarttığını bilmiyor musunuz?” (1. Korintliler 5: 6) Hamura giren maya bütün hamura işler ve kabarmasını sağlar. Pavlus kiliselerimizdeki durdurulmamış, apaçık ortada olan ve bilerek yapılan

Korkudan Dolayı Felçli Duruma Gelmek

günahları hamurdaki mayaya benzetiyor.

Bu pastörü uyardım: “Bu günahın dur durak bilmeden kilisene yayılmasına izin veriyorsun. Tanrı seni diğer koyunların da etkilenmesinden sorumlu tutacaktır!” Sözümde devam ettim, “bir çoban sadece koyunlarını otlatmakla ve onları yedirmekle mükellef değildir ama aynı zamanda onları koruması da gerekir. Sen koyunlarını yedirmeyi seviyorsun fakat yüzleşmeyi sevmediğin için koyunlarını korumaktan korkuyorsun. Yedirmek ve korumak, ikisi de önemlidir! Bu adamla sevgiyle ama sıkı bir şekilde yüzleşmelisin ve eğer hemen tövbe etmezse, onu kiliseden at.” Eğer koyunları otlatmazsak aç kalırlar fakat onları korumazsak, yutulurlar.

Hem kendinin hem de karısının yüzü bembeyaz kesildi. Karısı şöyle dedi: “Ben artık hizmette olmak istemiyorum. Tek yapmak istediğim insanları sevmek.”

“Eğer bu insanları korumazsan o zaman sevgin gerçek sevgi değil, rahat sevgi olur” diye karşılık verdim.

Kilisedeki bazı insanlardan çekindiklerini kabul ettiler. Bana açıldılar ve diğer sorunları da anlattılar. Tapınma grubundaki bazı müzisyenlerin çok saygısız olduklarını söylediler. Ben de onlara toplantı sırasında rahat-sız olduğumu ve sebebini şimdi anladığımı söyledim.

O akşam, bir adam vaazımı kesip dillerle bir mesaj vermeye başladı. Adama durmasını, çünkü Tanrı'nın kendi kendini kesmeyeceğini söyledim. Adam anlayış gösterdi ve konuşmasını durdurdu ama tam o sırada gitar çalan ayağa fırladı ve bana şöyle bağırdı “Kutsal Ruh'un hareket etmesine izin vermeyen birinden bir kelime daha vaaz dinlemeyi reddediyorum. Buradan çıkıyorum!” Karısını aldı ve bas gitarıcıya seslenip kendisiyle gitmesini söyledi. Basgitarıcı, karısı ve bir kişi daha hızla dışarı çıktılar. Ortamın havasında koyu bir rahatsızlık vardı; halk şaşkına dönmüştü.

Hemen Kutsal Ruh'a ne yapmam gerektiğini sordum. O da şöyle dedi: “Onlara yetki konusunda öğret.” Öğretirken Tanrı'nın esenliği kiliseyi doldurdu ve O'nun düzeni tekrardan sağlandı.

Vaazım bittiğinde Tanrı bana talimat verdi, “Daha önce konuşmasını durdurduğun adamdan şimdi dillerle konuşmasını ve tercümesini iste.”

Biraz tereddütle daha önce susturduğum adama dedim: “Beyefendi eğer mümkünse, Rabb'in şimdi mesajınızı vermenizi istediğine inanıyorum.”

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Dillerle konuşarak mesajı ve tercümesini verdi.

“Rab şöyle diyor, günahın bu kiliseyi kapladığını görüyorum. Hizmetçime sadece bir bölümünü gösterdim. Onun sözlerini dikkate alın, çünkü onlar Benim Sözlerimdir.”

Bu kiliseyi kuşatan günah ve itaatsizlik karşısında ağlamaya başladım. Pastör de çok etkilenmişti. Günah coşmuştu, çünkü liderlerin korktuğu kişiler, Tanrı'nın korumalarını istediği kişilerdi.

Pastörün daha sonra gidip beraber yaşayan adam ve genç bayanla yüzleştiğini öğrendiğimde çok sevindim. Her ikisi de tövbe ettiler ve ayrılmak için derhal planlar yaptılar.

Kendi Yönetim Kurulundan Korkan Pastör

Bir keresinde başka bir kilisede vaaz ediyordum. Toplantıların pazar günü başlayıp, çarşamba akşamına kadar devam etmesi planlanmıştı. Toplantılar harika geçiyordu, insanlar tövbe ediyor, şifa alıyor ve özgür kınıyorlardı. Kilise, finansal açıdan da ilerleme kaydetti. Katılımcılar çoğaldılar. Fakat salı akşamı toplantıdan önce pastör ağlamaya başladı.

“Sorun nedir?” diye sordum.

“John, seni kıskanıyorum. Tanrı'nın işleyişini neden ben de görmüyorum. Kutsal Ruh'la dolu olmama rağmen, Ruh'un armağanlarından hiç biri benim toplantılarımda işlemiyor. Kimse şifa almıyor, kimse özgürleşmiyor ve her şey çok zor görünüyor.”

Kendisine sorular sormaya başladım. Yönetim kurulunda bulunan iki çiftin, kendisinden daha uzun bir süre önce Kutsal Ruh'u almış olduklarını öğrendim. Bu sebepten dolayı da ne yapması gerektiğini ve kiliseyi nasıl yönetmesi gerektiğini söylüyorlardı. Ona, “Sen kendi yönetim kurulundan korkuyorsun. Tanrı vergisi yetkini alıp, pastörün onlar değil, sen olduğunu söylemelisin.”

Ertesi gün onlarla konuştu. Her iki çiftin de keyfi kaçmıştı ve sonunda kiliseyi terk ettiler. Toplantıların süresi uzatıldı ve son akşam bir grup dua için öne doğru geldiler fakat Rab bana, “Bu insanların üzerine sen değil, pastör dua etmeli” dedi.

Pastöre baktım ve Tanrı'nın gücünü onun üzerinde görebiliyordum.

Korkudan Dolayı Felçli Duruma Gelmek

“Pastör, Tanrı insanların üzerine senin dua etmeni söylüyor” dedim.

Öne doğru gelmiş olan insanların arasında gezinmeye başladı. Onlara dokunur dokunmaz, Tanrı'nın gücüyle düşüyorlardı. Bazıları daha o dokunmadan düşüyordu. Tanrı'nın gücü öyle kuvvetliydi ki, daha pastör kendilerine yaklaşmadan etkileniyorlardı.

İçinde cin olan bir kız harika bir şekilde kurtuldu. Birkaç dakika içinde Kutsal Ruh o gruptaki herkese konuşuyordu. Pastör dönüp bana baktı ve yere düştü. Toplantıyı bitiren karısı oldu. Yarım saat sonra iki adam gelip onu kaldırdılar. O kilise bir daha eskisi gibi olmadı.

O pastörde olan Tanrı'nın gücü, korku ve çekinmekten dolayı etkisiz kalmıştı. Bundan dolayı da Tanrı'nın huzuru ve gücü kilisesinde seyrekleşmişti. Bu korkunun gücünü kırdıktan sonra, onda olan Tanrı'nın armağanı özgür oldu.

Mekânlar Farklı Ama Hikâye Hep Aynı

Bu prensibin doğru olduğunun birçok kilisede ve kişilerin hayatlarında gördüm. Bir keresinde yurt dışında bir kilisede hizmet veriyordum ve pastörlerin ve diğer liderlerin davranışlarından korkuyla mücadele ettiklerini gördüm. Bütün hafta boyunca Ruh'ta güçlü olmaları ve Tanrı'nın çağrısında kalmaları için cesaretlendirerek dua ettim. Oradan ayrıldıktan dört ay sonra, kilisedeki topluluğun sayısı üçe katlanmıştı! Buldukları dört yüz sandalye kapasiteli binadan çıkıp, iki bin kişilik bir konferans salonuna taşındılar. Bu ülkeyi daha sonra tekrar ziyaret ettiğimde kilisenin pastörü bana, korkunun üstesinden geldikleri günden beri bir daha eskisi gibi olmadıklarını söyledi.

Üç gün boyunca hizmet etmem için Atlanta'ya davet edilmişim. Son gece korkunun gücünü kırmak konusunda konuştum. Kilisenin pastörü kendi halkına karşı tedirgindi ve harika bir şekilde özgür oldu. Bana, “Hemen buraya geri dönmeli ve bir hafta kalmalısın” dedi.

Üç hafta sonra tekrar gittim ve dokuz tane daha toplantı yaptık. Tanrı'nın huzuru ve gücü o kadar kuvvetli hissediliyordu ki bazı kişiler ancak gece yarısından sonra kiliseden çıkabildiler. Bazıları da gecenin bir yarısı pastörü arayıp, ne yapmaları gerektiğini soruyorlardı. Çünkü Tanrı'nın huzuru ve

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

gücü bazılarına dokunmaya devam ediyordu.

Bu olaydan sonra, dokuz ay boyunca her hafta sonu bu kilisede uyanış toplantıları yapıldı. Pastör telefon açıp toplantıların nasıl güçlü bir şekilde geçtiğini ve kilise üyelerinin hayatında nasıl büyük şeyler olduğunu tanıklığını veriyordu. Hiçbir toplantının birbirine benzemediğini söyledi. Kilisenin katılımcı sayısı yüz kişiden yedi yüz kişiye çıktı! O akşam korkunun gücünü kırmak konusundaki vaazımdan sonra hayatında ve hizmetinde bir dönüm noktası olduğunu söyledi.

Ziyaret ettiğim bir başka kilise de “yaşayan iman” kilisesiydi. Tapınma ve ilahiler uykunuzu getirirdi. Pastör kalıp duyurularında bulundu ve takdime konusunda “öğretmeye” başladı. Duyduğum en sıkıcı konuşmalardan biriydi. Toplantıdan sonra yemeğe gittiğimizde futboldan ve başka önemsiz şeylerden başka bir şey konuşmadı. Çok sıkıcı bir öğle yemeği olduğunu söylememe gerek yoktur!

Sonraki akşam Tanrı korkuların gücü kırma konusunda bana vaaz ettirdi. Vaazın tam ortasında pastör yere eğilip, hayatında ve hizmetinde göz yumduğu zayıflıklardan tövbe etti. Tanrı'nın onun hayatında işlediğini anladım fakat bunun boyutunu bilmiyordum.

Sonraki gün pastör telefon açtı. “John, karım sadece bir saat uyudu, ben ise yatağa bile girmedim. Bütün gece uyanık kalıp tövbe ettik, ağladık ve sonradan da güldük. Daha sonra her şey baştan başladı. Tövbe ettik, ağladık ve güldük.”

O gün yönetim kuruluyla görüşüp onların önünde de tövbe etti ve Tanrı'nın kendinden beklediği gibi bir lider olmadığı için özür diledi. Sonuç olarak yönetim kurulu üyelerinden birkaç kişi artık onu kontrol edemeyeceklerini anlayınca kiliseden ayrıldılar. Fakat yönetim kurulunun geri kalanı onunla birlik olup, büyümesine destek oldular.

Bu adam ve kilisesi bir daha eskisi gibi olmadılar. Dört sene sonra bile tapınmaları hâlâ hayat dolu. İki senedir her hafta sonu uyanış toplantıları yapıyorlar. Pastör bana telefon açtığında tek konuştuğu şey Tanrı'nın ne söylediği, ne yaptığı ve kilisesinde neler olduğudur. Onları birkaç kere daha ziyaret ettim ve her seferinde daha iyi olduklarını gördüm. O da bana verdiğim mesajın hayatında ve kilisesinde dönüm noktası olduğunu söyledi.

Bu özgürlük sadece pastörler ve liderler için değil aynı zamanda bütün

Korkudan Dolayı Felçli Duruma Gelmek

imanlılar içindir. Hayatlarının birçok alanında korkunun gücünü kırıp, özgür olan birçok kişinin tanıklığını duyduk.

Bir toplantıda korkunun gücünü kırma konusunda vaaz ederken, bir kadın geldi. Toplantıdan sonra hayatındaki korkunun ve tedirginliğin bağının çözüldüğünü hissettiğini söyledi. Birkaç gece sonra evlerinin garaj kapısının önünde kendisine ve kızına silah çekilmişti. Saldırganlar çantasını almışlar ve üç genç adam hemen etraflarını sarmalamışlar.

Kadının içine büyük bir cesaret gelmiş ve yüksek sesle dillerle konuşmaya başlamış. Silahı doğrultan genç “Kes şunu” demiş. Ama kadın dillerle konuşmaya devam etmiş. Genç adamların aklı o kadar karışmış ve şaşırmışlar ki, kadının kızı eve kaçıp 911’i arayabilmiş. Saldırganlar sadece kadının çantasını almışlar ve kaçmışlar.

Ertesi gün imanlı bir adam, annesinin evine her zamankinden farklı bir yoldan yürümeye karar vermiş. Adam, kadının çantasını çalıkların arasında bulmuş ve kadını aramış. Ufak bir miktar para dışında çantanın içinde hiçbir eksik yokmuş ve bütün kimlik bilgileri çantadaymış.

Kadın daha sonra karımla konuştuğunda korkunun gücünü kırmakla ilgili o vaazın kendisine cesaret verdiğini ve o cesaretle hayatının kurtulduğunu söyledi. Kadın geçmişte böyle bir durumla karşı karşıya geldiğinde kolayca korkarmış. Özgür olmaktan dolayı heyecan duyuyordu!

Bütün bu tanıklıklar için izzeti Rabb’e veriyorum. Ben de korku, ürkeklik ve tedirginlikle bağlıydım ama O’nun lûtfu sayesinde şimdi özgürüm! Tutsak olanları özgür kılan bu hikmet ve güç O’ndan geliyor.

Tanrı’nın gücünü ve armağanını durduran veya araya engel koyan korkunun ve ürkekliğin tanımını yaptım. Fakat amacımız tanımını yapmaktan çok daha ileri gidip, onun ölümcül bağlarını kopartmak ve kırmaktır.

Ruhsal Direniş, Ruhsal Destek Gerektirir

KORKU RUHU

Korkunun ne olduğunu tam olarak teşhis edebilmemiz için iki konuda uzlaşmaya varmalıyız. Birincisi, korku veya ürkeklik (çekingelik, utangaçlık, yıldırma, mahcupluk) bir ruhtur ve ikincisi de Tanrı'dan değildir.

“Çünkü Tanrı bize korkaklık ruhu vermedi.” (1. Timoteos 1: 7)

Stron'un Kutsal Kitap dizinine göre, Yunanadaki ruh kelimesi Kutsal Ruh, insan ruhu veya cinler için kullanılan pneuma dır. Korku tutum, tavır, davranış veya yaratılış şekli değildir. Korku bir ruhtur.

Korku bir ruh olduğuna göre ona karşı zihin gücüyle (aklınızla) veya niyetimizle (dilek ve istek) savaşılamayız. Pozitif bir akli tavır içinde olmakla korkuyu yenemezsiniz. Ruhsal âlemde icabına bakılmalıdır.

Bir düşünün: Neden çok zeki veya çok güçlü insanlar genellikle fiziksel veya zihinsel olarak kendilerinden daha zayıf olan insanlardan ürüyorlar? Hayatlarında her şeyin tıkrında olmasına rağmen, ya durum değişir de daha kötü olursa diye korku içinde yaşıyorlar. Hiçbir zaman olmayacak bir şeye karşı, kendilerini garantiye almak için vakitlerini ve enerjilerini harcayıp, endişe içinde yaşıyorlar. Gelecekleri için o kadar endişelenip korkuyorlar ki, şimdiki anlarının tadını çıkartamıyorlar. Onları ne kadar anlamaya çalışsanız veya ne kadar onlara anlatmaya çalışsanız da nafiye; korkuları hep devam eder. Onlarda korkaklık ve ürkeklik ruhu vardır. Doğal bir zayıflığa karşı değil, ruhsal bir zayıflığa karşı savaşıyorlar.

Şimdi de her şeyi daima kendi istedikleri gibi yaptırabilen insanları düşünün. Eğitimlerinin ve statülerinin önemi yoktur. Herhangi bir yetki-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

ye veya konuma sahip değildirler fakat etrafında olanlar ondan çekinirler veya onlara tabi olurlar. Neden mi? Çok basit. Etrafındakileri ürkeklik ruhuyla kontrol ediyorlar. Ürkekliği kendi aleyhlerine karşı kullanmayı öğrenmişler.

Bir gün ticareti çok iyi olan bir adamla kahvaltı yaptım. Canı kurtulmadan önce nasıl yaşadığını ve iş yerini nasıl idare ettiğini anlattı. “İşim için gerekli olan her şeyi insanları korkutarak elde ederdim. Belediye konağına girdiğim zaman bu gücü üzerimde hissedirdim. İnsanların benden korktuğunu bilmeyi seviyordum. Belediye meclisinden her istediğimi elde ettim.” Onda da korkutan ruh vardı. Şehrin büyükleri, konum olarak kendisinden üstün olmalarına rağmen ona karşı koymaya cüret edemiyorlardı.

Kontrolcü Bir Ruh

İsrail halkı kendilerini Baal’a adadıkları zaman, İlya onlardan korkmamıştı. Ne kadar da muazzam bir cesaret; bir adam bir millete karşı! Sekiz yüz elli sahte peygamberden de korkmadı. Bu nasıl bir azimdi? Bir adam neredeyse bin tane dini lidere karşı! İsrail kralının öfkesi İlya’ya etki bile etmedi. Bütün bunlar birçok insana taşınması zor türden şeylerdi. Lakin bir kadının kendisini kaçmaya zorlayacak kadar ve ölümü arzulayacak kadar korkutmasına izin verdi! Ama bu çok anlamsız bir şey.

Psikologlar İlya’nın kadınlardan korktuğu tartışmasını savunabilirler ama bu çok zayıf bir ihtimal olurdu, çünkü İsrail halkı sadece erkeklerden ibaret değildi! Hayır, bu öyle büyük ruhsal bir çatışmaydı ki bütün bir millet, kral ve sahte peygamberler onun yanında sönük kaldılar. İlya, İzabel’de, kralda ve sahte peygamberlerde olmayan güçlü ve kontrolcü bir ruhla karşılaştı.

Hangi ayetlerin bu ruhun tabiatını ortaya koyduğuna bir bakalım. Yehu ve İzabel’in oğlu Yoram arasında geçen konuşmaya bakın:

“Yoram Yehu’yu görünce, “Barış için mi geldin?” diye sordu. Yehu, “Annen İzabel’in yaptığı bunca putperestlik ve büyücülük sürüp giderken barıştan söz edilir mi?” (1. Kral-lar 9: 22)

Büyücülük kelimesi üzerine sendelemeyin. Öyle aklınıza burnunda si-

Korku Ruhu

ğil olan, süpürgeyle uçan, sihir yapıp ve iksir kullanan bir kadın gelmesin. Kontrol elde etmek isteyen biri büyücülük yapar. Evet, cinlere danışan bir büyücülük veya kontrol çeşidi vardır. Fakat büyücülük bununla sınırlı değildir. Pavlus Galatya kilisesini azarladı: “Ey akılsız Galatyalılar! Sizi kim büyüledi?” (Galatyalılar 3: 1) Bu büyülenme sihirden veya iksirden değildi. Tanrı'nın onlara açıkça gösterdiği şeylere itaatsiz olmaya teşvik eden öğretmenlerden bahsediyordu. Onlar bir tarikatın öğretmenleri değildiler fakat kendilerinde kontrolcü ruh vardı ve bu ruh bütün kiliseyi etkilemişti.

İzabel'de öyle kontrolcü ve korkutucu bir ruh vardı ki hem kral, hem liderler ve hem de İsrail halkı ona boyun eğdiler. İlya bile ona boyun eğdi ve hayatı için kaçtı. Eğer korkunun yüreğinize girmesine izin verirseniz, kaybedeceğiniz şeylerden bazıları şunlardır: Huzurunuz, kendinize olan güveniniz, kahramanlığınız, azminiz ve emniyetiniz. Bu liste gittikçe uzar.

Pozitif düşünceyle korkunun işkencesinden kurtulmaya çalışan birçok insan gördüm. Ama bir türlü kurtulamazlar çünkü korkunun köküyle değil, etkisiyle uğraşıyorlar. Bir ağacın meyveleri bitene kadar bütün meyvelerini toplayabilirsiniz. Ağaç bir süre meyvesiz olacaktır fakat zamanla meyveler tekrar çıkacaklardır. Kökleri parçalanana kadar ağaç meyve vermeye devam edecektir. Aynı bu şekilde, korkunun gücünü kırabilmek için de, onun arkasındaki ruhsal kuvvetin peşine düşmelisiniz.

Kilisede Kontrol Eden ve Korku Salan Ruhları

Kiliselerimizde yürekleri Rabb'e karşı doğru olmayanlar var. Bu insanlar kilise liderliğini ürküterek istediklerini elde ederler. İşler kendi istedikleri gibi gitmeyene kadar itaatkâr görünürler. Kilise yönetimi zayıfsa kiliseyi yöneten onlar olurlar.

Değişik kiliseleri ziyaret ederken korku ile karşılaştığımda, nereden geldiğini veya neden onunla mücadele ettiğimi bilmezdim. Sebebi şuydu: Korku öyle bir ruh ki, kendine boyun eğecek kişiler aracılığıyla dışa vurulur. Bu kişiler imanlılar da olabilirler. Kutsal Kitap, İblis'e fırsat vermemeleri konusunda imanlıları uyarıyor. (Efesliler 4: 27)

Sizlerle birkaç tecrübemi paylaşacağım. Bunu yaparken “hiper-ruhsal” veya “cin paranoyası olan” olarak etiketlenebilirim. Bazı insanların

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

her karşılaştıkları problemin içinde İblis'i aradıklarını biliyorum. Eğer İblis'i suçlayabiliyorsanız o zaman kendi hareketlerinizden dolayı sorumluluk almanıza gerek yoktur. Böyle bir davranış şekli İsa'dan ziyade İblis'e odaklanmaktır. İncil bize gözümüzü İsa'ya dikmemizi söylüyor, İblis'e değil. O, imanımızın başlatanı ve tamamlayanıdır. (İbraniler 12: 2)

Bence, İsa'ya odaklanmalıyız ve eğer bir şey bunu yapmaktan bizi alıkoymak için önümüze taş koyarsa, ona Tanrı'nın Sözü'yle karşılık verip İsa'nın ardından gitmeye devam etmeliyiz! Haleluya! Fakat korkunun gücünü kırabilmek için onun bir ruh olduğunu anlamalı ve göz ardı edersek kendi kendine gitmeyeceğini bilmeliyiz. Böyle olursa tam tersi olur.

Saldırı

Deneyimlerimden birini korkunun bir ruh olduğuna dayandıracağım. Güney'de bir kilisede bir dizi toplantıda vaaz ediyordum. İlk toplantı pazar sabahı başladı ve çok güçlüydü. O toplantının videosunu uzun süre kullandık. Toplantıdan sonra kimse ürkütücü veya negatif bir kelime bile söylemedi. Hatta etrafımdaki insanlar çok pozitifler. Fakat akşamüstüne doğru kendimi cesaretsizlik ve akıl karışıklığıyla mücadele ederken buldum. Bir şeyin yanlış olduğunu biliyordum fakat nereden geldiğini bilmiyordum. Ama belirtileri tanıyordum. Bu, kendini açıkça belli eden korku ruhunun belirtileriydi. O gece Tanrı bana kilisede yetki hakkında vaaz etmemi söyledi ve vaaz birçoklarının yüreğine dokundu.

Toplantıdan sonra pastör beni ofisine çağırdı ve “bu akşamki vaazın tam hedefi vurdu” dedi. Sözüne devam ederek, o akşam kilise üyesi bir kadının kendisini arayıp şöyle dediğini söyledi: “Pastör, vaaz eden bu adamla hemfikir olmadığınızı biliyorum. O, insanlar üzerinde çok sert. Siz onun gibi olmadığınız için bu akşamdan sonra toplantıları durduracağımızı biliyorum. Bu yüzden ben bu akşam kiliseye gelmeyeceğim. Evde kalıp bu adama karşı dua edeceğim.”

İşte o an bu cesaretsizliğin nereden geldiğini anlamıştım. Pastöre o kadının düzeltip düzeltmediğini sordum. Kendisi çok merhametli bir adamdır ve bana kadının yanlışını düzeltmediğini söyledi. Kadına sadece her şeyi Rabb'in ellerine bırakmasını söylemiş. Eğer pastör yetkisinde kalıp o kadına gereken cevabı verseydi eminim ki farklı bir akşam geçirirdim.

Korku Ruhu

Yüzleşmediğimiz bir şey değişmeyecektir. Eğer kötü olan yok sayılır veya göz ardı edilirse daha da güçlenir! Her ikimiz de bu olaydan bir şeyler öğrendik. Bu olayla Rab bana ruhsal yetkimde nasıl kalacağımı ve korku ruhuna boyun eğmemeyi öğretti.

Ben bilmediğim halde, kürsüdeyken bu ruhla yüzleşmemi sağlayan ve her şeyi bilen Kutsal Ruh için Tanrı'ya teşekkür ediyorum. Pastör biliyordu ve bu durum onun gözünü açtı. Yaptığımız toplantılar bütün senenin en güçlü toplantıları oldular. Bu kiliseyi tekrar ziyaret ettim ve pastörüyle çok iyi arkadaşız.

Korkutan ve Kontrolcü Ruhla Bir Başka Karşılaşma

Başka bir seferde yurt dışında gerçekleştirilecek ve yaklaşık bin kişinin katılacağı bir organizasyonda vaaz etmem istendi. Gün içerisinde iki ve akşamları bir toplantı gerçekleştiriliyordu. İlk iki toplantı çok güçlü geçti. Kutsallık ve tövbe konularını paylaştım. Fakat her toplantıda bir direniş hissediyordum. İkinci toplantıdan sonra bütün akşamüstünü ağırlığa ve cesaretsizliğe karşı savaşarak geçirdim. Korkutan ve kontrolcü bir ruh olduğunu biliyordum fakat kimse hissettiklerimin aksine bir şey dememiş ve yapmamıştı. Fakat ete ve kana karşı değil, kötü ruhlarla güreşiyordum.

İmanlıların ruhta yaşamayı öğrenmeleri gerekir. Tanrı'nın ruhu neye karşı olduğunuzu gösterecektir. Ayırt edebilme özelliğimiz yoksa dikkatimizi sadece yan etkilere çeviririz. Eğer karşımda olanı ve neyle uğraştığımı bilmeseydim kendi kendime: neden bu depresyonla uğraşıyorum? Ne yapmam gerekiyor? Karımı ve çocuklarımı neden bıraktım? Acaba çağrımı kaçırdım mı? Seyahat etmeyi bırakmalı mıyım? diye düşünürdüm. Eğer bu düşüncelere devam etseydim Rabb'in hizmetini yapmaya uygun olmazdım ve bu tam da korkutan ve kontrolcü ruhun istediği şey olurdu. Dikkatim Rabb'in insanlar için yapmak istediğinde değil kendimde olurdu.

Bütün akşamı mücadele ile geçirdim. O akşamki toplantı için beni çağırdıklarında, yanımdaki tercümanıma bütün akşamüstünü korkuyla mücadele ederek geçirdiğimi söyledim. Tercümanım "Ben de!" diye bağırdı. Aynı belirtilere karşı savaştığımızı anladık. O akşam korku ruhuyla ilgili olarak vaaz ettim ve birçok kişi özgür kılındı.

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Ertesi sabah kürsüye çıktığımda hiçbir mesh hissetmedim. Tanrı ses-sizdi. Birkaç dakika boyunca platformda Tanrı'dan bir söz duymak için bekledim. Hem kendim dua ettim hem de topluluğu dua ettirdim fakat hâlâ herhangi bir şey yapmam için teşvik, kutsanma veya belirti yoktu. Yüreğimin derinliğinde bir çatışma içinde olduğumu biliyordum. Bu saldırının hedefinin kendim olduğunu anladım. Doğrudan bana söylenmiş olan sözleri kırmam gerekiyordu. Tanrı'nın sözü şöyle diyor:

“Ama sana karşı yapılan hiçbir silah işe yaramayacak, mah-kemede seni suçlayan her dili suçlu çıkaracaksın. Rabb'e kulluk edenlerin mirası şudur: Onların göneneci bendendir diyor” Rab. (Yeşaya 54: 17)

Korkunun bu saldırısını kırmaya başladım. Bana karşı söylenen her sözün bağlanmasını emrettim. İnsanların ne dedikleriyle ilgilenmedim. Ruh yüreğime konuştuğu için yüreğimi dinlemenin en iyisi olduğunu öğ-rendim.

Aniden, taramalı tüfek gibi Rab'den söz geldi. Topluluğa tam olarak ne yaptırمام gerektiğini bana bildirdi. Birkaç dakika içinde Rabb'in gücü inmeye başladı. İnsanlar Kutsal Ruh'la öyle doluyorlardı ki, kontrolsüz bir şekilde kahkaha atıp gülüyorlardı. Tanrı'nın Ruh'unun işleyişi o kadar kuvvetliydi ki, vaaz bile etmedim. Öğleden sonra saat üçe kadar toplandı salonunda hâlâ insanların olduğu haberi geldi. Çok harika ilerlemeler kaydedildi ve yüreğim sevinçle dolmuştu. Eğer o ruhla yüzleşmeseydim, böyle olmazdı.

Daha sonra tercümandan orada bir kadın vaiz olduğunu, organizasyonun plan ve programı yapıldıktan sonra program yöneticisine gelip “İn-sanlar neden bütün toplantılarda John Bevere'i dinlemek zorundalar? Baş-ka vaizler de konuşmalılar” demiş. Kadın da konuşma yapmak istiyordu.

Bu kadınla ilgili alışılmış olmayan başka bildirimler de geldi kulağıma. “Özgür kılınmak” için göz damlası damlatmak ve cilt üzerine şarap sür-mek gibi Kutsal Kitap'a dayalı olmayan bazı uygulamalar yapıyormuş. Kimse onunla yaptığıyla ilgili olarak yüzleşmemiş. Hatta program yöneti-cisi ona kısıtlı ölçüde hizmet etmesi için fırsat verdi. Ne yazık ki çoğu kez liderler yüzleşmek yerine göz yummayı tercih ediyorlar. Çünkü göz yum-mak daha kolay gibi algılanıyor. Ama göz yummak hiç de kolay değildir

Korku Ruhu

ve çoğu kez pahalya mal olur.

Toplantılar bittikten sonra yöneticiyle konuştum. Bu kadınla ilgili olarak kulağıma gelenlerin doğru olup olmadığını sordum. Doğru olduğunu söyledi. Tanrı'nın rehberliğinde toplantıların planını yaptıktan sonra bu kadının kendisine gelip kararlarını sorgulamasının beni düşündürdüğünü ve kadının bu yaptığının kendisini kontrol etmek istediğini gösterdiğini söyledim. (Kadın ne bir liderdi ne de program yöneticisi; kilisenin herhangi bir üyesi)

Ona şunu sordum: “Neden bu kadının toplantıda söz hakkı almasına izin verdin?”

“John, ona bu uygulamaları yapamayacağını söyledim” dedi.

Ona şöyle izah ettim “uygulamaları yapmaktan onu alıkoyabilirsin fakat onların arkasındaki ruh hâlâ orada. Kadının yüreği de farklı değil. Bir lider olarak sen huzuru korumak istedin; sonuç olarak da kendinde kontrolcü ve korkutucu ruh olan birine hizmette mevki ve yetki vermiş oldun. Bu da o ruha bana ve isteklerine uymayan her kişiye karşı koymak için yasal hak verdi.”

Olan biteni tam anlamıyla görebilmesi için, yaşadığım bir şeyi paylaştım onunla. Yüksek okul ve kariyer pastörlüğü yaptığım zamanlarda bir gece harika bir tapınma toplantımız oldu. Birçok gencin gözlerinden yaşlar süzüldü. Tanrı'nın huzuru ve varlığı bütün odayı doldurdu. Neredeyse kırk dakikadır tapınıyorduk. Yavaşça ağlayanlar dışında herkes sessizdi.

Birden bire daha önce hiç görmediğim bir genç yüksek sesle bilinmeyen bir dille konuşmaya başladı. O böyle yapınca rahatsız edici, garip bir algı odayı kapladı. Adamın yanında oturan ve daha önce hiç görmediğim genç kadın garip bir tercüme yapmaya başladı.

Rabb'e tapınırken ve yüceltirken O'nun huzuru öyle hoşuma gidiyordu ki, bu duruma hazırlıksız yakalanmışım ve hiçbir şey demedim.

Genç kadın diyeceklerini bitirdikten sonra, odanın atmosferi farklıydı. Rabb'in huzuru gitmişti. Artık bir şey demek için çok geçti. Zarar artık ulaşmıştı. Herkese oturmasını söyledim, haftalık duyuruları yaptım ve takdimeleri topladık. Sonra da dua etmeye başladım.

Vaaz ederken kendi kendime şöyle düşündüm: Bu toplantıda hayat nerede? Bu konuyu nereye bağlayacağım? Neden bunu söyledim? Vaaz

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

ederken Tanrı'nın meshi yoktu ve sanki bir şey bana karşı savaşıyordu. Rabb'in armağanının niçin eylemsiz olduğunu bilemedim ve herkese dua etmesini söyledim. Rab şöyle dedi "O adam ve kadını yaptıklarıyla yüzleştirmelisin."

Zaten yirmi dakika geçmişti ve onlarla gidip konuşamayacağımı düşündüm. Tanrı'nın bana dediğini bir kenara bıraktım ve sadece bir az daha uzun dua edersem olur diye düşündüm. Dua ettik ve ruhsal düşmana karşı geldik.

Birkaç dakika sonra çaresizlik içinde "Tanrım, neler oluyor" diye sordum.

Ruhumda tekrar "onlarla yüzleş" dediğini duydum.

Artık çok daha fazla zaman geçmişti. Mümkün olmayacağını düşündüm. İnsanlar benim garip olduğumu düşüneceklerdi. On dakika daha fazla dua ettik ve hiçbir değişiklik yoktu. Cesaretsizliğe uğramış bir şekilde toplantıyı bitirdim.

O akşam yüreğimde bir ağırlıkla eve gittim. Olan bitenle ilgili olarak Tanrı'ya bir şey sormak bile istemiyordum. Sadece yatağa girip yattım. Ertesi sabah uyandığımda ruhumda daha da fazla ağırlık hissediyordum. Dışarı çıkıp dua ettim.

"Tanrım geçen gece ne oldu?" diye sordum.

Tanrı şöyle karşılık verdi: "John, ben sana adamla ve kadınla git yüzleş ve onları yaptıklarıyla yüzleştirdim. Seni bir toplantının (veya herhangi bir şeyin) başına koyduğumda, o toplantıda düzeni ve yetkiyi korumaktan sorumlusun. Sana güvenerek emanet ettiğim işi ben yapmayacağım.

Âdem'i bahçeye koyduğumda, ondan bahçeyi korumasını istedim. Şeytan mahvetmeye geldiğinde bunun Âdem ve bütün insanlık için ciddi sonuçlar doğuracağını bildiğim halde, aşağıya inip o meyveyi Âdem'in elinden almadım! Ben verdiğim şeyi geri almam ve bahçeyle ilgili sorumluluğu ona vermiştim. Konuşmanı istediğim adamda ve kadında isyankârlık ruhu vardı. Onları yaptıklarıyla yüzleştirmedim için, o ruh toplantı üzerine hâkim oldu. Böyle olunca, Ruh'um oradan ayrıldı çünkü sen yetkini bıraktın."

Hemen bunun bir daha olmasına izin vermeme kararı alıp, tövbe ettim.

Korku Ruhu

Bu yabancı pastöre bu hikâyeyi anlattıktan sonra neden o isyankâr vaizle yüzleşmesi gerektiğini anladı. Rabb'in anlayışının yüreğine girmesiyle yüzü aydınlandı. Ona cesaret verdim, “Bu insanların çobanı olarak görevin sadece onları otlatmak değil ama aynı zamanda korumaktır. Korumak için de yüzleşmen ve yüzleştirmen gerekecektir.”

Ona, “birinin gelip sana bir şey sorduğu zaman yüreğinde onlara hayır demen gerektiğini bildiğin halde huzuru korumak için evet dediğin oldu mu hiç?” diye sordum.

Cevap verip, “Evet John aynen öyle yapıyorum” dedi. Sonra kendi kendine düşünmeye başladı ve yüzüme bakarken düşünceye dalmıştı. “Bu iki yüzlülük, değil mi?” dedi.

Onunla hemfikirdim. “Doğru söylüyorsun ve bu iki yüzlülük veya göz yummak korkudan ileri geliyor” dedim. Ürkek ve çekingen ruhtan dolayı tövbe etti ve çekindiği bu iki kişi ile her şeyi yoluna koymak üzere dışarı çıktı. Kendisini daha sonra gördüğümde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle “özgürüm!” dedi.

Bu rahatsız edici yüzleşmelerin çok uç noktalarda örnekler olduklarının farkındayım. Herhangi bir karşı direncin olmadığı ve büyük özgürlüklerin olduğu yüzlerce toplantılarda vaazlar verdim. Özgürlük olması gereken şeydir; karşı koymak ise istisnadır. Yine de size faydalı olsun diye detaylı şekilde birkaç örnek vermenin gerekli olduğunu düşündüm.

Bu hadiseler hizmetle ilgili olmalarına rağmen, ilkeleri hayatın her alanında geçerlidir. Korku bir ruhtur ve buna göre çözümlenmelidir. Eğer ruhsal savaşlarda bedensel silahları kullanırsak çaresiz, yaralanmış ve yenilgiye uğramış olacağız.

“Olağan insanlar gibi yaşıyorsak da, insansal güce dayanarak savaşmıyoruz. Çünkü savaşımızın silahları insansal silahlar değil, kaleleri yıkan tanrısal güce sahip silahlardır. Safsataları, Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yıkıyor; her düşünceyi tutsak edip Mesih'e bağımlı kılıyoruz.” (2. Korintlililer 10: 3 – 5)

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Korku isimli düşman ruhumuza saldırır. Psikoloji veya pozitif düşünceyle alt edilmez. Korkuya karşı kullanacağımız silah Ruh'un kılıcıdır; Tanrı'nın Söz'ünde sabit durmaktır (Efliler 6: 17)! Bir sonraki bölümde de göreceğimiz gibi, korkuyla yüzleşmek içinizde olan Tanrı'nın armağanını uyandıracaktır.

**İNSAN BANA NE
YAPABİLİR?**

ARMAĞANI ALEVLENDİRİN

Korkunun asıl hedefi yetkimizden vazgeçmemizi sağlayıp armağanlarımızı işlem dışı hale getirmektir. Böyle olunca kendi sınırlı gücümüz ve becerilerimizi kullanmaya çalışırız. Bu da konumumuzu hücum (saldırı) pozisyonundan defansa (savunmaya) çevirir. Savunmasız olduğumuzu bildiğimizden daha rahat ve güvenli olduğumu düşündüğümüz şeyleri yaparız.

Armağanı Uyandırın

Korku, armağanınızı uyutabilmeyi başarırsa, ne uyanır? Cevap cesarettir. Rakip tarafın yüzünde cesaret belirip, hamle yapmak için ilerlediğinde, korku kişiyi geriye iter. Peki korkmuş bir insan nasıl cesaret alır?

“Çünkü Tanrı bize korkaklık ruhu değil, güç, sevgi ve özdenetim ruhu vermiştir.” (2. Timoteos 1: 7)

Cesaret güç, sevgi ve aklı başında olmaktan ileri gelir. Arsız ve cesaretli çok insan görmüştüzdür. Gerçek cesaret Tanrı’dan gelir ve tanrısal faziletle gayretlenir. Tanrı’nın karakteriyle gayrete gelen cesaret, hayatlarımızdaki armağanları uyandırır.

Bazı insanların cesaretlerinin ardında fazilet yoktur. Onlar herhangi bir rakiple karşılaşmadan da doğru şeyleri söyleyip, kendinden emin bir şekilde hareket ederler. Fakat güçleri çok derin değildir, sadece yüzeyseldir. Onların yüzlerindeki cesaret küstahlık ve cehaletin maskesidir. Kökleri kısadır ve önünde sonunda sert bir fırtına onları açığa vurur. Hava çok

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

güzel olduğunda bir ağacın köklerinin ne kadar derine gittiğini göremezsiniz fakat çok güçlü rüzgârlar estiğinde ya kökünden sökülerek devrilir ya da çok güçlü olduğu belli olur.

Kim Daha Güçlü

Davut, “Rab benim ışığım, kurtuluşumdur, kimseden korkmam. Rab yaşamımın kalesidir, kimseden yılmam” diyor (Kitabı Mukkaddes “kimden korkayım?”) Davut, Rabb’in kendisinin kuvveti ve gücünün kaynağı olduğunu ilan ediyor. Tanrı’dan daha üstün kimsenin olmadığını bildiği için, korkusuzca “kimseden korkmam!” diyebiliyor. Davut, Rabb’e olan güvenini cesurca ilan etmekle kalmayıp, onu yaşadı. Bu cesaret Davut’un çağrısını gerçekleştirebilmesini ve adil bir şekilde hükmetmesini sağladı. Gelin, daha genç olduğu yıllarına bir bakalım.

Davut, Beytlehemli Yesse’nin sekizinci oğluydu. Üç ağabeyi Kral Saul’un liderliğindeki orduda hizmet ettiler. Filistin ordusu İsrail’e karşı toplanmışlardı. Şampiyonları Golyat her gün İsrail askerlerine meydan okudu, “Neden savaş düzeni aldınız” diye haykırdı, “Ben Filistliyim, sizse Saul’un kölelerisiniz. Aranızdan karşıma çıkacak birini seçin. Dövüşte beni yenip öldürebilirse, biz sizin köleniz oluruz. Ama ben üstün gelip onu yok edebilirim, siz bizim kölemiz olur, bize kulluk edersiniz.” (1. Samuel 17: 8 – 9)

Aslında, İsraililer bu seçeneği hemen tercih edebilirlerdi fakat Golyat hiç de sıradan bir asker değildi. Bazı kaynaklara göre üç metre ve yirmi santim boyunda olduğu belirtilir. Bunu daha iyi anlamak için basketbol oyunundaki çemberi düşünün. Adamın kafası çemberden on santim kadar daha uzundu. Sadece uzun boylu olmakla kalmayıp, çok tecrübeli bir savaşçıydı. Mızrağının demir başının ağırlığı nerdeyse yedi kilo idi. Miğferi tunçtandı ve zırhı elli yedi kiloydu! Sadece zırhının, mızrağının ve kalkanının toplam ağırlığının doksan kiloyu geçtiği tahmin ediliyor ki bu Davut’un o zamanki toplam ağırlığından çok daha fazlaydı. Golyat’ın korku salan biri olduğunu söylemeye bile gerek yok. “Filistli’nin bu sözlerini duyunca, Saul da İsraililer de çok korkup dehşet içinde kaldılar.” (1. Samuel 17: 11)

Koyun çobanı olan Davut babası tarafından ağabeylerine ihtiyaçları-

Armağanı Alevlendirin

nı götürmesi ve durumlarının ne olduğunu anlaması için gönderildi. Getirdiklerini eşya görevlisine teslim ettikten sonra, koşarak ağabeylerinin yanına gitti. Biraz sonra şampiyon Golyat çıkıp İsraililerle alay etmeye başladı ve böyle yapışının kırkinci günüydü.

Davut gördüklerine çok şaşırılmıştı. Şaşırdığı adamın heybeti değil fakat kardeşlerinin ve vatandaşlarının verdikleri reaksiyondur. “İsraililer Golyat’ı görünce büyük korkuyla önünden kaçıştılar.” (1. Samuel 17: 24) Davut, “acaba bizim tarafımızda kimin olduğunu unuttular mı? Bu adam bize değil, Tanrımıza meydan okuyor” diye düşünmüş olabilir.

Davut cesurca, “Bu sünnetsiz Filistli kim oluyor da yaşayan Tanrı’nın ordusuna meydan okuyor?” dedi (1. Samuel 17: 26) Burada bir yüzleştirilme vardı. Davut onların korkaklıklarını açığa vururken ağabeyleri kendilerini çıplak hissettiler. Küçük kardeşlerinin böyle demesi hiç hoşlarına gitmedi. O güne kadar yüzleşmeleri gerekmeyen zayıflıkları gün gibi ortadaydı. Hepsi birden durumu kabullenip, sessiz kalmışlardı.

Davut’u gözden düşürerek ayıplarını kapatabileceklerini düşündüklerinden, ona sözlü saldırıda bulundular. Golyat’tan korkan büyük ağabey küçük kardeşini korkutmaya çalıştı.

Ağabeyi Eliav Davut’un adamlarla konuştuğunu duyunca öfkelenildi. “Ne işin var burada?” dedi, “Çöldeki üç beş koyunu kime bıraktın? Ne kadar kendini beğenmiş ve ne kadar kötü yürekli olduğunu biliyorum. Sadece savaşı görmeye geldin.” (1. Samuel 17: 28)

Eliav öfkeyle cesaretlenmişti. İsrail’in yüzleştiği probleme saldırmak yerine, Davut’un karakterine saldırıyordu. Korkan bir kişi üzerindeki baskıdan kurtulmak için kaçış yolu arar. Karakteri zayıf olan biri bahaneler yaratacaktır. Karakteri güçlü olan biri ise suçun bir kısmını kendilerini kendileriyle yüzleştiren kişinin üzerine yükleyeceklerdir.

Eliav’ın Davut’u kibirli ve kötü olmakla itham etmesine dikkat edin. Eliav sadece kendini düşündüğü için, Davut’u da kendisi gibi sandı. Ama Davut onun gibi değildi. O, Rabb’in iradesini arıyordu. Tanrı’nın önünde kibirli değil, alçak gönüllüydü.

Kişilikleri güçlü olan insanlar korkuyu kullanarak yalanı gerçekmiş gibi gösterirler. Böyle saldırıların gücünü yenmek için Ruh’ta kalmanız gerekir.

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Eliav belki de onu kıskanıyordu. Eliav en büyük olmasına rağmen, Samuel kral olarak Davut'u meshetti. Büyük bir lider ve savaşçı niteliklerine sahipti. Samuel bile Eliav'ı görünce, işte Rabb'in meshettiği tam önümde duruyor diye düşündü. Fakat Rab bu durumu Samuel'e iyi bir ders vermek için kullandı: "Onun yakışıklı ve uzun boylu olduğuna bakma" dedi, "Ben onu reddettim. Çünkü RAB insanın gördüğü gibi görmez; insan dış görünüşe, RAB ise yüreğe bakar." (1. Samuel 16: 7)

Gerçekte kibirli olan kimdi? Tanrı Samuel'e Elav'ın heybetinin veya görüntüsünün onu seçip seçmemesi üzerinde hiçbir etkisi olmadığını gösterdi. Tanrı insanın yüreğini değerlendirmeye alır. Tanrı yürekte kibir bulursa, o kişiye karşı durur (Yakup 4: 6). Eliav'ın yüreğinde kibir olduğu için Tanrı onu reddetti. Yani Davut'u itham ettiği şey (kibir), aslında kendisindeydi.

Korku genellikle saklamak istediği her zayıflığın suçunu sizin üzerine atacaktır. Dışarıya kendini saf yürekli gösterip de, aslında saf yürekli olmayanlar her zaman saf yürekli olanlara saldırırlardır. Temiz yürekli olan Timoteos'un korktuğunu hatırlayın. Eminim ki Efes Kilisesi'nde yürekleri Eliav gibi bozuk olan birçok erkek ve kadın vardı.

İsa sürekli korkuyla yüz yüze geldi. Saf olmayan Ferisiler ve yazıcılar İsa'yı gözden düşürmeye ve O'nu kendi sözleriyle tuzağa düşürmeye çalıştılar. Eğer onu ürkütebilselerdi, o zaman onu kontrol etmeyi başarabilirdi. O'na hain, obur, sarhoş ve içinde cin olan bir günahkâr olduğunu söylerken aslında bütün bunlara sahip olan kendileriydiler. İsa onların kontrolü altına girmeyi reddederek yüreklerini ortaya döktü.

Yüreği temiz olmayan neden yüreği temiz olanı korkutmak istiyor? Suçluluk duygusundan kurtulup, kontrolü elden bırakmamak için. Eğer bunda başarılı olurlarsa kendi yüreklerini tahlil edip, tövbe etmelerine gerek kalmaz. Eliav, gözden düşürme ve ürkütme saldırısının kardeşi Davut'un boyun eğmesini sağlayacağını ve de baskıyı kendi üzerinden kaldıracığını biliyordu.

Herkes ve her şey Davut'un aleyhineydi. Kendinden çok daha cüsseli olan ağabeyi tarafından saldırıya uğruyordu. Büyük kardeşlerin küçük kardeşleri rahatsız edebileceklerini biliyorsunuzdur. Davut Eliav'ın isteğini yapmazsa, daha sonra eve gittiklerinde sıkıntı onu bekliyor olabilir.

Armağanı Alevlendirin

Doğru olanı savunmanın bedeli ağır olabilir. Buna değer miydi?

Davut'un üzerindeki tek baskı bu değildi. Oradaki herkes Eliav'ın arkasındaydı. Onlar da kendi korkularının bu oğlan çocuğu tarafında açığa çıkartılmasını istemiyorlardı. Bu işin peşinden gitmektense, geri çekilmek Davut için daha kolaydı. Korku salan Eliav'ın ve diğerlerinin yapmak istediği tam buydu.

Davut kendine doğru gelen korkuyu, Tanrı'nın tarafında olmakla kırdı. Davut Eliav'a "Ben ne yaptım ki? Bir soru sordum o kadar" dedi (1. Samuel 17: 29). Aslında demek istediği şeydu: Dediğim doğru değil mi? Nerede sizin cesaretiniz? Ben korkmuyorum. Belli ki siz kırk gündür korktuğunuz için Tanrı'nın bu sünnetsiz Filistli'den korkmayan ve onunla savaşacak birini bulması gerekiyordu! Benim burada olmamın bir nedeni var.

Daha sonra Davut'u kralın önüne getirdiler. Golyat'tan korkan Saul da Davut'a kendince mantıklı olarak: "Sen bu Filistli'yle dövüşemezsin. Çünkü daha gençsin, o ise gençliğinden beri savaşıdır" dedi (1. Samuel 17: 33). Bu sözler ağabeyininki kadar iğneleyici olmamasına rağmen korkmuş bir kralın genç bir delikanlıya eleştiri sözleriydi.

Davut, krala kardeşlerine konuştuğundan farklı konuştu.

"Kulun babasının sürüsünü güder" diye karşılık verdi, "Bir aslan ya da ayı gelip sürüden bir kuzu kaçırınca, peşinden gidip ona saldırır, kuzuyu ağzından kurtarırım. Eğer aslan ya da ayı üzerime gelirse, boğazından tuttuğum gibi vurur öldürürüm. Peşinden gidip ona saldırır, kuzuyu ağzından kurtarırım. Beni aslanın, ayının pençesinden kurtaran RAB, bu Filistli'nin elinden de kurtaracaktır." Saul, "Öyleyse git, RAB seninle birlikte olsun" dedi. (1. Samuel 17: 24 – 37)

Kardeşlerine ve askerlere karşı çok cüretkârdı ve onları kendileriyle yüzleştiriyordu. Fakat, krala hitap ederken kendi üzerine yetki sahibi olan biriyle konuştuğunu biliyordu. Bir oğulun babasına yaklaştığı şekilde yaklaştı krala. Kralın her şeyi daha net bir şekilde algılaması için, daha önceki tecrübelerini nakletti ve Rabb'in onun Kurtarıcısı olduğunu söyledi.

Bu kararın bütün yetki ve sorumluluğu krala aitti. Eğer bu çatışma kaybedilirse, bütün bir millet tutsak olacaktı. Davut biliyordu ki, eğer savaşıması Rabb'in iradesiyse kralın yüreğini de O ikna edecekti. Bizim üye-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

rimizde yetki sahibi olanlara bu şekilde davranmamız önemlidir. Davut'un konuşmasından sonra Saul onun çatışmaya girmesini kabul etti. Ona "Git. Rab seninle olsun" dedi.

Davut, Saul'un zırhıyla korunmak istemedi. Kendine Kalkan ve Zırh olan Rabb'in koruması altına girdi. Bir eline değneğini ve diğer eline de sapanını alıp, beş tane pürüzsüz taş seçmek için dereye gitti. Filistinli yaklaştığında korkunun en büyük zorluğuyla yüzleşti. Eğer korkacak olsaydı bu sadece Rabb'in armağanının etkisiz kalmasına sebep olmaz ama aynı zamanda hayatına ve bütün bir milletin esir düşmesine sebep olurdu.

Davut'u tepeden tırnağa süzdü. Kızıl saçlı, yakışıklı bir genç olduğu için onu küçümsedi. Ben köpek miyim ki, üzerime değnekle geliyorsun? diyerek kendi ilahlarının adıyla Davut'u lanetledi. Bana gelsene! Bedenini gökteki kuşlara ve kırdaki hayvanlara yem edeceğim! dedi. (1. Samuel 17: 42 – 44)

Golyat, Davut'u sadece dış görüntüsüyle değil aynı zamanda sözleriyle de korkutmaya çalıştı. Bu dev Davut'a hakaret ettikten sonra ona ne yapmak niyetinde olduğunu da söyledi. Davut hiç taviz vermedi ve gücünün ve silahının kaynağından hiç şüphe etmedi:

Davut, "Sen kılıçla, mızrakla, palayla üzerime geliyorsun" diye karşılık verdi,

"Bense meydan okuduğun İsrail ordusunun Tanrısı, Her Şeye Egemen RABB'in adıyla senin üzerine geliyorum. Bugün RAB seni elime teslim edecek. Seni vurup başını gövden-den ayıracağım. Bugün Filistinli askerlerin leşlerini gökteki kuşlarla yerdeki hayvanlara yem edeceğim. Böylece bütün dünya İsrail`de Tanrı`nın var olduğunu anlayacak. Bütün bu topluluk RABB`in kılıçla, mızrakla kurtarmadığını anlayacak. Çünkü savaş zaten RABB`indir! O sizi elimize teslim edecek." (1. Samuel 17: 45 – 47)

Davut, Rabb'in doluluğunu cesurca beyan ediyordu. Bütün İsrail erleri devin ne kadar büyük olduğunu gördüler fakat Davut, Rabb'in ne kadar büyük olduğunu gördü! İsrail'in bütün adamları Davut'un Tanrı'nın düşmanına doğru nasıl koştuğunu seyrettiler. O sadece sözde değil harekette de kendinden emindi.

Armağanı Alevlendirin

“Elini dağarcığına sokup bir taş çıkardı, sapanla fırlattı. Taş Filistli'nin alınına çarpıp saplandı. Filistli yüzükoyun yere düştü.” (1. Samuel 17: 49)

Davut'taki cesaret bulaşıcıydı ve İsrail'in ümidi yeniden yerine gelmişti. Filistin tarafında sadece ölü bir dev varken, İsrail'in tarafında Tanrı vardı. İsraililer Filistinlilere saldırdılar, onları kovaladılar ve yendiler.

Bütün bu durum boyunca Davut tam üç kez korkuyla yüzleşti. Öncelikle kardeşi ve diğer askerler onu küçümsemeye, iftira atmaya ve cesaretini kırmaya çalıştılar. Eğer onların saldırdığı korkuya yer verseydi, Rabb'in yüreğine koyduğu şeyin peşinden gitmezdi. Geri dönüp evine giderdi ve Tanrı'nın armağanı eylemsiz kalırdı. Öyle olsaydı sonuç çok daha farklı olurdu: O dev adam Davut'un eliyle öldürülmüş olmazdı. İsrail halkına sıkıntı vermeye devam ederdi ve Rab işini yaptırmak için başka birini bulurdu.

İkincisi, cesaretini kıran ve kendini küçük gören kralla yüzleşti. Eğer Davut vazgeçseydi Rabb'in armağanı eylemsiz kalmaya devam ederdi. Ama kraldan bile çekinmemeye karar verdi. Ulusunun kralına saygıda kusur etmeden, savaşmasına izin vermesi için onu ikna etmeyi başardı.

Üçüncüsü de ortalığa korku salan Filistli dev ile yüzleşmesi oldu. İnsan gözüyle bakıldığında bu adam sadece fiziksel olarak korkutucu değildi, aynı zamanda kendinden de bir hayli emindi.

Yeni Antlaşmanın Gücü

Pavlus, Korintoslulara yazdığı mektubunda ölümün hizmetini (Eski Antlaşma), Ruh'un hizmetiyle (Yeni Antlaşma) karşılaştırdı (2. Korintliler 3: 7 – 8). Eski olanın gücünün izzetinden dolayı İsrail halkı Musa'nın parlayan suratına bakamadılar. Hayat veren yeni antlaşmanın hizmeti daha ne denli güçlüdür!

Pavlus “yeni” olanı şöyle tarif etti: “Üstün gücün bizden değil, Tanrı'dan kaynaklandığı bilinsin diye bu hazineye toprak kaplar içinde sahibiz.” (2. Korintliler 4: 7) İşte Tanrısını iyi tanıyan ve sahip olduğu gücün kendiden gelmediğini bilen bir adam daha. Pavlus devam etti:

“Böylece ölüm bizde, yaşamsa sizde etkin olmaktadır.

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Böyle bir umuda sahip olduğumuz için büyük cesaretle konuşabiliriz.” (2. Samuel 3: 11 – 12)

Güç cesareti hâsıl eder. Kendi güçlerine güvenmeyen imanlılarda büyük cesaret görürsünüz. Şartlardan, insanlardan veya İblis’den çekinmezler çünkü Tanrı da onlardan çekinmez. İbraniler 13: 5 -6 ayetlerindeki vaadimiz budur.

Çünkü Tanrı şöyle dedi: “Seni asla terk etmeyeceğim, Seni asla yüzüstü bırakmayacağım.” Böylece cesaretle diyoruz ki, “Rab benim yardımcımdır, korkmam; İnsan bana ne yapabilir?” (İbraniler 13: 5 – 6)

Cesur bir şekilde ilan etmeliyiz: İnsan bana ne yapabilir?

Her imanlı için aynı güvence hazırdır. Eğer inanmıyorsak neden bize imanlı deniliyor? Neye inanıyoruz? Tanrı’ya! Hiçbir insanın veya kötü ruhun gerçek bir imanlıyı tedirgin etmeye hakkı yoktur. Neden mi? İsa’dan dolayı. O’ndan daha büyük bir isim veya kuvvet yoktur. “İşte, ben size... düşmanın bütün gücünü alt etmek için yetki [ve kuvvet] verdim. Hiçbir şey size zarar vermeyecektir.

Bundan daha açık ve net olabilir miydi? Kendi halkına düşmanın sahip olduğu her şey üzerine güç ve yetki vermiştir. Korku bir düşmandır. “Benim senden daha fazla gücüm ve yetkim var. Geri çekilip dediğimi yapsan iyi edersin. Eğer yapmazsan, sana ödetirim” diyerek size yalan söyler.

Bizi tedirgin eden bu yalanlara kulak verirsek, Rabb’in armağanı etkisiz hale getirilmiş olacak ve kendimizi sıkıntılı bir durumda bulacağız. Fakat bize söz verenin sadık olduğunu biliyorsak, bütün güçlerin üzerinde olan gücünde rahat ve güvence buluruz. Davut gibi korku deviyile büyük bir cesaretle yüzleşiriz.

İmanınızdaki Karışıklık Mı İnanmanıza Engel Oluyor?

Bu gerçekler inanması zor şeyler değil. Aslında çok basitler. Gerçek

Armağanı Alevlendirin

müjdenin anlaşılması zor değil. İnsanlar imansızlıktan dolayı yetersiz kalıyorlar.

Kendinize şu soruları sorun ve dürüst olun: Güvenceniz Rabb'in dediği söze mi yoksa gördüklerinize ve tecrübe ettiklerinize mi dayalı? Eğer her şeyi geçmişte size olanlara göre ölçüyorsanız, o noktadan ileri gidemezsiniz.

İmanınızın dayanağı başkalarına olan şeyler mi? İmanınızın boyutu başkalarının sadakatine mi dayalı?

Eğer bu sorulara evet diye cevap verdiyseniz, daha da derine inin. Geçmişte olan başarısızlıkları (sizinki veya başkasınıniki) bir açıklama getirmeye çalışarak işleri daha da karışık hale getirdiniz mi? Karışık bir iman devleri öldürmez. Bizi öyle bir yere hapseder ki çözümü bizde olmayan şeyi çözmeye çalışırız ve herhangi bir harekette bulunmaktan çekiniriz.

Biz imanlılar neden bir türlü inanamıyoruz. Neden güvensizliklerimizin müjdeyi karmakarışık bir hale getirmesine izin veriyoruz?

Hiç unutmadığım bir şeyi sizinle paylaşmak istiyorum. 1980 yılında Kuzey Carolina'da öğrenciydim. Uyuduğum derin uykudan sabahın köründe kendi sesimin çılgınlığıyla uyandım:

“İnanacak birisini arıyorum!”

Beni öyle sarsmıştı ki, yatağım terden sırlıklam olmuştu. Tanrı'nın olağandışı ve olağanüstü bir şekilde bana konuştuğunu anlamıştım.

O zaman kendi kendime bu zaten belli bir şey diye düşündüm. Tanrı neden bana daha derin içerikli bir şey demedi? Tabii ki Tanrı'nın iman edecek ve inanacak insanlara ihtiyacı vardı. Bunu zaten biliyordum.

Ertesi sabah o sözler kafamda gidip geliyordu. Tekrar tekrar sözlerin fısıltısını duyuyordum: “İnanacak birini arıyorum; inanacak birini arıyorum.” Sese tekrar kulak verdiğimde Tanrı'nın bana öyle basit bir şey göstermediğini fakat Tanrı'yla yürümenin anahtarını verdiğini anladım

Bütün İncil'i inceledim ve İsa'nın insanların imansızlıkları karşısında üzüldüğünü ve sıkıldığını gördüm. Öğrencileri içinde cin olan genç adamdan onu kovamadıkları zaman İsa onları çok sert bir şekilde azarladı:

İsa, “Ey imansız ve sapmış kuşak!” dedi. “Sizinle daha ne kadar kalacağım? Size daha ne kadar katlanacağım? Çocuğu buraya, bana getirin.”

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

(Matta 17: 17)

Birinin kendi öğrencilerine söyleyeceği en gerçekçi şeydi! İsa günümüzdeki birçok lider gibi yavan sözler söylemiyordu. Onlara açık ve net bir şekilde eğer inanmazlarsa Tanrı'nın armağanının eylemsiz kalacağını söyledi. Onlardan dolayı kederlendiğini bilmelerini istedi.

İsa'nın neyi hoşnut ettiğini de gördüm. Kuşkusuz bir şekilde inanlardan hoşnuttu. Yahudi olmayan bir Roma askeri imanından dolayı İsrail'deki herkesten çok dikkati üzerine çekti. Bu Romalı İsa'nın evine gelmesine bile gerek olmadığını, eğer sözü bulunduğu yerde söylerse evde olan hizmetçisinin şifa alacağını söyledi. "İsa, duyduğu bu sözlere hayran kaldı. Ardından gelenlere: Size doğrusunu söyleyeyim dedi, Ben İsrail'de böyle imanı olan birini görmedim." (Matta 8: 10)

Biz de İsa'nın evimize gelmesini istiyoruz ama O evimize vardığında O'nu sorgulamak istiyoruz. İmanı etmeyi çok zor bir hale getirdik. Peki, iman nedir? Tanrı'nın yapacağını söylediği şeyi yapacağına inanmaktır.

İsa bize düşmanın bütün gücünün üzerinde güç ve yetki verdiğini söyledi. Yapmamız gereken tek şey O'na inanmak ve bize verilen güçte ve yetkide yürümektir. Yürüyüşümüzü korku, şüphe, geçmişten gelen düşünceler ve başarısızlıklarla karışık bir hale getirmemeliyiz. Eğer böyle yaparsak cesaretimiz soyulacaktır ve Tanrı'nın donanımlarıyla ileri doğru adım atamayız. İçimizdeki armağan etkisiz bir şekilde yatacaktır!

Bulduğumuz kayıktan emin bir şekilde dalgalı sulara adım atmadan önce, yüreğimizi neyin motive ettiğini bilmeliyiz, yoksa batarız! Bir sonraki bölümde suyun üzerinde kalmanızı ve batmanızı sağlayan nedenlerin farkını göstereceğiz.

Tanrı, umduğumuz şeyi yaptığı sürece; kendimizi güvende hissetmemiz kolaydır.

KORKUNUN KÖKÜ

Korkudan özgür olmanızın dışı dönük bir kişiliğe sahip olmanızla alakası yoktur. Bildiğim en dışı dönük insanlardan bazıları korku ile mücadele etmişlerdir. Hatta bazen taşkın davranışları içlerinde savaştıkları utangaçlıklarını örtmek içindir. Çekingen durmak korkunun tek belirtisi değildir. Bazı insanlar kendilerini ne kadar rahatsız hissederselerse o kadar çok konuşurlar.

Korkuyor olmanızın (ürkeklik, çekingenlik, utangaçlık, tehdit altında hissetmek, gözü korkmuş olmak, mahcupluk, vs) mesh edilmişliğinizle ilgisi yoktur. Müjdecilik hizmetinde çok güçlü konuma gelmiş fakat korku ile mücadele eden birçok kişi gördüm. Rabb'in mesh edişi onların üzerinde olduğu zaman korkusuzdular; Rabb'in mesh edişi korkuyu örter. Fakat meshin örtüsü kalktığında, geriye sadece korku ve güvensizlikle savaşılan bir adam kalıyordu. Bire bir durumlarda onlardaki ürkeklik şaşırtıcı bir şekilde çok belirgin oluyordu. Bunun doğru olduğunu nasıl mı biliyorum? Çünkü ben de böyle bir adamdım.

Cana yakın, güçlü, cesaretli ve hatta mesh edilmiş olup fakat hâlâ korku ile mücadele ediyor olabilirsiniz. Korkunun baskısı üzerine yeterince güçlü bir şekilde geldiğinde, neyden yapılmış olduğunuz meydana çıkacaktır. Ürkeklik ruhuna sahip olmanızın kişiliğinizdeki eksikliklerle, fiziksel gücünüzle veya mesh edilmişliğinizle alakası yoktur. Peki, insanları korkuya karşı savunmasız kılan nedir?

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Görünürde Olanla Gerçekte Olan Karşı Karşıya

Bunu cevaplarırken Simun Petrus'u iyi bir şekilde inceleyin. Fikrini söylemekten çekinmeyen ve dışa dönük birisiydi. Cesurdu. Görünüşte güçlü iradeye sahip ve korkusuz biriydi. Onu hiç bir şey korkutamaz gibiydi fakat bir şey onu korkuttu. Ölüm korkusu İsa'yı üç kez inkâr etmesine sebep oldu. Demek ki korkudan özgür olarak yürümek güçlü bir kişiliğin getirebileceği bir hareket değildir. Eğer öyle olsaydı Simun Petrus İsa'yı inkâr edecek son kişi olurdu ve sadık kalmaya en donanımlı kişi de o olurdu.

Bazıları Simun Petrus'un özelliklerini gözden kaçırıyor. Herkes, icraata geldiğinde onun bir "tavuk" olduğunu söylüyor. Buna cevap olarak ben şöyle diyorum, "Tam silahlanmış ve muhafızlarla gelen bir çeteye kaç tane tavuk karşı durarak, hücum hareketına geçebilir?" Petrus cesurca bunu yaptı! Yuhanna 18: 3, 10 şöyle diyor:

"Böylece Yahuda yanına bir bölük askerle baş kahinlerin ve Ferisiler'in gönderdiği görevlileri alarak oraya geldi. Onların ellerinde fenerler, meşaleler ve silahlar vardı... Simun Petrus yanında taşıdığı kılıcı çekti, başkâhinin Malkus adındaki kölesine vurup sağ kulağını kopardı."

Bu hiç de bir tavuğun yapabileceği işmiş gibi gelmiyor. Askerlere meydan okuyan Petrus'un, neden bir hizmetçi kızın karşısında dizlerinin bağı çözüldü? Evet, bu doğru. Onu korkutan bir hizmetçi kızdı! "Petrus ise dışarıda, avluda oturuyordu. Bir hizmetçi kız yanına gelip, 'Sen de Celileli İsa'yla birlikteydin' dedi. Ama Petrus bunu herkesin önünde inkâr ederek, 'Neden söz ettiğini anlamıyorum' dedi" (Matta 26: 69 – 70).

Bu değişikliğin sebebi ne?

Cesur Bir Görünüş

Bunu cevaplamak için o gecenin öncesinde neler olduğuna bir bakalım. Bütün öğrenciler toplanmış Mayasız Ekmek Bayramı'nı kutluyorlardı. İsa öğrencilerini uyarıp, " 'Bu gece hepiniz benden ötürü sendeleyip düşeceksiniz" dedi "(Matta 26: 31). Fakat Petrus kendini bu sözden ayır

Korkunun Kökü

tuttu ve cesurca şöyle ilan etti: “Herkes senden ötürü sendeleyip düşse de ben asla düşmem” dedi (Matta 26: 33) Ne kadar yiğitçe bir davranış. İsa, o gruba Petrus’u dâhil ederek sanki hata yapmıştı.

Fakat İsa direk Petrus’un ruhuna baktı ve onu düzeltilti: “ ‘Sana doğrusunu söyleyeyim’ dedi İsa, ‘Bu gece horoz ötmeden beni üç kez inkâr edeceksin’ ” (Matta 26: 34). Petrus’un kendine olan güvenini yıkacak bir sözdü bu. İsa, ona sadece sendeleyeceğini değil ama aynı zamanda kendisini inkâr edeceğini söyledi.

Kişiliği zayıf bir adam bu noktada geri çekilirdi. Daha önce Efendileri hiç yanlış çıkmış mıydı? Fakat Petrus davasını savundu: “ ‘Seninle birlikte ölmem gerekse bile seni asla inkâr etmem’ dedi. Öğrencilerin hepsi de aynı şeyi söyledi (Matta 26: 35).

Gereğçeler ve Görünürdeki Şeyler Farklı Olabilirler

Dışarıdan bakıldığında bu adamların cesaretlerinin büyük ve gereğçelerinin de saf olduğu düşünülür. Daha yakından incelendiğinde onları motive eden şeyin Tanrı sevgisinden farklı bir şey olduğunu görürüz.

İsa onları uyarmadan önce onlarla şunu paylaştı: “Ama bana ihanet edecek kişinin eli şu anda benimkiyle birlikte sofradadır” (Luka 22: 21). İçlerinden birinin İsa’ya ihanet edecek olmasını düşünmek ne kadar korkunç, ne kadar kötüydü. Bunca zaman Onunla beraber yaşayan ve yürüyen, O’nun daima ilgilendiği kişi şimdi topuğunu O’na, Mesih’e karşı kaldırıyordu!

İsa başından beri bu kişinin kim olduğunu ve onun ne yapacağını bilmesine rağmen, öğrencilerin bunu ilk duyuyuydu. İsa bu duyuruyu yaptıktan sonra herkesi saran dehşet ve şüpheyi hayal edebiliyor musunuz?

“Elçiler, aralarında bunu kimin yapabileceğini tartışmaya başladılar” (Luka 22: 23). Hem kafaları karışmıştı hem de içlerinden birinin akıllara bile gelmeyecek böyle bir kötülüğü yapabileceğine inanamıyorlardı. Peki, böyle bir soruşturma yaparken niyetleri neydi? Tabii ki İsa’ya olan ilgi ve alakalarıydı. Ama gerçekten öyle miydi? Konuşmaları kendilerini ele veriyordu. Bir sonraki ayete bakın:

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

“Ayrıca aralarında hangisinin en üstün sayılacağı konusunda bir çekişme oldu.” Luka (22:24)

Açıkça gördüğümüz gibi soruşturmalarının ardındaki niyet veya gerekçe bencillik ve gururdu. İsa onlara nasıl kâhinlerin eline verileceğini ve onu öldüreceklerini anlattı ve öğrenciler ise güç ve mevki için yarışmaya başladılar. Ne kadar da bencilce!

Tartışmanın başını kimin çektiğine dair tahminde bulunabiliriz. Muhtemelen, yetki ve hâkimiyet sahibi kişiliğiyle hep bir lider gibi davranan Petrus olabilirdi.

Belki hemen oradakilere suyun üzerinde yürümeye cesaret edenin bir tek kendi olduğunu hatırlattı (Matta 14: 28 – 31). Ya da İsa'nın kim olduğunu anlayanın kendisi olduğunu göz önüne serdi (Matta 16: 15 – 16) ve bunların üstüne bir de dağda nasıl İsa'nın görünümünün değişirken İlyâ ve Musa'yı da gördüğünü anlattı (Matta 17: 1 – 8).

On ikilerin içinde en büyüğünün kendisi olduğunu ispat etmiş olmanın dolayı kesinde güveni tamdı. Ama duyduğu bu güvencenin altındaki sebep sevgi miydi? Eminim ki Petrus o an için duyduğu bu güvenin sevgiden ileri geldiğini sandı. Fakat daha sonra aksi olduğu görünüyor. Duyduğu bu güvenin kökünde gurur ve bencillik vardı. Bunu aklımızda tutarak devam edelim.

Zeytinyağı Değirmeni

“Sonra İsa öğrencileriyle birlikte Getsemani denen yere geldi. Öğrencilerine, ‘Ben şuraya gidip dua edeceğim, siz burada oturun’ dedi” (Matta 26: 26).

Getsemani kelimesinin anlamı “yağ çıkarılan yer veya zeytinyağı değirmeni” demektir. Değirmen zeytinden yağını çıkartır. Zeytin kendiliğinden yağ vermez. Ancak üzerine büyük baskı uygulanırsa içindeki yağ dışarı çıkar. Getsemani de böyle büyük bir baskının, zeytinlere değil de kalplere olan baskının yeridir. Zorlu bir basınçla içimizde olan şeyler dışarı çıkar ve çoğu kez bu bizi de şaşırır. Yani yüreğinizi motive eden asıl şeyler veya niyetlerimiz denenip (üzerine baskı uygulanıp), açığa çıkarlar.

İsa, Getsemani'ye Petrus, Yakup ve Yuhanna ile gittiğinde “Kederlen-

Korkunun Kökü

meye, ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı” (Matta 26: 37). İsa ruhunda “çok sıkılmıştı” çünkü yağ değirmeninden geçiyordu. Hayatının en büyük mücadelesini veriyordu: Baba’nın iradesini farklı bir yoldan yerine getirip böylelikle Kendisini kurtarma mücadelesiydi bu.

Bazı insanlar İsa’nın günah işlemeye kapasitesi olduğuna inanmazlar. İsa’nın da “bizim denendiğimiz her alanda denendiğini ama günahsız olduğumu” unutmayalım (İbraniler 4: 15). Denenmek demek bir şeyle güreşmek demektir. İsa’nın günaha karşı kendiliğinden gelen bir bağıışıklığı yoktu. Neden mi? Çünkü kendi iradesini yerine getirmedi. Eğer günah işlemesi imkânsız olsaydı, o zaman denenmesi de imkânsız olurdu. Bu onun yüceliğinden bir şey eksiltmez fakat günah işlemediği için ne kadar değerli olduğunu gösterir. Haleluya!

Bahçedeyken İsa’nın ricası şuydu: “‘Baba’ dedi, ‘Mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin istediğin olsun’” (Matta 26: 39).

Baba ve Oğul’un iradelerinin bir çelişki içerisinde olduğunu ilk defa burada görüyoruz. Bahçeye gelmeden önce Baba ve Oğul o kadar iç içeydiler ki gördüğümüz tek şey Baba’nın iradesinin Oğul’un hayatında tecelli edildiğiydi. Fakat bu mücadelenin şiddetli baskısı ruhunda fırtınalar estiriyordu. Bu baskı onu geri çekebilecek tek şeyi meydana çıkardı: Baba’nın iradesini başka bir yolla yerine getirerek kendini kurtarabilme düşüncesi. İsa daha önce canını vereceğini söylerken (Yuhanna 10: 17 – 18), bunu yapması için O’nu Tanrı zorlamadı. Can, O’nun canıydı. Bu sebepten de mücadelesini tek başına verdi.

Bahçede diz çökmeden önce bu mücadelenin kendisini beklediğini biliyordu. Yerusâlim’e gelmeden üç kez bu konuyu öğrencileriyle paylaşmıştı. Acı çekmesinin, ölmesinin ve ölümden dirilmesinin Babası’nın iradesi olduğunu onlara anlattı.

Birkaç gün önce İsa öğrencilerine içini döktü, “Şimdi yüreğim sıkılıyor, ne diyeyim? ‘Baba, beni bu saatten kurtar’ mı diyeyim? Ama ben bu amaç için bu saate geldim” (Yuhanna 12: 27).

Baba’nın ismi yüceltilsin diye, İsa kendi hayatını ölümün ayakları önüne sermeye hazırды. Onlarla şu prensibi az evvel paylaşmıştı: “Canını seven onu yitirir. Ama bu dünyada

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

canını gözden çıkararak onu sonsuz yaşam için koruyacaktır”
(Yuhanna 12: 25).

Bu ayette iki ayrı cevap var. Birincisi Petrus’un verdiği sözü neden yerine getiremediği, ikincisi de neden İsa’nın yerine getirebildiği. İsa, Baba’sını kendi canından çok sevdi, bunun için de canını verebilirdi. Petrus da İsa’yı kendi canından çok sevdiğini sandı ama Getsemani denilen yağ değirmeni onun gerekçelerini ortaya çıkardı.

Bahçedeyken İsa’nın sadece Babasının iradesinin ne olduğunu bilmesi yetmiyordu. O iradeyi gerçekleştirmeliydi. Öyle zor bir durumdu ki, Babasına başka bir yol olup olmadığını sordu. Dua ederken hararetle kendini kurtarma denemesiyle mücadele ediyordu ve kan damlaları halinde terleyene kadar bu denemeye karşı durdu (Luka 22: 24).

İsa’nın denemeye karşı direnme gücünün kökünde hem sevdiği hem de sevmediği şey vardı. Babasına duyduğu sevgiden dolayı Kendini kaybetti (Yuhanna 14: 31). Bu sevgi daha önce kimsenin yenemediği bir şeyi yendi: kendi kendini sevmeyi! Sadece sözle değil ama aynı zamanda kurban ve itaatle Babasına olan sevgisini ispatladığında sonunda yağ çıktı

Şimdi de zeytinyağı değirmeninin baskısının veya basıncının Petrus ve diğer öğrencileri nasıl etkilediğine bir bakalım.

İstekli Ruh, Zayıf Beden

İsa kendi iradesiyle bir saat mücadele ettikten sonra, ayağa kalkıp öğrencilerinin yanına gitti ama onları “üzüntüden uyumuş buldu” (Luka 22: 45). Artık öğrenciler kim daha büyük diye tartışmıyorlardı. Üzüntü ve kederden üzerlerine ağırlık çökmüştü. Baskı altına olan bir tek İsa değildi. Öğrencileri de zeytinyağı değirmeninden geçiyorlardı!

Kendilerini kurtarma denemesinden geçiyorlardı. Baba’nın iradesine değil de kendi iradelerine odaklandıkları için kuvvet alabilecekleri bir yerleri yoktu. Eğer hayatlarımızı çok kıymetli sayarsak, onu kaybetmemek için savaşmayız.

Düşününün bir: İsa hayatını kaybetmekle mücadele ederken, öğrencileri uyuyarak savaşmaktan kaçındılar. İsa özellikle Petrus’a hitaben: “Petrus’a, ‘Demek ki benimle birlikte bir saat uyanık kalamadınız!’ dedi.

Korkunun Kökü

‘Uyanık durup dua edin ki, ayartılmayasınız. Ruh isteklidir, ama beden güçsüzdür’” (Matta 26: 40 – 41).

İşte, cesur sözler veren Petrus dua etmesi gerekirken yatıyordu. Kendinden olmayan kuvvetten yardım almayı bilmiyordu bu yüzden de uyuyarak kendinden gelen kuvveti koruma altına aldığını sandı.

Ruhlarımız veya yüreklerimiz istekli olabilir ama bedenimiz her zaman kendini korumaya almak isteyecektir. Bu nedenle, eğer bedenimiz (cismani olan tarafımız) işkence görmezse ona her istediğini veririz. Petrus, İsa’ya sadık kalmak istedi ama bedeninin gücü onu yendi. Tanrı’nın iradesinden ziyade kendi canını sevdi. Yüreğinin asıl durumunu anlayamamıştı. Söylediği her şeyi gerçekten de kastederek söyledi ve hayatını İsa için kurban edebileceğine gerçekten inandı. Lakin yağ değirmeninden çıkan, Son Akşam Yemeği’ndeyken önceden belli olan şeydi: Bencillik ve gurur.

İki Farklı Netice

İsa öğrencileri uyur vaziyette bulduktan sonra, dua etmek için ikinci kez uzaklaştı. Geri döndüğünde, onları tekrar uyurken buldu çünkü “Onların göz kapaklarına ağırlık çökmüştü” (Matta 26: 43). İsa onları uyardıktan sonra bile uyanık kalamadılar. “Onları bırakıp tekrar uzaklaştı, yine aynı sözlerle üçüncü kez dua etti. “Sonra öğrencilerin yanına dönerek, ‘Hâlâ uyuyor, dinleniyor musunuz?’ dedi. ‘İşte saat yaklaştı, İnsanoğlu günahkârların eline veriliyor (Matta 26: 44 – 45).”

İsa verdiği mücadeleyi kazanana kadar tam üç saat dua etti. Artık iradesi Babaninkiyle birdi. Şimdi Yahudi liderler ve Romalı askerlerin eliyle gelen korkuyla yüzleşmeye hazırdı.

İşkence görmekle yüz yüze olan İsa’nın kararlılığının gücü Romalı valiyi bile şaşırttı. “Başkâhinlerle ileri gelenler O’nu suçlayınca hiç karşılık vermedi. Pilatus O’na, “‘Senin aleyhinde yaptıkları bunca tanıklığı duymuyor musun?’ dedi. İsa tek konuda bile ona yanıt vermedi. Vali buna çok şaşı” (Matta 27: 12 – 14).

Cesaretin, sesimizin ne kadar yüksek çıktığıyla veya ne kadar çok konuştuğumuzla ilgisi yoktur. Cesaret, sessizlikte de bulunur; yalan suç-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

lamalar yüzünüze fırlatıldığında sessiz kalabilmek gibi. İsa herhangi bir tepki vermeyerek yetkisinde kaldı. Onların kendi üzerinde hiçbir güçleri olmadığını biliyordu. Herhangi bir tepki vermek, kendisi üzerinde yetkileri olduğu anlamına gelirdi. İthamlarıyla, tehditleriyle ve güçlü mevkileriyle İsa'yı kontrol etmeye çalıştılar. Gerçekle ilgilenmedikleri için, onlarla konuşmak yanlış olurdu. İsa, onların canını alamayacağını biliyordu, çünkü O zaten canını Baba'ya vermişti!

İsa kendini suçlayanlarla yüzleşirken, Petrus hemen dışarıdaki ateşte ısınıyordu. Bu liderlerin sadece hizmetçiliğini yapanlardan ürküyordu, öyle ki İsa'yı tanıdığını bile inkâr etti (Matta 26: 69 – 75). Ölürüm de seni inkâr etmem diyen Petrus sonunda korktu ve tam da yapmayacağını söylediği şeyi yaptı. Sebebi kendi canını sevmesiydi.

İsa'ya söylediği sözler ona karşı büyük sevgisi olduğunu gösteriyordu ama hareketleri sözlerinden daha fazla bağırıyordu. Ürkekliğin kökünde yatan, kendine olan sevgisiydi. Bu kendini sevme durumu cesur sözleriyle ve daha önceki hareketleriyle iyi kamufle edilmişti. Fakat zeytinyağı değiştirmeni bu ürkek ruhu meydana çıkardı.

Korkunun ve ürkmenin altında yatan kendi şahsımıza olan sevgimizdir. Mükemmel sevgi korkuyu atar ve cesaret verir. Sevgiden doğan cesaret korkunun bağını koparır. Kusurlu sevgi veya kendini sevme korkuya kapı açar.

“Yargı gününde cesaretimiz olsun diye sevgi böylelikle içimizde yetkin kılınmıştır. Çünkü Mesih nasılsa, biz de bu dünyada öleyiz. Sevgide korku yoktur. Tersine, yetkin sevgi korkuyu siler atar. Çünkü korku işkencedir. Korkan kişi sevgide yetkin kılınmamıştır” (1. Yuhanna 4: 17 – 18).

Biz kendimize yoğunlaştıkça korku ve ürkeklik daha da büyür. Yanan canınız, “Ya ben? Bana ne olacak?” diye ağlar.

İsa şöyle dedi: “Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur” (Yuhanna 15: 13). İsa'ya olan sevgi uğruna canımızı ortaya koyduğumuz zaman, bize ne olacağı artık umurumuzda olmaz çünkü kendimizi onun ilgisine teslim etmiş oluruz. Biz onda ölüyüz ve onda saklıyız. Kaygılanmamıza gerek yok çünkü biz artık kendimizin değil, fakat O'nunuz. O bizi satın aldı; bu sebeple bize her ne

Korkunun Kökü

olursa onu ilgilendirir. Biz sadece sevip, itaat ederiz.

Korku artık bize işkence yapmamalı çünkü ölü bir insan işkence göremez. Tabut içinde yatan ölü bir adama silah doğrultup, tehdit edebilirsiniz fakat ölü, göz bile kırpamaz.

Peki, Ya Diğerleri?

Peki, diğer öğrencilere ne oldu? Onlar da Petrus'a katılıp, İsa'yı ele vermektense ölmeyi tercih edeceklerini söylediler. Zeytinyağı değirmeninden geçerken diğer öğrenciler nasıl bir performans gösterdiler? Onlar Petrus'tan da önce kaçtılar? Kutsal Kitap, askerleri gördüklerinde bütün öğrencilerin İsa'yı bırakıp kaçtıklarını söylüyor. "O zaman öğrencilerin hepsi O'nu bırakıp kaçtı" Matta 26: 56).

Hepsi kendi canları için korkmuştu. Onlar da dua etmek yerine uyumuşlardı. Onunla yedikleri son yemekte aralarında en büyük kim diye münakaşa etmişlerdi. Sanki ya dinlemiyorlardı ya da dinleyemiyorlardı. Sadece "Bana ne olacak?" diyen sesi duyuyorlardı. Aslında kendilerini seviyor oldukları zeytinyağı değirmeninde ortaya çıktı.

Onları motive eden şeyler veya gerekçeleri Petrus'unkinden farklı değildi. Petrus'un durumu daha zordu çünkü İsa'yı götürdükleri yere kadar askerleri takip etmişti.

Her Cesaretin Motivasyonu Sevgi Değildir

Küçük çapta bir ordunun önünde elinde kılıçla duracak cesareti Petrus'a neyin verdiğini merak edebilirsiniz. Bence cesareti diğerlerinin onayından geliyordu. Başkalarını etkilemek ona kendini iyi hissettiriyordu. Düşünün bir. (Az önce kimin en büyük olduğuna dair tartışıyorlardı. Bu konunun ilk defa meydana çıkması değildi bu.) Petrus'un hafızasında her şey tazeydi ve büyük sadakatini ispat etme vakti gelmişti.

Ama arkadaşları etrafında yokken ve baş kâhinin hizmetçileriyle ateşin önünde otururken içindeki bütün güvensizlikler yüzeye vuruldular. Diğer öğrenciler seyredelerken Petrus, "Ya Rab' dedi, 'Eğer sen isen, buyruk ver suyun üstünden yürüyerek sana geleyim'" (Matta 14: 28). Petrus kayıktan dışarı çıkıp denizin üzerinde yürüdü. Belki de cesaretinin

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

sebebi arkadaşlarını etkilemek istemesiydi. Fakat fırtınalı denizin ortasında İsa'nın kendini kurtarması için haykırdı. Dalgaların arasında yürürken, rakiplerinden hiç birinin yanında olmadığını farkına vardı. Baskı altında olup kendini kurtarsın diye İsa'yı çağırdı.

Petrus, Daha önce birçok kez yaptığı gibi İsa'nın gelip kendisini bahçedeki olaydan da kurtaracağını düşünmüş olabilir. Düşüncesinde yanılmadı. Fakat Petrus'un ve diğerlerinin hiç ummadığı şey, İsa'yı tutuklarken görmektir. İsa'nın bunun olacağını onlara defalarca söylemesine rağmen, onlar İsa'nın krallığını yeryüzünde tam o zaman kuracağını sanıyorlardı (Elçilerin İşleri 1: 6; Matta 16: 21).

Tanrı, umut ettiğimiz şeyi yaptığı sürece güvende hissetmek kolaydır. Ama bir sürpriz yaptığında bocalayabiliyoruz. Hayatımızda veya hizmetimizde bizi hazırlıksız yakalayan bir şeyler olursa, cesaretimizi kaybediyoruz. Çoğu kez felaket, eziyet ve denemelerden geçmeye hazırlıklı değiliz. Çocuklar gibi âdet ve alışkanlıklarımızın bozulmasını istemeyiz. İstedığımız şey, istediğimiz zaman ve istediğimiz şekilde olmadığında yüreğimiz sınavdan geçiyordur. Eğer karşımıza daima denemeler çıkıyorsa yüreğimiz tartılıyordur. Tanrı istediğimiz şeyi bize verdiğinde veya hayat önceden kestirilebilir olduğunda güvencede ve kendinden emin hissedebiliriz. Fakat işler farklı gittiğinde yüreğimizin niyetleri meydana çıkar. İsa bu durumu şöyle açıkladı:

“Kayalık yerlere ekilenler ise, işittikleri sözü hemen sevinçle kabul eden, ama kök salamadıkları için ancak bir süre dayanan kişilerdir. Böyleleri Tanrı sözünden ötürü sıkıntı ya da zulme uğrayınca hemen sendeleyip düşerler.” (Markos 4: 16 – 17)

Dikkat ederseniz dayanamamalarının sebebi köklerinin olmamasıydı. Peki, bizi sağlam tutacak kökleri nasıl ediniriz? Efesliler 3: 17'de Mesih sevgisinde köklenmemiz ve temellenmemiz söyleniyor. Gerçek sevgi kendi çıkarını aramaz. Sevgileri köklü olmayan insanlar her şey kolay olduğu sürece dayanırlar. Onlar Mesih ile birlikte çarpmıha gerilmemişlerdir. Onlar İsa'ya kim olduğu için değil, verebileceği şeyler için gelmişlerdir.

Gerçekten sevenler Sevgiliden başka hiçbir şeyi aramazlar ve O'nu hoşnut eden şeyleri yaparlar. Sevgide bir şey elde etme beklentisi yoktur.

Korkunun Kökü

Fakat verir. İşler umulduğundan farklı gittiğinde bu niyet hiç etkilenmeden kalır. Sevgi cesaretini kaybetmez, onun için de korkmaz.

Korkunun gücünü kıracak cesaret Tanrı'nın sevgisiyle güçlendirilmelidir. "Çünkü Tanrı bize korkaklık [ürkeklik, endişe, çekinme, telaş, kuruntu, yıldırma, sindirme] ruhu değil, güç, sevgi ve özdenetim ruhu vermiştir. Güç sahibi olmak korkunun gücünü kırmak için gerekli olan şeylerin sadece bir parçasıdır; fakat tek başına yeterli değildir. Daha önce de dediğim gibi sıkıntı zamanında korkuya teslim olmuş birçok mesh edilmiş kişi gördüm.

Aklı başında biri olmak da yetmez. İsa'nın Mesih olduğu Kutsal Ruh tarafından Petrus'a açıklanmıştı (Matta 16: 13 – 18). Petrus, Tanrı'nın sevgisiyle dolduğu zaman O'nun uğruna canını ortaya koymaya hazırды. Buna önümüzdeki bölümde bakacağız.

*Korkuya karşı zafer kazanmanın tek yolu hayatınızı
kaybetmektir.*

İSTEKLİ OLMAK YETERLİ DEĞİL

İyi niyetlerimizin olması yeterli değildir. Sonunda ölüm olsa bile Petrus sadık olabileceğini göstermek istedi. Fakat sadece bu arzunun gücüyle sonuna kadar dayanmanız mümkün değildir. Petrus'un yüreğindeki korku Efendi'ye olan sevgisini yendi. İsa, dirilişinden sonra bu konuya değinmişti.

Yunanna 21. bölüm İsa'nın öğrencilerine görüldüğünü ve onlara kahvaltı için balık ve ekmek hazırladığını anlatır. Sonra Petrus'a üç kez, "Beni seviyor musun?" diye sordu. Bu İsa'nın agapao kelimesini ilk kullanmasıydı; bu söz sevgiyle eylem içinde bulunmak (sevgiyle hareket etmek) anlamına gelir. Fakat Petrus her seferinde Yunanadaki fileo kelimesiyle yanıt verdi. Fileo kelimesi sevginin sadece etkileşimi, hisleri ve duygularıyla sınırlıdır; eylem veya hareket ifade etmez.

Petrus, İsa'nın onu üç kez sorgulamasına içerlemişti. Üçüncü kez İsa fileo sözcüğünü kullandı. İsa sözünü ettiği türden sevginin derecesini hareket seviyesinden etkileşim seviyesine düşürdü. Hüsrana uğrayan Petrus cevap verip: "Ya Rab, sen her şeyi bilirsin, seni sevdiğimi de bilirsin" dedi" (Yuhanna 21: 17). Yani, "Sana sevgi duyduğumu biliyorsun" dedi.

İsa, Petrus'a sormaya başladığında aslında "Canını verecek kadar beni seviyor musun?" diyordu? Bu agapao sözcüğünün tanımladığı türden sevgidir. Petrus doğruluk ve tevazu ile duyduğu sevgisinin duygusal veya hissi bir sevgi olduğunu söyledi. İsa'yı inkâr etmesinden çok geçmemiş olduğunu hatırlıyor musunuz? Kendi zayıflığının farkına varmıştı. İsa için

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

hissettiği sevgi duygusu hayatını ortaya koymasına yetmezdi.

Nihayet İsa, “Bana karşı sevgi duyuyor musun” diye sordu Petrus’a. Sebebi şuydu: İsa, Petrus’un kırılmış bir adam olduğunu ama henüz agapao sevgisine sahip olmadığını biliyordu.

İlk iki sefer Petrus’a beni seviyor musun diye sormakla ne demek istediğini açıklamak isteyen İsa, ona şöyle dedi: “‘Sana doğrusunu söyleyeyim, gençliğinde kendi kuşağını kendin bağlar, istediğin yere giderdin. Ama yaşlanınca ellerini uzatacaksın, başkası seni bağlayacak ve istemediğin yere götürecektir.’ Bunu, Tanrı’yı ne tür bir ölümle yücelteceğini belirtmek için söyledi. Sonra ona, ‘Ardımdan gel’ dedi” (Yuhanna 21: 18 – 19)

İsa’nın, Petrus’a şunu söylediğine inanıyorum: “Duyguya bağlı olan sevginin gücünden dolayı daha önce başarısız oldun ama gün gelecek ki en büyük korkuyla yüzleşeceksin ve o zaman mükemmel sevginin gücünde zaferli olacaksın.” O zamana kadar Petrus bir insanın sahip olabileceği en iyi insansal sevgiyle sevmiştir fakat bu onu başarısızlığa uğratmıştı. Bu sefer İsa’nın ardından giderek agapao sevgisiyle donanacaktı. Böyle bir sevgi kişinin onu istemesiyle değil fakat Baba’nın yüreklerimize dökmesiyle olur (Romalılar 5: 5). Tanrı’nın sevgisi olan (agape veya agapao) başkası için ölmekten korkmaz.

Petrus’u yüreklendirerek İsa ona zeytinyağı değirmeniyle tekrar karşılaştığında zaferle çıkacağını söylüyordu. Daha önce tutabileceğini sandığı sözü yerine getirebilirdi: Ölürüm de seni inkâr etmem. Korkunun ve ürkekliğin bağı çözüldükten sonra Petrus artık değişmiş bir adam olmuştu.

Tanrı bunun bizim iyiliğimiz için yapar. Korktuğumuzda bizi güçlendirecektir. Biz zaferli olana kadar daima korktuğumuz şeyle karşılaşmamıza izin verecektir. Kendi gücümüzü tükettiğimizde, O’nun gücünden destek almak için haykıracağız. Bu güçle başarısız olmayız çünkü sevgi başarır ve sonsuzdur (1. Korintliler 13: 8). Tanrı zayıflıklarımızdan kaçmamızı istemiyor; korkusuzca onlarla yüzleşmemizi istiyor.

Lütfen Bu Şeyi Benden Al!

Pavlus bunu iyi biliyordu. “Aldığım vahiylerin üstünlüğüyle gururlanmayayım diye bana bedende bir diken, beni yumruklamak için Şeytan’ın

İstekli Olmak Yeterli Değil

bir meleği verildi, gururlanmayayım diye” (2. Korintoslular 12: 7).

Buradaki Şeytan’ın meleği sözcüğü Yunancadaki haberci kelimesidir. Bu ayet Şeytan tarafından Pavlus’u yumruklaması için gönderilmiş kötü bir melektir (haberci). Bu yaratık her gittiği yerde Pavlus’a sorunlar çıkarırdı. 2. Korintoslular 11: 24 – 27 karşılaştığı bazı problemleri sayıyor:

“Beş kez Yahudiler`den otuz dokuzar kırbaç yedim. Üç kez değnekle dövüldüm, bir kez taşlandım, üç kez deniz kazasına uğradım. Bir gün bir gece açık denizde kaldım. Sık sık yolculuk ettim. Irmaklarda, haydutlar arasında, gerek soydaşlarımın gerekse öteki ulusların arasında tehlikelere uğradım. Kentte, kırdı, denizde, sahte kardeşler arasında tehlikelere düştüm. Emek verdim, sıkıntı çektim, çok kez uykusuz kaldım. Açlığı, susuzluğu tattım. Çok kez yiyecek sıkıntısı çektim, soğukta çıplak kaldım.”

Her vaaz ettiği yerde müjde uğruna ciddi eza ve işkencelerden geçti. Zincirler ve felaketler her gittiği şehirde kendini bekliyordu. Kırbaçlandı, sopayla dövüldü, taşlandı, gemi kazası geçirdi, soyuldu ve daha fazlası yapıldı. Bu konuyla ilgili olarak Tanrı’ya başvurdu.

“Bundan kurtulmak için Rabb’e üç kez yalvardım” (2. Korintliler 12: 8).

Bu karşı direnişten ve işkenceden kurtulmak istemesi çok doğaldır. Tanrı:

“Lûtfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır’ dedi” (2. Korintliler 12: 9a)

Tanrı aslında şunu diyordu: “Pavlus, bu şeyleri kaldırmamı isteme fakat onun yerine seni halledemeyeceğin her şeyin üzerine yükseltecek lûtfumu ve kuvvetimi iste. Pavlus, engellerin olmadığı yerde, güce de ihtiyaç yoktur. Çatışmanın olmadığı yerde, zafer de olmaz. Çatışma ne kadar büyükse, zafer de o kadar büyük olur. Gerçek bir asker çatışmadan kaçmaz, çatışmaya doğru koşar.”

Tam savaşın ortasında Tanrı’dan bizi oradan çıkartmasını isteme zamanı değildir. Zafer için onun lûtfunu isteme zamanıdır. İnsan gücümüzle yenemeyeceğimiz bir şeyle karşılaştığımız zaman Tanrı yüceltilir.

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

İşte o zaman herkesin görmesi için onun gücü üzerimize gelir. Tanrı'nın lûtfu karşılaştığımız her korkunun ve engelin üstesinden gelir! Tanrı'nın teşvik edici sözleriyle kendinizi cesaretlendirin:

“Bizi her zaman Mesih'in zafer alayında yürüten, O'nu tanımanın güzel kokusunu aracılığımızla her yerde yayan Tanrı'ya şükürler olsun!” (2. Korintliler 2: 14)

“Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bizi zafere ulaştıran Tanrı'ya şükürler olsun!” (1. Korintliler 15: 57)

“Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? Yazılmış olduğu gibi: ‘Senin uğruna bütün gün öldürülmüyoruz, Kasaplık koyun sayılıyor.’ Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz” (Romahlılar 8: 35 – 37)

Bir cengâver düşmanla yüzleşir, onu yener ve savaşın ortasında zafer kazanır! Pavlus bunu anlamıştı ve kaygısı umuda dönüştü. Şöyle yazdı:

“İşte, Mesih'in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim. Bu nedenle Mesih uğruna güçsüzlükleri, hakaretleri, zorlukları, zulümleri ve darlıkları sevinçle karşılıyorum. Çünkü ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm” (2. Korintliler 12: 9b – 10)

“Sevinçle karşılıyorum” demesine dikkat edin. Suçlamaları, ihtiyaçları, zulümleri ve dertleri insanların sevinçle karşıladığını ne kadar sık görüyoruz? Sadece Mesih'te saklı bir insan (Galatyalılar 2: 20) bu şeylerdeki baskılara dayanabilir. İşte böyle biri Mesih'i yüceltmek için yaşar. Pavlus, Mesih övülsün diye Tanrı'nın lûtfunun kendini idame ettireceğe güveniyordu.

Pavlus, Mesih'i kendi hayatından ziyade sevdi. Onun için ölmeye ve yaşamaya hazırdı. Filipililere yazdığı mektubu inceleyin:

“Hiçbir şekilde utandırılmayacağımı, yaşasam da ölsem de Mesih'in her zamanki gibi şimdi de bedenimde yüceltilmesi için tam bir cesaret gösterebileceğimi bekliyor ve umut edi-

İstekli Olmak Yeterli Değil

yorum” (Filipililere 1: 20).

Pavlus için Mesih’i yaşamıyla veya ölümüyle yüceltmek fark etmezdi. Onun için önemli olan Mesih’in yüceltilmesiydi. Pavlus hastalıkla veya rahatsızlıkla gelen ölümden bahsetmiyordu. Hastalıktan ölerək Mesih’i yücelteceğimizi düşünmek, günaha esir olarak ölmekle onu yücelteceğimize inanmak kadar yanlış bir şeydir. O hem hastalığı hem de günahı üstlendi (İşaya 53: 4 – 5). Mezmur 103: 2 - 3’te şöyle diyor: “RABB’e övgüler sun, ey canım! İyiliklerinin hiçbirini unutma! Bütün suçlarını bağışlayan, Bütün hastalıklarını iyileştiren...” Gördüğümüz gibi Pavlus hastalıktan veya rahatsızlıktan bahsetmiyor. Şöyle bir tavır içinde olmalıyız: Rab seni ne yüceltecekse öyle olsun fakat kötü olan kazanamayacak!

Pavlus’un kendi çıkarını aramayan sevgisi hiçbir korkunun delip geçemeyeceği bir cesaret hâsıl etti. (Filipililer 1: 20’ye tekrar bakın!). Her gittiği şehirde zulüm ve tehdit göreceğini bilerek azimle devam etti. Hiç kimseden korkmadı. Efes’teki ihtiyarlarla şunları paylaştı:

“Şimdi de Ruh`a boyun eğerek Yerusâlim`e gidiyorum. Orada başıma neler geleceğini bilmiyorum. Ancak Kutsal Ruh, beni zincirler ve sıkıntıların beklediğine dair her kentte beni uyarıyor” (Elçilerin İşleri 20: 22 – 23)

Bu nasıl bir peygamberlik sözüdür! Acaba günümüzde kaç kişi böyle bir peygamberlik sözünü duymak için can atar? Hayır, kimse böyle bir peygamberlik sözü duymak istemezdi. Hepimiz iyi şeyler duymak isteriz fakat umut ve cesaret vermek için Tanrı bizleri zorluklar için uyarır. Pavlus imana yeni gelmiş kimseleri “Tanrı’nın Egemenliği’ne, birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekir” (Elçilerin İşleri 14: 22) diyerek güçlendiriyordu.

Acaba biz de her köşeyi döndüğümüzde bizleri elemelerin ve karşı güçlerin beklediğini söyleyen peygamberlik sözü alsak nasıl karşılık verirdik. Rab’den gelen her sözün bu mahiyette olacağını tabii ki söylemiyorum.

Sorun şu ki, cesaretlenmeyi arayan kişilere verilen cesaret sözleri onlarda yanlış şeyleri cesaretlendiriyor. Bunlar, insanların işlerinin veya hizmetlerinin muvaffak olacağı ve onlar için her şeyin iyi olacağı yönünde güzel ve rahatlatıcı sözlerdir. Çoğu kez insanlar Tanrı’nın onlar için yapabileceği şeyler için onu arıyorlar ve hizmet ediyorlar. Sevgileri henüz

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

yaşam veya ölümlle Tanrı'yı yüceltmekle ilgilenmiyor. Pavlus'un zincirler ve elemelere karşı olan yanıtını inceleyin:

“Canımı hiç önemsemiyorum, ona değer vermiyorum. Yeter ki yarışı bitireyim ve Rab İsa'dan aldığım görevi, Tanrı'nın lûtfunu bildiren Müjde'ye tanıklık etme görevini tamamlayayım” (Elçilerin İşleri 20: 24).

Pavlus'un cesaretinin sebebi hayatını değerli saymamasıydı. Tanrı'nın hayatı için olan planının denenmelerden ve zulümlerden geçmeyi de içerdiğini anladı. İsa için olan sevgisi hayat için olan sevgisinden üstündü. Pavlus'un hayatı yarışı bitirmenin sırrına işaret ediyor. Kendi hayatını feda et ve Mesih'in hayatını al. Bu genellikle rahat olan şeyi feda etmemiz ve rahat olmayan şeyleri “haçı” almamız demek olabilir.

Bu Müjde'nin Çağımıza Uyduğundan Emin Misin?

Bütün bunların kulağa modern Batı Hristiyanlığı gibi gelmediğini biliyorum. Her şey 1980'lerde ve 1990'larda vaaz ettiğimizden ve yaşadığımızdan oldukça farklı artık. Ben de eksik kaldığımı kabul etmeliyim. Son on sene içinde yüreğimin niyetlerini dışarı çıkaran “zeytinyağı değirmeni” durumlarıyla karşılaştım. Petrus gibi ben de boş vaatlerimi ve yüreğimin gerçek durumunu gördüğümde üzüldüm. Çok kereler O'na haykırıp yüreğimi değiştirmesini istedim. Beni güçlendiren denenmeler (1. Petrus 1: 6 – 7) için minnettar olmayı öğrendim. Aşağıdaki ayeti daha net bir şekilde kavradım:

“Mesih bedence acı çektiğine göre, siz de aynı düşünceyle silahlanın. Çünkü bedence acı çekmiş olan, günaha sırt çevirmiştir. Sonuç olarak, dünyadaki yaşamının geri kalan bölümünü artık insan tutkularına göre değil, Tanrı'nın isteğine göre sürdürür” (1. Petrus 4: 1 – 2).

Acıların ortasında olgunlaşırız. Acı çekmeyi dini bir kavrammış gibi kabullenip, hastalığın veya yoksulluğun Tanrı yanında size artı puan kazandıracağı fikrinden bahsetmiyorum. Ne de cehalet, itaatsizlik veya tanrısal olmayan davranışlardan dolayı acı çekmekten bahsediyorum. Bizim karşılaştığımız acılar Mesih'in tecrübe ettiği gibi olacak: her açıdan

İstekli Olmak Yeterli Değil

denenmiş olmasına rağmen günahsız olmak (İbraniler 4: 15). Petrus'un bahsettiği acılar şunlardır: bir insanın iradesi veya çevresindekiler onu belli bir yöne doğru iterken, Tanrı'nın iradesinin onu başka bir yöne doğru yönlendirmesiyle yüzleştiği dirençtir. İşte bu noktada eğer İsa'ya olan sevgimizde köklenmiş değilsek, korku avantajı ele geçirecektir.

Petrus gibi ben de İsa'yı öyle takip etmek istiyorum ki sadece fiziksel hayatımı onun için feda edeceğimi söylemek değil ama kendi benliğimin ve arzularımın ölmesini kabul etmek isterim. Yücelik sadece O'na olsun! Bu sadece O'nun lûtfuyla olur. O lûtfunu alçak gönüllülere verir (Yakup 4: 6). İşte bu yüzden Pavlus karşılaştığı zulümlerde "sevinçle karşılıyorum" diyebilirdi. Bakın elçi Yuhanna Şeytan'ı yenenler için ne diyor:

"Kardeşlerimiz Kuzu'nun kanıyla ve ettikleri tanıklık bildirisiyle onu yendiler. Ölümü göze alacak kadar vazgeçmişlerdi can sevgisinden" (Vahiy 12: 11).

Bu ayetin sadece ilk kısmının defalarca söylendiğini duydum. Çoğu insan ayeti yarıda kesip, Batı kültüründe pek yaygın olmayan son bölümünü bırakırlar. Ölümü göze alacak kadar canımızı sevmekten vazgeçmezsek korkuyla olan savaşı asla yenemeyeceğiz. Eğer canımızı seversek, onu kurtarmaya çalışacağız.

Tanrı adamları ve kadınları, şimdi gerçeği biliyorsunuz: Korkuyu alt etmenin tek yolu kendi hayatınızı kaybetmenizdir. Okurken Tanrı'ya yakarın. Geri çekilmeyin ama inanmaya cüret edin. Yüreğinizi böyle bir sevgiyle, yani Kendi sevgisiyle doldurmasını isteyin. O'nun sevgisi geri çekilmez. Karşılaştığımız engelleri aşmanız için O'nun lûtfunu isteyin. O'ndan zor yerlere gidebilme ayrıcalığını isteyin. Rabb'in yeryüzünde yaptığı harika işlerin içinde olmak için dua edin. Kolay bir hayat için dua etmeyin. Bunun yerine O'nu yüceltecek bir hayat isteyin.

Peki, Ya Bu Adam?

İsa'nın dirildikten sonra öğrencilerine kahvaltı hazırladığı zamana geri dönelim. Kahvaltı'dan sonra İsa, Petrus'a bir peygamberlik sözü vermedi. Fakat sözlerinde Petrus'un en büyük korkusunu yeneceğinin vaadi vardı. Artık arzularını kendi kuvvetiyle başarmaya çalışmayacaktı. İsa, Petrus'a

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Kendisine olan sadakatinden dolayı öldürüleceğini söyledi. Petrus daha önce yüzleşemediği şeyi alt edecekti. İsa, Petrus'un olabileceği yeni kişiyi görüyordu. O, Petrus'daki tamamlanmış eseri gördü.

Petrus henüz hazır değildi. Olacakları duyduktan sonra döndü ve geride Yuhanna'yı gördü, “Ya Rab, ya bu ne olacak?” diye sordu” (Yuhanna 21: 21). Petrus hâlâ kendini başkalarıyla kıyaslıyordu. Aslında sorduğu soruyla söylemek istediği şey buydu: “Eğer ben böyle bir şeyden geçeceksem, ona ne olacak?”

İsa ona şöyle karşılık verdi “Ben gelinceye dek onun yaşamasını istiyorsam, bundan sana ne?” dedi. ‘Sen ardımdan gel!’” (Yuhanna 21: 22)

Yani, başka şeylerin bir önemi yok. Kendini başkalarıyla mukayese etme. Sadece ardımdan gel! Birçok insan hayatlarını ve hizmetlerini başkalarının yaptıklarıyla veya söyledikleriyle kıyaslarlar. Kendinizi yanlış standarda göre kıyaslamak istemezsiniz. Bir santimetre ve bir kilometre arasında çok fark vardır. Kiliselerimizdeki birçok insan hayatlarını diledikleri gibi kolay ve rahat bir şekilde yaşamayı tercih ediyorlar. Kendimizi başkalarıyla kıyasladığımızda çok iyi görünürüz (ama içimiz ılıktır). “Ben de kalabalığın geri kalanı kadar iyiyim” demek sahte bir rahatlaktır. Buradaki aldatma İYİ olduğunuza inanıp, ben İYİYİM demektir. Fakat tek bir standardımız vardır ve bir tek ölçü birimimiz vardır. Diğer vaizlerin veya kiliselerin ne de kardeşlerimizin standartlarını kullanırsınız. Bizim standardımız İsa'dır! Petrus'a, Yuhanna'nın ardından gitmesini söylemedi. “Benim ardımdan gel!” dedi ona.

İsa'nın yürüdüğü yol kendini inkâr etme yoluydu. Sadece İsa'nın ardından gitme arzu ve isteği yetmez. Aynı zamanda bunu yapmalıyız da! Aşağıdaki ayetleri okuyun:

“Öğrencileriyle birlikte halkı da yanına çağırıp şöyle konuştu: ‘Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmihını yüklenip beni izlesin. Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek...’” (Markos 8: 34 – 35a)

Dikkat ederseniz, sadece canınızı kurtarma isteği bile onu yitirmenize neden olacaktır diyor! Bu hayret verici! Elde etmezseniz bile, bu dünyanın peşinden gittiği şeyleri istemek hayatınıza mal olacaktır. Lakin, İsa sözüne devam edip şöyle söylüyor:

İstekli Olmak Yeterli Değil

“Canını benim ve Müjde’nin uğruna yitiren ise onu kurtaracaktır” (Markos: 8: 35b)

Benim uğruma canını yitirmek isteyen demedi. İstemek yeterli değildir! Petrus, İsa’yı inkâr ettiği gece daima O’nun ardından gitmek istiyordu. Ama onun motivasyonunun ardında Tanrı’nın sevgisi veya O’nun gücü yoktu. Bu sebepten dolayı yenik düşmüştü.

Yüreğinizi Denetleyin

Okumaya devam ederken niyetlerinizi ve sizi motive eden şeyleri denetleyin. İsa Mesih’in gerçek bir öğrencisi misiniz yoksa kendi koşullarınız dâhilinde mi O’nun ardından gitmek istiyorsunuz? Kendinizden fedakârlık vermeden çizdiğiniz sınırlar dâhilinde mi O’nun ardından gidiyorsunuz? Bu sınırların sizi İsa’nın yürüdüğü yoldan uzak tutması ve sonunda diskalifiye etmesi mümkün müdür (bakınız 2. Korintliler 13: 5)?

İsa’nın ardından gidip gitmeme kararı almadan önce bunun neye mal olacağını veya bedelini bilmeliyiz. Evet öyle! Bunun sizin için bir bedeli olacaktır. Bütün hayatınıza mal olacaktır. Onun ardından gelmek için toplanmış büyük kalabalığa bakın İsa ne dedi:

“Kalabalık halk toplulukları İsa’yla birlikte yol alıyordu. İsa dönüp onlara şöyle dedi: ‘Biri bana gelip de babasını, annesini, karısını, çocuklarını, kardeşlerini, hatta kendi canını bile gözden çıkarmazsa, öğrencim olamaz.

Çarmihını yüklenip ardından gelmeyen, öğrencim olamaz. Aranızdan biri bir kule yapmak isterse, bunu tamamlayacak kadar parası var mı yok mu diye önce oturup yapacağı masrafları hesap etmez mi? Çünkü temel atıp da işi bitiremezse, durumu gören herkes, ‘Bu adam inşaata başladı, ama bitiremedi’ diyerek onunla eğlenmeye başlar... Aynı şekilde sizden kim varını yoğunu gözden çıkarmazsa, öğrencim olamaz”
(Luka 14: 25 – 30, 33)

Sona dek dayananlar için bedel şu olacaktır. Vahiy kitabında yenen kişilerin hayatlarını ölüme kadar sevmediklerini okuduk. Maalesef bugün Amerika’daki kilisenin doğru tanımını tam olarak böyle değil.

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Hâlâ hayatlarının sahibi kendileri olan birçok Hristiyan erkek ve kadından örnekler getirebilirim. Pastörlük yaparken genç bir kadın yanıma gelip “Pastör John, kötü bir öz imajım var. Lütfen daha iyi bir öz imaja sahip olmam için dua et” diye şikâyetinde bulundu.

Ona, “bu senin sorunun!” dedim.

Şaşkına dönmüştü. Ona uzun bir tavsiyede bulunacağımı ve sonunda da dua edeceğimi sanmıştı. Kendini iyi hissetsin diye ona güzel ve tatlı davranacağımı umut ediyordu. Verdiğim yanıt onu sarsmıştı. Fakat bizi özgür kılan gerçektir, köküyle ilgilenmeden problemimiz hakkında konuşmak değil.

Ona sorular sormaya başladım. “Kutsal Kitap’ta kendine saygı veya iyi bir öz imajla ilgili ayetler hangileridir? İsa, O’nun ardından gitmemiz için ölmemiz gerektiğini söyledi! Ölü bir insanın tabuttan kalkıp ‘Hey! Neden bana bu kıyafeti giydirdiniz? Hiç beğenmedim! Saç modelimi neden böyle yaptınız? İnsanlar ne düşünür?’ dediğini gördün mü?”

Öz saygı ve öz imajın Kutsal Kitap’ta olmadığını göstermek istedim ona. Kendinizle ilgili iyi hissetmeniz İsa’yı sevmek ve ardından gitmemiz için gerekli bir koşul değildir. Odak noktası sonuz değil geçici olan şeyler içindi.

Tanrı’ya sadece kendimizi iyi hissettiğimize, coşkulu olduğumuzda veya her şey istediğimiz gibi gittiğinde hizmet edemeyiz. Böyle olan insanlara “iyi gün dostları” deriz. Aynı şekilde “iyi gün Hristiyanları” da vardır. Onlar hikmetsizdirler. Nihayetinde kendi koşullarına uymayan bir takım şeylerle yüz yüze gelirler. Bu Rab’le yürüyüşlerinin herhangi bir alanında olabilir. Hazırlıklı değilse, vazgeçerler. Kiliseye gidebilirler, ondalık ve takdime verebilirler, dillerle konuşabilirler ve doğru şeyleri söyleyebilirler fakat kalplerinde Rabb’i takip etmeyi bırakmışlardır. Tanrı’nın sevgisi sınır tanımaz. Eğer Onunla yürüyeceksek, sınırlarımızı kaldırmalıyız.

Değişen Bir İnsan

Elçilerin İşleri kitabında Petrus’u inceleyecek olursak, hizmetçilerin önünde korkaklık gösteren ve Mesih’i inkâr eden adam olduğuna inan-

İstekli Olmak Yeterli Değil

mamız zor olur. Kutsal Ruh'la dolduktan sonra cesurca ve korkusuzca bütün Yeruşalim'de İsa'yı Rab ve Mesih olarak ilan etti. Tutuklanıp İsa'yı çarmıha geren liderlerin önüne getirildi. Şimdi hizmetçilerin değil, İsa'ya yargı hükmünü giydiren kurulun önündeydi. Onlara cüretkârca bakıp “Mesih olan İsa'yı siz haça gerdiniz ve O'ndan başka kimsede kurtuluş yoktur” (bakınız Elçilerin İşleri 4: 8 – 12).

Liderler de kendi aralarında şöyle dediler: “Ama bu haberin halk arasında daha çok yayılmasını önlemek için onları tehdit edelim ki, bundan böyle İsa'nın adından kimseye söz etmesinler” (Elçilerin İşleri 4: 17).

Hatırlarsanız bu liderler az bir zaman önce İsa'yı çarmıha geçmişlerdi ve İsa Petrus'a kendisi gibi öleceğini daha önceden bildirmişti. Bunlar boş tehditler değildi. Fakat ölümle yüzleşmeleri gayet mümkün olmasına rağmen cesurca, “Tanrı'nın önünde, Tanrı'nın sözünü değil de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin. Biz gördüklerimizi ve işittiklerimizi anlatmadan edemeyiz” dediler (Elçilerin İşleri 4: 19 – 20).

Petrus kurulun önüne çıktığında kendisiyle beraber Yuhanna'dan başkası yoktu. Kendisini destekleyecek veya etkilemeye çalışacağı kimse yoktu. Artık farklı bir çeşit cesareti vardı. İsa'ya olan sevgisiyle ileri itilen bir cesaretti. İkisi de serbest bırakıldılar ve diğer öğrencilere katılıp bütün olan biteni ve tehditleri anlattılar. Bakın şimdi bu adamlar duayla Tanrı'dan ne istediler.

Ve şimdi ya Rab, onların savurduğu tehditlere bak! Senin sözünü tam bir yüreklilikle duyurmak için biz kullarına güç ver. Kutsal Oğlun İsa'nın adıyla hastaları iyileştirmek için, belirtiler ve harikalar yapmak için elini uzat” (Elçilerin İşleri 4: 19 – 20)

Bu adamlar başlarını belaya sokan şeyden daha ziyade istediler. Müjdeyi vaaz etmenin hayatlarını riske sokacağını biliyorlardı. Ama vaaz etmeye devam ettiler ve Tanrı büyük mucizeler yapmakta sadıktı. Ürkeklik sebebiyle Tanrı'nın armağanının eylemsiz kalmasına izin vermediler. Tanrı'nın gücü o kadar kuvvetliydi ki hastalar Yeruşalim sokaklarına getiriliyorlardı ve Petrus'un gölgesi onların üstüne düşer düşmez şifa alıyorlardı (Elçilerin İşleri 5: 15).

Başkâhin ve kurul tehditlerini yerine getirmeye başladılar. Elçileri tutuklatıp, hapse attırdılar. Baş kâhin şöyle dedi: “Bu adı kullanarak öğret-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

meyin diye size kesin buyruk vermiştik” dedi. “Ama siz öğretinizi Yerusallim Kenti’nin her tarafına yaydınız” (Elçilerin İşleri 5: 28).

Petrus tekrar cesaretle yanıt verdi:

“İnsanlardan çok, Tanrı’nın sözünü dinlemek gerek. Atalarımızın Tanrısı, sizin çarmıha gererek öldürdüğünüz İsa’yı diriltti. İsrail’e, günahlarından tövbe etme ve bağışlanma fırsatını vermek için Tanrı O’nu Önder ve Kurtarıcı olarak kendi sağına yükseltti. Biz, Tanrı’nın kendi sözünü dinleyenlere verdiği Kutsal Ruh’la birlikte bu olayların tanıklarınız” (Elçilerin İşleri 5: 29 – 32)

Ne kadar yiğitçe ve cesurca! Elçiler artık korkmuyorlar. Petrus da artık hayatını muhafaza etmekle ilgilenmiyordu. Bencillikten özgürdü ve Tanrı’nın Kutsal Ruh’uyla doluydu. Yüreğindeki Tanrı sevgisi boldu. Tıpkı Romalılar 5: 5’te dediği gibi “Umut düş kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı’nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür.”

Kutsal Ruh’un hayatlarımıza sevgi getirdiği çok açıktır. Fakat Petrus’ta da gördüğümüz gibi Kutsal Ruh itaat edenlere verilir. Birçok Hristiyan itaat olmadan sevgiyi istiyor.

Dillerle konuşmak Tanrı’nın sevgisinin yüreğinizde durduğunun garantisi değildir. Kutsal Ruh’un doluluğu bir kereye mahsus bir deneyim değildir. Kutsal Yazıları iyi bilmeniz veya çok iyi bir şekilde dillerle konuşmanız mühim değildir. Tanrı’nın huzurunda itaatkâr bir hayat yaşamıyorsanız, sevginiz soğuyacaktır. Her bir itaatsizlikle sevgi eksilecektir!

İsa, son günlerin belirtilerinden birinin de yolsuzluk ve itaatsizlikten dolayı Hristiyanların yüreklerindeki Tanrı sevgisinin soğuması olduğunu söyledi (Matta 24: 12). Burada İsa’nın bahsettiği sevgi agapedir. Bu sevgi sadece İsa’yı kabul etmiş olanlarda vardır. Ruh’la dolu olup, Ruh’un sevgisinden yoksun olmak mümkündür.

Petrus ve Yuhanna’nın itaati onlara büyük cesaret kazandırdı ve yüreklerinin sevgiyle dolmasını sağladı.

“Elçiler İsa’nın adı uğruna hakarete layık görüldükleri için Yüksek Kurul’un huzurundan sevinç içinde ayrıldılar. Her

İstekli Olmak Yeterli Değil

gün tapınakta ve evlerde öğretmekten ve Mesih İsa'yla ilgili Müjde'yi yaymaktan geri kalmadılar” (Elçilerin İşleri 5: 40 – 41).

Petrus ve Yuhanna liderlerden korkmamışlardı hatta sevinç duyuyorlardı. Onlar bahçede uyuyakalan öğrencilerden farklıydılar. Layık sayılıp, sevgilerini ve sadakatlerini ispatlamak için kendilerine bir fırsat daha verildiği için sevinçliydi. Petrus artık sadece duygularıyla değil bütün varlığıyla seviyordu.

Foxe'un Dünya'nın Hristiyan Şehitleri kitabında Petrus'un da İsa'nın dediği gibi bir şehit olarak öldüğü kaydedilmiştir. Çarmıha gerilmeden önce Petrus'un “Rabbimin öldüğü şekilde ölmeye layık değilim” dediği rapor edilmiştir. Bu yüzden onu baş aşağı olarak haça gerdiler! Petrus bu dünyayı galip olarak terk etti. Haleluya!

Kimden Korkuyorsanız Ona Hizmet Edersiniz:

TANRI KORKUSU İLE İNSAN KORKUSU KARŞI KARŞIYA

Simdiye kadar okuduklarımız ve çalıştıklarımız korkunun üstesinden gelmek için gereken en önemli unsura bizi getiriyor. Sadece korkunun üstesinden gelmek için değil, hayatın her alanında büyük önem taşıyor! Bahsettiğim unsur, Rab korkunuzdur.

Kilise, Rab korkusunu tam olarak kavramıyor. Böyle olması çok yazık çünkü zaferli bir Hristiyan yaşamı için çok önemli bir faktördür. İşıya, İsa hakkında peygamberlikte bulunup, “RAB korkusu hoşuna gidecek” diyor (Yeşaya 11: 3). O’nun hoşuna giden bizim de hoşumuza gitmeli!

Kim RAB’den korkarsa, RAB ona seçeceği yolu gösterir (Mezmur 25: 12). Böyle bir adam “Gönenç içinde yaşayacak, soyu ülkeyi sahiplenecek” (Mezmur 25: 13).

Rab korkusunun hikmetin ve bilginin başlangıcı olduğu söyleniyor bize (Süleyman’ın Özdeyişleri 9:10; 1:7; 2: 5). Rab korkusu ömrümüzün günlerini uzatır (Süleyman’ın Özdeyişleri 10: 27). Rab korkusu ile yetkinleşen kutsallık olmazsa kimsenin Rabb’i göremeyeceği konusunda uyarıyoruz (İbraniler 12: 14; 2. Korintliler 7: 1). Bunlar Kutsal Kitap’ın Rab korkusu üzerine söylediklerinden sadece birkaç örnektirler.

Korkulardan tamamıyla özgür bir yaşam sürmenin tek yolu Rab korkusunda olmaktır. Kutsal Kitap, “RAB’den korkan tam güvenliktedir” diyor (Süleyman’ın Özdeyişleri 14: 26). Tam güvenlik insanın değil, Tanrı’nın yollarını tutmak için gereken cesareti hâsıl eder. Tanrı korkusu ve insan

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

korkusu arasındaki farkları inceleyelim.

Tanrı Korkusunun ve İnsan Korkusunun Tanımlaması

Öncelikle, nedir Tanrı korkusu? Tanrı'ya duyulan saygı Tanrı korkusunun içindedir fakat bundan çok daha fazlasıdır. O'ndan korkmak demek O'na hak ettiği övgüyü, hürmeti, minnettarlığı, hamdı ve üstünlüğü vermek demektir. (Dikkat ederseniz hak ettiği dedim. O'nun hak ettiğini sandığımızı demedim.) Ona itibar edip, isteklerini kendimizinkilerin üstünde tutarsak hayatımızda böyle bir konumda olur. O'nun nefret ettiği şeylerden nefret edeceğiz, sevdiği şeyleri seveceğiz, O'nun huzurunda ve Söz'ünde titreyerek duracağız.

Şimdi de insan korkusunu inceleyelim. İnsandan korkmak demek telaş, kaygı, korku, dehşet, şüphe içinde olmak ve ölümlü olan insanların önünde sinmektir. Bu korkunun tuzağına düştüğümüzde daima kaçıyor, zarar görmekten veya suçlamalardan çekiniyor, yüzleşmeden ve reddedilmekten korkuyor olacağız. Kendimizi korumaya almakla ve insanlara hizmet etmekle öyle meşgul oluruz ki, Tanrı'ya olan hizmetimizde etkisiz hale geliriz. İnsanın bize yapabileceklerinden korktuğumuz için, Tanrı'ya hak ettiği hürmeti veremeyiz.

Kutsal Kitap “İnsandan korkmak tuzaktır” der (Süleyman'ın Özdeyişleri 29: 25). İnsandan korkmak sizdeki Tanrı vergisi yetkiyi çalar. Böylece armağanınız içinizde uyur. Doğru olan şeyi yapmak için kendinizde güç bulmazsınız çünkü içinizdeki Tanrı yetkisi ve salâhiyeti etkisiz kalmıştır. Yeşaya 51: 7 – 13 ayetleri bizlere şöyle tembih ediyor, “Ey sizler, doğru olanı bilenler, Yasamı yüreğinde taşıyan halk, dinleyin beni! İnsanların aşağılamalarından korkmayın, yılmayın sövgülerinden... Siz kimsiniz ki, ölümlü insandan, ottan farksız insanoğlundan korkarsınız? Sizi Yaratan Rabb'i nasıl olur da unutursunuz?”

İnsanların sitem ve azarlamalarına maruz kalmamak için onları memnun ederek, Rabb'i unuturuz. O'nun hizmetinden uzaklaşırız. “Eğer hâlâ insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu olmazdım” (Galatyalılar 1: 10).

Kimden korkuyorsanız ona itaat ve hizmet edersiniz! Eğer insandan

Tanrı Korkusu ile İnsan Korkusu Karşı Karşıya

korkuyorsanız, insana hizmet edersiniz. Eğer Tanrı'dan korkuyorsanız, Tanrı'ya hizmet edersiniz. İki efendiye kulluk edemeyeceğiniz için hem Tanrı'dan hem de insandan korkamazsınız (Matta 6: 24)! Öte yandan eğer Tanrı'dan korkuyorsanız, insandan korkmazsınız!

Yeni Ahit İmanlıları Tanrı'dan Korkmalı Mıdır?

Rab korkusu ölü bir Eski Ahit öğretisi değildir. Bir hayat tarzıdır. Eğer Tanrı'yı seviyorsanız, sadece ondan korkarsınız. Sizdeki Tanrı korkusu ufak tefek diğer korkularınızı yutacaktır.

İnsanların Tanrı hakkında sanki ayak işlerine bakan bir çırakmış gibi bahsetmelerine üzüliyorum. O'nun hakkında bu şekilde konuşan biri Rabb'i gerçekten tanımıyor demektir. İsa'nın en yakın öğrencileri bile O'nu Rab ve Efendi diye çağırdılar (Yuhanna 20: 28). Rabb'e sıradan biriymiş gibi davranırsak, O'nun asıl konumunun neresi olduğunu unuturuz.

Böyle bir tavır münasip olmayan bir şekilde davranmamıza yol açacaktır. Bunun kanıtını hem kilisede hem de "imanlıların" özel hayatlarında görürüz. Kendilerine imanlı derler fakat hayatları bunu gösteriyor mu acaba? Çoğu kez insanların kilisedeki hareketleri beni üzüyor. Toplantı başlamadan önce yer için birbirleriye yarışılar veya yerlerine bir başkası oturmuşsa üzürlüler. Toplantı sırasında konuşup ve tartışılar. Sonra, toplantı uzadı veya duydukları hoşlarına gitmedi diye kalkıp giderler.

Pastörlerine karşı olan gözle görünür saygısızlıkları gerçekten de endişe verici. Tanrı'nın hizmetkârı hakkında medyanın politikacılar hakkında konuştukları gibi konuşuyorlar. Belki birçok müjdecî Tanrı adamı gibi değil de, politikacılar gibi davranmıştır. Ama yine de onlar Rabb'in hizmetçileridir ve hükmetmesi gereken Rab'dir. İçimizde Tanrı korkusu varsa O'nun evinin içindeki her şeye ve tayin ettiği hizmetçilere saygılı oluruz. Rabb'in seksen beş kâhinini öldürmesine rağmen, Rabb'in mesh ettiği Kral Saul'a Davut elini bile kaldırmadı (1. Samuel 22: 11 – 23). Davut Rab'den korktu!

Birçok imanlının dinlediği, seyrettiği ve okuduğu şeyler beni kahreliyor. Bazı imanlıların evlerinde dünyadakilerden farklı bir hayat yaşayıp yaşamadıklarını merak ettim doğrusu. Dengede, normal ve kabul edilir

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

olmaya çalışırken, dünyanın “normal” dediği şeye, Tanrı’nın “normal” demediğini unutmuşlar. Tanrı’yı gerçekten sevip, sadece O’ndan korktuğunuzda dünyevi bir hayat yerine mukaddes bir hayat yaşarsınız. Petrus şöyle nasihat ediyor:

“Sizi çağıran Tanrı kutsal olduğuna göre, siz de her davranışınızda kutsal olun. Nitekim şöyle yazılmıştır: ‘Kutsal olun, çünkü ben kutsalm.’ Kimseyi kayırmadan, kişiyi yaptıklarına bakarak yargılayan Tanrı’yı Baba diye çağırdığınıza göre, gurbeti andıran bu dünyadaki zamanınızı Tanrı korkusuyla geçirin” (1. Petrus 1: 15 – 17)

Tanrı korkusu bizi tanrısızlıktan esirgemek için harika bir motivasyondur.

Kilise Korkuyor Mu?

Elçilerin İşleri ikinci bölümde elçiler Kutsal Ruh’la dolup dillerle konuşular ve peygamberlikte bulundular. Öyle dolmuşlardı ki sarhoş adamlar gibi davranmaya başladılar. Bu yeni imanlılarda sevinç ve kahkaha vardı. Tanrı onları güçlendiriyor ve tazeliyordu. Tanrı bunu yapmaktan zevk alıyor. O, hüzünden zevk alan, kindar bir Tanrı değil fakat sevgi, merhamet, doğruluk, huzur ve sevinçten hoşlanır.

Elçiler birkaç gün içinde birçok kişinin kurtulmasına tanık oldular. İmana gelenlerden birçoğu Tanrı’nın kişiliğinden ziyade O’nun sağladığı bereketleri için gelmişlerdi. Bu da onların Tanrı’ya hak ettiği saygıyı vermemelerine sebep oldu. Git gide Rab’le “laubali” olmaya başladılar. Bu laubalilik Tanrı’nın şeylerini bayağıymış gibi davranmalarına sebep oldu. O’nun huzurunda veya sözünde titreyerek durmadılar. Bunun kanıtını Elçilerin İşleri beşinci bölümde görüyoruz.

Bir adam ve karısı satmış oldukları bir arsanın parasından Rabb’e takdime getirdiler. Getirdikleri takdimenin miktarı arsanın satışından elde edilen paranın tümü değildi. Fakat onlar sanki paranın tümünü getirmiş gibi görünmek istediler ki, diğer imanlıların gözünde iyi görünsünler. Görüntüde olan şeye gerçeklerden ziyade hürmet ettiler ve Tanrı’dan ziyade insandan korktular. Takdimeyi getirdiler, yalan konuşular (birçokları

Tanrı Korkusu ile İnsan Korkusu Karşı Karşıya

bunu beyaz yalan sayarlar) ve düşüp öldüler.

Öldüler çünkü Tanrı'nın yüceliğinin huzurunda yalan söylediler. Eminim siz de benim gibi düşünmüşsünüzdür: Birçok insan vaizlerin önünde aynı şeyi yaptılar ve düşüp ölmediler. Niye?

Elçilerin İşleri kitabının yaşandığı dönemde Tanrı'nın huzurunun bugünkünden daha güçlü olduğuna inanıyorum. Örneğin: bu olaydan sonra, Petrus'un Yeruşalim sokaklarından geçerken gölgesinin değmesiyle hastaların iyileştiği yazıyor (Elçilerin İşleri 5: 15). Bu tür mucizeleri günümüzde görmüyoruz.

Rabb'in huzuru ve yüceliği arttıkça Elçilerin İşleri beşinci bölümdekilere benzer nitelikte şeyler olacağına inanıyorum. Bu adamla karısı öldükten sonra, bakın neler oldu.

İnanlılar topluluğunun tümünü ve olayı duyanların hepsini büyük bir korku sardı (Elçilerin İşleri 5: 11).

Tanrı'ya duyulan korku ve titreme yeniden bina edilmişti. Tanrı'nın varlığına ve mesh edişine karşı olan tutumlarını tekrardan gözden geçirmeleri gerektiğini anladılar. Hatırlarsanız Tanrı şöyle demişti:

“Bana hizmet edenler kutsallığıma saygı duyacak ve halkın tümü beni yüceltecek” (Levililer 10: 3).

Tanrı Sessiz Kaldığında Yüreklerimiz Ortaya Çıkar

Tanrı bizi denemek ve hazırlamak için yüceliğini esirgemiştir. O'nun varlığı açıkça görünmese de saygılı ve hürmetkâr olacak mıyız? Günümüz kilisesi birçok yönden İsrail halkı gibi davranmıştır. Hatta Pavlus onların deneyimlerinin bize örnek olsun diye yazıldığını söylüyor (1. Korintoslular 10: 6)

Tanrı onları bereketlediği ve onlar için mucizeler yaptığı zaman İsraililer çok heyecanlanmışlardı. Tanrı Kızıldeniz'i ortadan yarıp, onları karşıya geçirdiği ve düşmanlarını sulara gömdüğü zaman şarkılar söylediler, dans ettiler ve zafer çılgınlıkları atıldılar (Çıkış 15: 1 – 21). Lakin birkaç gün sonra Tanrı'nın harika gücü görünmediğinde, yiyecek ve içecek zor bulunur olduğunda O'na karşı söylenmeye başladılar (Çıkış 15: 22).

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Daha sonra Musa, İsrail halkını Rabb'e adamak için onları Sina Dağı'na getirdi. Bütün halkın gözü önünde Tanrı dağa indi. Gök gürültüsü, şimşekler ve dağın üzerinde koyu bir bulutla birlikte harika bir deneyimdi bu. Musa halkı kamp yaptıkları yerden Tanrı'yla görüşmeleri için getirdi fakat bunları gören halk "...korkudan titremeye başladı ve uzakta durdu..." (Çıkış 20: 10 – 18). Dehşet içinde geri çekildiler; Tanrı korkusundan değil, hayatları için korktuklarından. Tanrı aşağı indiğinde kendi canlarını Tanrı'dan daha fazla sevdiklerini anladılar.

"Musa'ya, 'Bizimle sen konuş, dinleyelim' dediler; 'Ama Tanrı konuşmasın, yoksa ölürüz.' Musa, 'Korkmayın!' diye karşılık verdi, 'Tanrı sizi denemek için geldi; Tanrı korkusu üzerinizde olsun, günah işlemeyesiniz diye.'" (Çıkış 20: 19 – 20).

Tanrı korkusu size günahın üzerine güç verir. Süleyman'ın Özdeyişleri 16: 6 şöyle diyor, "RAB korkusu insanı kötülükten uzaklaştırır."

Çıkış 20: 21 açıklamaya şöyle devam ediyor: "Musa Tanrı'nın içinde bulunduğu koyu karanlığa yaklaşırken halk uzakta durdu." Musa halkın dediklerini ve O'ndan korktuklarını Tanrı'ya söyledi. Tanrı şöyle cevap verdi, "Bütün söyledikleri doğrudur. Keşke benden korksalar ve bütün buyruklarına uymak için her zaman yürekte istekli olsalardı! O zaman kendilerine ve çocuklarına sürekli iyilik gelirdi" (Yasanın Tekrarı 5: 28 – 29).

Dikkat ederseniz Musa yaklaşırken halk geri çekildi. Bu da İsrail ve Musa arasındaki farkı gösteriyor. Musa, Tanrı'dan korkuyordu bu sebepten dolayı da korkusuzdu. Tanrı korkusu sizi Tanrı'dan uzaklaştırmaz; Tanrı'nın huzuruna yaklaştırır. Fakat insan korkusu Tanrı'dan ve O'nun yüceliğinden uzaklaşmanıza yol açar.

Eğer insan korkusuyla bağlanmışsak, kilisenin içinde bile olsak kendimizi Tanrı'nın huzurundan ziyade insanın huzurunda rahat hissederiz. Sebebi şu: Tanrı'nın huzuru yüreğimizi ortaya koyar ve ikna eder.

Sina değil Siyon

Tanrı korkusunun bir Yeni Ahit gerçeği olduğunu kanıtlamak için İbraniler kitabındaki açıklamaya bakacağız:

Tanrı Korkusu ile İnsan Korkusu Karşı Karşıya

“Sizler dokunulabilen, alev alev yanan dağa, karanlığa, koyu karanlık ve kasırgaya, gürleyen çağrı borusuna, tanrısal sözleri ileten sese yaklaşmış değilsiniz. O sesi işitenler, kendilerine bir sözcük daha söylenmesin diye yalvardılar. Dağa bir hayvan bile dokunsa taşlanacak buyruğuna dayanamadılar. Görünüm öyle korkunçtu ki, Musa, ‘Çok korkuyorum, titriyorum’ dedi. Oysa sizler Siyon Dağı’na yaklaştınız” (İbraniler 12: 18 – 22)

İlk başta Sina dağında neler olduğu hatırlatılıyor bize. Sonra da Siyon denilen dağa geldiğimizi söylüyor. Tanrı yeryüzünde Sina dağından konuştu. Şimdi aynı Tanrı cennette bu yeni Siyon dağından konuşuyor.

“Bunları söyleyeni reddetmemeye dikkat edin. Çünkü yeryüzünde kendilerini uyararı reddedenler kurtulamadıysa, göklerden bizi uyarandan yüz çevirsek, bizim de kurtulamayacağımız çok daha kesindir” (İbraniler 12: 25).

“Çok daha” sözüne dikkat edin! Tanrı’nın sesini dinlemediğimiz ve itaat etmediğimizde hükmümüz çok daha ağır olacaktır. Yeni Ahit’te bize verilen lûtf hayatımızı istediğimiz gibi yaşamamız için değildir. İsrail halkı neden Tanrı’nın sesine kulak asmadı? Çünkü onlar Tanrı’dan korkmuyorlardı. Okumaya devam ederken bunu aklınızda tutun ve yeni anlaşma altında olan insanların dinlememelerinin sebebinin aynısı olduğunu net bir şekilde göreceksiniz:

“Böylece sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuz için minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı’yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapalım. Çünkü Tanrımız yakıp yok eden bir ateştir” (İbraniler 12: 28 – 29).

“Saygı ve korku” diyor olmasına dikkat edin. Eğer Tanrı korkusu sadece saygıyla sınırlı olsaydı, kitabın yazarı tanrısal korku kavramını saygıdan ayrı tutmazdı. Ayrıca dikkat edilmesi gereken bir husus da, “Tanrımız sevgi Tanrısıdır” demiyor; “Tanrımız yakıp, yok eden bir ateştir” diyor. Tanrı’yla ilgili olan bu beyan, İsrail halkının O’nun huzurundan uzaklaşmasına tekabül eden bir sebeptir. “Bu büyük ateş bizi yakıp yok edecek. Tanrımız RABB’in sesini bir daha duyarsak öleceğiz” (Yasanın Tekrarı 5: 25). Tanrı değişmiş değildir! O hâlâ kutsal, yakıp ve yok eden bir ateştir!

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Evet, O sevgidir ama aynı zamanda yakıp, yok eden bir ateştir. Kiliselerimizde Tanrı'nın sevgisinden bahsedildiğini çok duyduk fakat Tanrı korkusundan bahsedildiğini pek duymadık. Çünkü Tanrı'nın öğüdünün bütününe vaaz etmedik; sevgi konusuna bakışımız çarpık bir durumda.

Vaaz etmiş olduğumuz sevgi zayıf bir sevgidir. Kutsal bir hayat yaşamamız için bize önderlik etmeye gücü yoktur. Ateşimizi namlendirip, bizi ılık bir vaziyette bırakmış. Babalarına saygı duymayan şımarık çocuklar olmuşuz! Eğer Tanrı korkusunda büyümezsek O'nunla laubali olma tehlikesiyle karşı karşıya oluruz ve O'nun kutsal saydığı şeyleri biz sıradan ve bayağı sayarız.

Bu ayeti de göz önünde bulundurun: “inayetimiz olsun ki onunla Allah'a makbul surette hürmet ve takva (saygı) ile ibadet edelim” (İbrâniler 12: 28 KM). İneyet sadece saygısızlığımızı ve günahımızı örtmek için verilmemiştir; makbul bir biçimde Tanrı'ya hizmet etmemiz için salâhiyetimiz olsun diye verilmiştir. O'na makbul bir biçimde hizmet etmek de sevgiden gelen saygı ve tanrısal korkuyla olur.

Pavlus tekrar buna benzer bir ayet yazdı: “kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın” (Filipililer 2: 12). Saygı ve korkumuz nerede? O'nun ne kadar adil olduğunu unuttuk mu? O'nun hükmünü unuttuk mu? Aşağıdaki nasihatı dikkatlice okuyun. “Böbürlenme, kork! Çünkü Tanrı asıl dalları [İsrail] esirgemeyince, seni de esirgemeyecektir. Onun için Tanrı'nın iyiliğini de sertliğini de gör. O, düşünelere karşı serttir; ama O'nun iyiliğine bağlı kalırsan, sana iyi davranır. Yoksa sen de kesilip atılırsın!” (Romalılar 11: 20b – 22)

Tanrı'nın iyiliği hakkında uzman olmuşuz; fakat dikkate almamız gereken tek şey O'nun iyiliği değildir. O'nun şiddetini ve ciddiyetini de anlamalıyız. Tanrı'nın iyiliği bizi kendi yüreğine yaklaştırır fakat O'nun ciddiyeti bizi kibirden ve her çeşit günahattan alıkoyar. Tanrı'nın sadece iyiliğini hesaba alan kişi, kendini kibirden ve dünyasal olmaktan alıkoyacak olan Tanrı korkusunu bırakmış olan kişidir. Aynı şekilde, sadece Tanrı'nın şiddetine ve ciddiyetine önem veren birisi de aşırı derecede kanuncu ve kuralcı olma tuzağına kolaylıkla düşer. Hayata giden dar yolda kalmamızı sağlayan hem sevgi, hem de Tanrı korkusudur.

Günümüz kiliselerinde uzun zamandır ihmal edilen Tanrı korkusunu

Tanrı Korkusu ile İnsan Korkusu Karşı Karşıya

özellikle vurgulamaya çalıştığımı umarım anlıyorsunuzdur. Tanrı'yı yürekten seviyorum ve O'nun çocuğu olmaktan ve O'na hizmet etme ayrıcalığına sahip olmaktan büyük sevinç duyuyorum. Tanrı'nın iyiliğinin bizleri tövbeye yönlendirdiğini biliyorum (Romalılar 2: 4). Tanrı korkusunun ve hükmünün bizi bilerek günah işlemekten alıkoyduğunu da biliyorum.

“Gerçeği öğrenip benimsedikten sonra, bile bile günah işlemeye devam edersek, günahlar için artık kurban kalmaz; geriye sadece yargının dehşetli beklenişi ve düşmanları yiyip bitirecek kızgın ateş kalır. Musa'nın Yasası'nu hiçe sayan, iki ya da üç tanığın sözüyle acımasızca öldürülür.

Eğer bir kimse Tanrı Oğlu'nu ayaklar altına alır, kendisini kutsal kılan antlaşma kanını bayağı sayar ve lütfkâr Ruh'a hakaret ederse, bundan ne kadar daha ağır bir cezaya layık görülecek sanırsınız? Çünkü, ‘Öç benimdir, karşılığını ben vereceğim’ ve yine, ‘Rab halkını yargılayacak’ diyeni tanyorum. Diri Tanrı'nın eline düşmek korkunç bir şeydir” (İbraniler 10: 26 – 31).

Bir insan Tanrı'nın kutsal saydığı şeyi bayağı ve sıradan sayarsa, o insan günaha düşmek için ayartılır. Çoğu kez Tanrı'nın ciddiye aldığı şeyleri biz hafife alıyoruz ve Tanrı'nın hafife aldığı şeyleri çok ciddiye alıyoruz. Diğer insanlara saygın görünme hususunda çok ciddiyiz, fakat bu konu Tanrı için yüreğimizin niyetleri kadar mühim değildir.

Günahın tuzağına düşmüş bir çok adamın “İsa'yı seviyorum” dediğini çok işittim. Ruhsal durumlarını İsa'ya karşı olan hisleriyle ölçtüler. Acaba İsa'yı kendilerini bağlayan günaha ölecek kadar sevdiler mi? Hayır, onlarda Tanrı korkusu yoktur!

Bir gün cezaevinde bulunan bir müjdecî ile görüşmeye gittim. Cinsel günaha ve finansal yolsuzluklara düşmüştü. Bana şöyle dedi, “John, ben her zaman İsa'yı sevdim. Günah içindeyken bile O'nu sevdim. O benim Kurtarıcımdı fakat Efendim değildi.” İnsan korkularıyla motive olunan kararlar vermişti. İnsanları hoşnut etmek istemişti. İnsanların övgüsünü arıyordu. Bu onu yolsuzluğa itti. Girdiği o cezaevinde Tanrı ona sevgi ve inayet gösterdi; ona Tanrı korkusunu öğretti. O artık Tanrı'dan korkuyor ve yeniden bina edildi.

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Tanrı'nın Davetini Geri Çevirmek

Sina dağındaki örneğe geri dönelim. Birçok insanın kaçırdığı bir şeye değinmek istiyorum. Tanrı, hem Musa'nın hem de Harun'un dağda bulunmasını istedi (Çıkış 19: 24). Musa, dağa çıktı fakat bir sebepten dolayı Harun aşağıda, kamp yerindeydi! (Çıkış 32: 1) Sanırım Harun kamp alanına geri döndü çünkü diğer "imanlıların" önünde Tanrı'nın huzurunda olduğundan çok daha rahat hissediyordu. Bugün bizler de kiliselerimizde böyle değil miyiz? Kiliseye gitmekte, diğer Hristiyanlarla arkadaşlık yapmakta ve hizmet işleriyle kendimizi meşgul tutmakta Tanrı'yla olduğumuzdan daha rahatız. Kendimizi insanlar ve etkinliklere sarmalayıp O'nun huzurunda yalnız olmaktan sakınıyoruz ve böylelikle içimizdeki boşluğu saklamaya çalışırız.

Yeşu'nun ise Tanrı için büyük bir arzusu vardı. Tanrı'nın huzuruna mümkün olduğunca yaklaşmak istedi. Musa dağdayken, Yeşu kırk gün ve gece dağın eteğinde bekledi (Çıkış 32: 17). Musa ve Harun'un davet edildiği yere girmeden mümkün olduğunca yaklaşmıştı. Yeşu'da haddini bilmezlik etmeyecek kadar Tanrı korkusu vardı.

Yeşu dağda beklerken, aşağıdaki halk rahatsızlanmaya başladı. Yabancı bir diyarydaydılar, liderleri bir ayı aşkın bir zamandır dağdaydı ve Tanrı henüz varlığını bildirmemişti. Hem Tanrı'yı hem de Musa'yı sorgulamaya başladılar.

"Halk Musa'nın dağdan inmediğini, geciktiğini görünce, Harun'un çevresine toplandı. Ona, 'Kalk, bize öncülük edecek bir ilah yap' dediler; 'Bizi Mısır'dan çıkaran adama, Musa'ya ne oldu bilmiyoruz!'" (Çıkış 32: 10)

Görünürde Tanrı'dan korkuyor ve saygı duyuyorlardı. Musa'ya yalvarıp "Aman Musa, Tanrı bizim için çok korkunç. Sen git O'nunla konuş ve ne derse bize bildir. Biz dinleyip, itaat ederiz" dediler. Tanrı'nın ne kadar güçlü ve dehşet verici olduğunu görmüşlerdi ama gidip kendilerine put dikerken O'ndan korkmamışlardı. Şimdi Tanrı sessizdi ve gerçek durumları ortaya çıkmıştı.

Tanrı mucizeler yaparken ve gücünü belli ederken O'ndan korkmamız kolaydır. Babaları görmediğinde bile itaat eden çocuklar gibi Tanrı

Tanrı Korkusu ile İnsan Korkusu Karşı Karşıya

da kendi huzurunu ve gücünü hissettirmedeği zamanlarda kendisine saygı duyacak ve itaat edecek olanları arıyor. Gerçekte itaatkâr olanlar etrafta seyredecek birileri olmadığında itaat edenlerdir!

Tanrı İsrail'e şöyle dedi, "Benden korkmamanızın nedeni uzun zamandır suskun kalışım değil mi?" (Yeşaya 57: 11). Aslında Rab şu soruyu soruyordu "Halkım neden benden korkmuyor?" Tanrı kendi sorusunu kendisi cevapladı çünkü bir süredir Kendini korkunç bir şekilde belli etmediğinden halkının kendinden korkmadığını görmüştü. Başka bir deyişle, insanlar Tanrı'nın Kendini harika bir şekilde göstermediği zamanlarda, sanki O yokmuş gibi davranırlar. Tanrı'nın sessizliği insanların yüreğinin gerçek niyetlerini veya motivasyonunu ortaya koydu.

Gerçek bir imanlı kutsanmış ve güçlü bir toplantı sırasında değil, çölün ortasında denenmelerle yüzleştiği zaman kendini belli eder. İnsan zeytinyağı değirmeninden geçerken nasılsa gerçekte de öyledir. Harun'un baskı altındayken ne yaptığına bakın:

"Harun, 'Karılarınızın, oğullarınızın, kızlarınızın kulağındaki altın küpeleri çıkarıp bana getirin' dedi. Herkes kulağındaki küpeyi çıkarıp Harun'a getirdi. Harun altınları topladı, oymacı aletiyle buzağı biçiminde dökme bir put yaptı. Halk, 'Ey İsraililer, sizi Mısır'dan çıkaran Tanrınız budur!' dedi" (Çıkış 32: 2 – 4).

Tanrı'nın bereketlerinden, yani Mısırlılardan elde ettikleri ganimetlerden bir put yaptılar. Fakat daha da tehlikeli olan dağa çıkmayan Harun'un putu yapmasıydı. O, Musa'nın sözcüsüydü. Musa'nın tam yanında durup her büyük mucizeyi ve felaketi ilk elden görmüştü. Fakat şimdi insanlardan korktuğu için istediklerini onlara verdi. Tanrı'dan ziyade insandan korktuğu için kolaylıkla sindirildi. İçinde cesaret yoktu, Tanrı'nın armağanı etkisiz kalmıştı. Bu da onu daha zayıf bir lider yaptı. Musa, onunla yüzleştiği zaman, Harun kendine göz dağı veren insanları suçladı.

"Harun, 'Öfkelenme, efendim!' diye karşılık verdi, 'Bilirsin, halk kötülüğe eğilimlidir. Bana, 'Bize öncülük edecek bir ilah yap. Bizi Mısır'dan çıkaran adama, Musa'ya ne oldu bilmiyoruz' dediler. Ben de, kimde altın varsa çıkarırsın dedim. Altınlarını bana verdiler. Ateşe atınca, bu buzağı ortaya

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

çıktı!’’ (Çıkış 32: 22 – 24)

Harun yaptığı şeyden kendini mesûl hissetmedi. Evet, halk hakkında yaptığı değerlendirme doğruydu. Put yapılması onların fikriydi, Harun’un değil. Fakat insanlardan çekindiği için kalabalığın saldığı korkunun gücünü kıracak güçte değildi ve halkı doğru yönde yönlendiremedi.

İnsandan korkan liderler geri çekilip, insanlara ihtiyacı olanı vermek-tense istediklerini vereceklerdir! Korku ruhu için kolay bir yem haline gelirler. Liderin Rabb’i ve halkını ne kadar sevdiğini söylemesinin önemi yoktur. İnsandan korktuğu sürece kendi gidişatını ve liderlik ettiği insanların gidişatını hiçbir zaman görmeyecektir!

Tanrı’dan korkan bir kişi sadece Tanrı’nın kendisi hakkında ne dediğiyle ilgilenir. İnsandan korkan kişi ise Tanrı’dan ziyade insanın kendisi hakkında ne dediğiyle ilgilenir. İnsanı gücendirmemek için Tanrı’yı gücendirir.

Lider konumunda olan birçok kişiyi insanların istediğini vermek üzere karar alırken gördüm. Yüreklerinin niyetleri insanlar arasında popülerliklerini kaybetmemekti. Tabii ki bunu kabul etmezler ve muhtemelen farkında bile değildirlere. Aldıkları kararı ve kullandıkları mantığı “Biz kimseyi rencide etmek istemiyoruz” veya “Bu herkes için en iyisi” yahut da “Eğer bunu yaparsak daha fazla insana ulaşabiliriz” gibi ve daha bir sürü benzer şeyler diyerek haklı çıkartırlar. Tanrı’nın krallığı bir demokrasi değildir. Bir krallıktır. Popülerlik önemli değildir. Korku ve çekinmeyle motive olduklarının farkında değildirlere. Hareketlerinin kökünde olan insanlara olan sevgileri değil, kendilerine olan sevgileridir.

Tanrı’dan Korkmazsak Ne Olur?

Tanrı Musa’ya dedi, “Keşke benden korksalar ve bütün buyruklarına uymak için her zaman yürekten istekli olsalar” (Yasanın Tekrarı 5: 29). Fakat halk Tanrı’dan korkmadı ve bakın ne oldu.

Bir sene kadar çölde gezindikten sonra, vaat edilen diyarı alma vakti gelmişti. “Ve Rab Musa’ya söyleyip dedi: ‘İsrail oğullarına vermekte olduğum Kenan diyarını çayıtlasınlar diye adamlar gönder’” (Sayılar 1: 1 – 2 KM). Dikkat ederseniz “onlara vermekte olduğum...” diyor, “gidin

Tanrı Korkusu ile İnsan Korkusu Karşı Karşıya

diyarı araştırm ve ele geçirebilir misiniz diye bir bakın” demiyor.

Musa, Kenan ülkesini araştırınsınlar diye adamlar gönderdi. Bu adamlar kırk gün boyunca casusluk yaptılar ve ülkede yaşayanların durumlarının iyi, şehirlerin büyük oluşunu ve iyi korunduklarını gördüler.

On iki casusun hepsi de aynı insanları, aynı orduyu, şehirleri çevreleyen kaleleri ve aynı develeri gördüler. Yeşu ve Kaleb Tanrı'nın vadedtiği şeyi gidip almaya hazırıldılar. Ama diğer casuslar gördükleri karşısında korktular. Onlar büyük ordular ve devler görürken, Yeşu ve Kaleb Tanrı'nın ne denli iyi ve sadık olduğunu gördüler!

Sonra casuslar gidip halka ülkeyi ele geçirmenin imkânsız olduğunu söylediler. Dört yüz seneden fazla bir süredir köleydiler ve gördükleri ordulardaki askerler gibi becerikli savaşçılar değildiler. Halk hemen ürküp, şikâyet etmeye başladı.

“RAB neden bizi bu ülkeye götürüyor? Kılıçtan geçirilelim diye mi? Karlarımız, çocuklarımız tutsak edilecek. Mısır'a dönmek bizim için daha iyi değil mi?” (Çölde Sayım 14: 3).

Bu ayette insanın korkusunun kökünde ne olduğunu görüyoruz: ”Bizim için daha iyi değil mi?” düşüncesi. Bu insanlar ürkmüşlerdi çünkü sadece kendilerini düşünüyorlardı. “Tanrı ne derse en iyisi odur” demediler. Ama bunun yerine “Bizim için en iyisi ne” diye sordular.

Daha fazla net ve açık olabilir mi? İnsandan korkuyor olmanın kökünde yatan kendi şahsımıza olan sevgidir. Canınızı severseniz, onu kayırmak istersiniz ve onu tehdit eden her şeyden çekinir ve korkarsınız.

Tanrı bu insanları öyle bir noktaya getirdi ki, O'na güvenmekten başka bir çareleri kalmadı. Bu yeni diyarın sakinleri tarafından yok edileceklermiş gibi görünüyordu her şey. Fakat Tanrı'ya güvenmek yerine sanki Tanrı onları Kenanlılar tarafından öldürülsünler diye Mısırlıların elinden kurtarmış gibi davranmaya başladılar. Bu kulağa tuhaf ve saçma gelebilir fakat hepimiz Rabb'in arkasından gitmemiz gereken zamanlarda tehlikeli ve zarar verici gibi görünen durumlarla karşılaşabiliriz.

Böyle durumlarda onu takip etmeye devam edebilmemizin tek yolu, yüreğimizde Tanrı'nın iyi olduğuna kanaat getirmemizdir. O'nda sadece iyilik vardır. Rab kendi çıkarı uğruna sonsuz hayatımıza veya zararımıza

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

mal olacak bir şey yapmaz! Unutmayalım ki Tanrı her şeyi sonsuzluğa göre değerlendirir ve yargılar, fakat insan yetmiş veya seksen sene gibi zaman kavramına göre değerlendirir ve yargılar!

Tanrı'nın Reddetmesi mi Yoksa İnsanın Reddetmesi mi?

Kaleb ve Yeşu zor yolu seçtiler. Tanrı onların farklı bir ruha sahip olduğunu ve sonuna kadar O'nu izlediklerini söyledi. Geriye kalanlar ise Tanrı'ya itaat ederek refahlarının bozulmasını istemediler. Tanrı, Kaleb ve Yeşu'ya sadıktı. O zamanki nesilden vaadedilen diyara tek girenler onlar oldular (bakınız Çölde Sayım: 14: 24, 30).

Hayatlarını korumaya çalışanlar, hayatlarını kaybettiler. Tanrı onların sonunun nasıl olacağına dair şöyle dedi, “Size gelince, cesetleriniz bu çöle serilecek... Sizden yüz çevirdiğimi bileceksiniz!” (Çölde Sayım 14: 24, 30).

İnsan tarafından reddedilmekten korktukları için birçok kişinin Tanrı tarafından reddedileceğini bilmek insanı ayıltan bir düşünce.

Duam şu ki, her birimiz Rab korkusundan hoşnut olmayı öğrenelim. Çünkü, “RAB korkusu yaşam kaynağıdır, İnsanı ölüm tuzaklarından uzaklaştırır” (Süleyman'ın Özdeyişleri 14: 27). Bir sonraki bölümde, korkular geldiği zaman Tanrı korkusunun nasıl O'nun iradesinde yürümenize yardımcı olacağını göreceksiniz.

Rab korkusu özgüven ve cesaret sağlar.

ETKİ YA DA TEPKİ

Korku şartlar, düşünceler veya insanlar aracılığıyla gelebilir. Birçok insan başkaları tarafından gelen korkuyla mücadele eder. İnsandan korkmak bu tür sıkıntının doğru bir tanımıdır.

İnsan korkusu Tanrı tarafından reddedilmeyi göz önünde bulundurmadan, insanlar tarafından reddedilmekten, zarar görmekten ve suçlanmaktan çekinmemize neden olur. İnsanlardan korkanlar onları gücendirmek için, görmedikleri Tanrı'yı gücendirirler.

İsa bize şöyle bir tavsiyede bulundu, “Siz dostlarıma söylüyorum, bedeni öldüren, ama ondan sonra başka bir şey yapamayanlardan korkmayın. Kimden korkmanız gerektiğini size açıklayayım: Kişiyi öldürdükten sonra cehenneme atma yetkisine sahip olan Tanrı'dan korkun. Evet, size söylüyorum, O'ndan korkun” (Luka 12: 4 – 5).

Eğer insanlardan korkarsanız, Tanrı hayatınızda zorluklara ve sıkıntılara izin verdiğinde kendinizi korumaya ve muhafaza etmeye çalışacaksınız. Tanrı'nın iradesini aramaktansa, kendi iradenizi yürütmek isteyeceksiniz. Fakat eğer korktuğunuz Tanrıysa, her tür zorluğun içinden Tanrı'yı onurlandıran bir şekilde geçersiniz. Sizi muhafaza edecek olanın sadece O olduğunu bilirsiniz ve sonsuzlukla ilgili olarak tasarladığı her şeyde en iyisini bildiğine güvenirsiniz.

Süleyman'ın Özdeyişleri kitabında Rab korkusu ile ilgili verilmiş güçlü bir vaat vardır:

“RAB'den korkan tam güvenliktedir, RAB onun çocuklarına da sığınak olacaktır. RAB korkusu yaşam kaynağıdır, İnsanı

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

ölüm tuzaklarından uzaklaştırır” (Süleyman’ın Özdeyişleri 14: 26 – 27).

Öte yandan Kutsal Yazılar açıkça şunu da söylüyor:

“İnsandan korkmak tuzaktır” (Süleyman’ın Özdeyişleri 29: 25)

Korku bir tuzaktır fakat Rab korkusu, bizi bu korku tuzağından özgür kılacak olan özgüven ve cesareti verir.

Sıkıntı, Açığa Çıkarır

İki ayrı kralın karşılaştırmasını yapacağım. Her ikisi de aynı krallık üzerine hükmettiler; her ikisi de aynı Tanrı’nın önünde eğildiler. Biri Tanrı tarafından reddedildi, diğeri ise Tanrı tarafından gönlüne uygun bir adam olarak değer gördü. Bu iki adamın hayatını karşılaştırarak Tanrı korkusuyla insan korkusu arasındaki farkı açıkça görüp, anlayabiliriz. Saul’un hayatındaki en dramatik fakat en az önem verilen olaylardan birine bakalım. İşte sahne:

Saul iki senedir hükmediyordu. Her yeni mevkide olduğu gibi “cicim ayları” onun gerçek karakterini ortaya koymadı. Fakat zaman geçtikçe gerçek niyetleri açığa çıktı.

Saul en iyi adamlarıyla birlikte Mikmaş’tayken, Filistliler ona karşı toplandılar (1. Samuel 13: 5 – 15). Bu ordu Saul’un bugüne kadar karşılaştığı en güçlü orduydü. Düşmanın otuz bin arabası ve altı bin süvarisi ve “sahildeki kumla” kıyaslanacak kadar çok askeri vardı. Devasa bir ordu olduğunu söylemeye gerek bile yok! Otuz bin savaş arabasıyla karşılaşmak, otuz bin tank ile karşı kaşıya olmakla aynı şeydir. Artı, ordu o kadar büyüktü ki sayıya gelmezdi! İsrail ordusu için bu görüntü çok korku vericiydi.

Dehşet içinde olan Saul’un askerleri çalılara, deliklere, çukurlara ve kaya arkalarına saklandılar. Şaşkına dönmüşlerdi. Kimisi yaya olarak Ürdün nehrinden Gad ve Gilead diyarına kaçtılar. Geriye kalanlar ise korku ve titreme içinde Saul’un peşinden gittiler.

İsrail savaşa girmeden önce Rabb’e yalvarırdı. Samuel, Saul’a Rab’den almış olduğu bir emri bildirdi: Rabb’e yakılan takdimiye arz etmek için ta-

Etki ya da Tepki

yin edilen vakitte orada olacağını söyledi. “Saul, Samuel tarafından belirlenen süreye uyarak, yedi gün bekledi. Ama Samuel Gilgal’a gelmeyince, halk Saul’un yanından dağılmaya başladı.” (1. Samuel 13: 8).

Sıkıntı içinde olan Saul “yakılan takdimeyi ve selâmet takdimelerini bana yaklaştırın” dedi. Yakılan takdimeyi henüz arz etmişti ki Samuel geldi.

Samuel, Saul’a ne yaptığını sordu. Saul’un verdiği yanıtı çok dikkat edin:

“Halk yanımdan dağılıyordu” diye karşılık verdi, ‘Sen de belirlenen gün gelmedin. Üstelik Filistliler Mikmas’ta toplandılar. Bunları görünce, ‘Şimdi Filistliler Gilgal’ da üzerime yürüyecek; oysa ben RAB’bin yardımını dilememiştim diye düşündüm. Bu nedenle, yakmalık sunuyu sunma gerekliliğini duydum’” (1. Samuel 13: 11 – 12).

Samuel, Saul’u azarlayıp ona Rabb’in buyruğunu tutmayarak akılsızca davrandığını söyledi.

Şimdi olanlar hakkında bilgi edindiğimize göre, kendinizi Saul’un yerine koyun. Siz bir lidersiniz. Yedi günü aşkın bir süredir siz ve adamlarınız devasa bir orduyla karşı karşıyasınız. Düşmanın ordusu sizin ordunuzun kat kat fazlası ve onlar git gide güçlenirken, sizin sayınız azalıyor. Askerleriniz düşmandan korktukları için görevlerini terk edip, kaçıyorlar. Kaçmayan birkaç askerin ise dehşet içinde dizleri titriyor. Siz Tanrı’nın peygamberini bekliyorsunuz fakat o kurbanı sunmak için zamanında gelmiyor!

Üzerinizde muazzam bir baskı ve sıkıntı var. Bu tam da “zeytinyağı değirmeni” sayılacak bir durum. Etrafınızdakiler size ısrar edip, “bir şeyler yap yoksa hepimiz öleceğiz” diyorlar. Rabb’in demiş olduğu gibi durup bekleyecek misiniz yoksa kendinizi kurtarmak için bir harekette mi bulunacaksınız?

Kral Saul’un içinde bulunduğu durum tam da böyleydi (bakınız 1. Samuel 13: 1 – 8). Maalesef, baskıya dayanamayıp kırıldı. İtaatsiz olup, kurbanı kendisi arz etti. Saul’un bahanelerine bakın: “Filistliler üzerime yürüyecek... diye düşündüm. Bu nedenle, yakmalık sunuyu sunma gerekliliğini duydum” (1. Samuel 13: 12). Sunuları halkın gözünde iyi görünmek için sundu, sonra da “gerekli gördüm” diyerek Samuel’e ruhsal görünme-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

ye çalıştı. Ama aslında yaptığı şey tepki göstermekti ve korkunun tuzağına düştü.

Bir Şeyler Yap!

Birçok insan şu veya bu şekilde bu tür bir durumla karşılaşmıştır. Kendi kendinize “Biliyorum ki Tanrı bir şey yapmadan yerimde kalmamı istiyor ama içinde bulunduğum durumu değiştirmek için bir şeyler yapmam lazım” diye düşündüğünüz hiç oldu mu?

Arkadaşlarımın ve yetkim altında olanların bana ısrar edip, “John, bir şeyler yapmalısın!” dediği durumlarda bulundum. Fakat aynı zamanda yüreğimde Tanrı’nın bana aynı şeyi söylemediğini biliyordum. O sessizdi.

Yapması en zor olan şeylerden biri Tanrı’yı beklemektir; özellikle de bir şey demediği zamanlarda beklemek çok zordur. Amerika’da elimizde olan bol kaynaklar ve para aracılığıyla Tanrı hareket etmese bile bazı şeyleri gerçekleştirebiliyoruz. Tanrı’nın katılımı olmadan, doğal beceri ve yeteneklerimizin gücüyle Tanrı’danmış gibi görünen şeyler yaratabiliyoruz.

Konu karar vermek olduğunda genellikle ne yapmamızı söyleyen bir ayet veya bölüm bulamıyoruz. O anda Tanrı’nın bize ne dediğini bilmemiz gerekiyor. Tanrı konuşmuyor gibi görüldüğünde, aslında konuşuyor! O şöyle diyor, “Daha önceden sana söylediğim şeyi yapmaya devam et. Hiçbir şey değişmedi!” Özellikle korku altındaysak bunu yapmak zordur.

Bir yeni yıl günü Rabb’in bana dediği bir şeyi sizinle paylaşmak istiyorum. Yurt dışındaydım, kırk altı saat süren bir yolculuktan ve günde iki kere düzenlenen müjde programından yorgun düşmüş, derin derin uyuyordum. Aniden sabahın ikisinde derin uykudan uyandım. Sadece Tanrı’nın beni bu şekilde uyandırabileceğini biliyordum çünkü sadece üç saattir uyumuş olmama rağmen garip bir şekilde tetikte ve zindeydim.

Rab bana normalde kimseyle paylaşmayacağım kişisel ve özel bir söz verdi. Fakat bu fikri iyi bir şekilde anlatmam için Rabb’in bu sözü söylememi istediğine inanıyorum. İnanıyorum ki, benzer durumlarda olan birçoğunuzu güçlendirecektir. İşte sözün bir kısmı:

Kendini odaklanamıyormuşsun gibi hissettin; bu da denenmenin bir kısmıydı. Benim yönlendirmem ve buyruğum olmadan bir eylemde bulu-

Etki ya da Tepki

nacak mısın diye odaklanmana Ben izin vermedim. Benim sessizliğimde bir eylemde bulunmamış olman, Beni hoşnut etti. Ben demeden hareket etmediğin ve Benden olduğunu umarak kendi planlarını yapmadığın için şimdi büyük ölçüde odaklanabileceksin. Çünkü senin ve karın için olan büyük ve belirli planlarım size ziyadesiyle sevinç olacak.

Ben ve karımın çok durgun hissettiği bir zamanda konuştu Rab. Karşılanmadığını düşündüğümüz kişisel arzu ve ihtiyaçlarımız vardı. Birkaç senedir büyük sıkıntılar altında yaşıyorduk. Bizi gerçekten düşünen bazı arkadaşlar harekete geçmemiz için teşvikte bulundular fakat bunun Rabb'den bir söz olduğu kanısında değildik. Bize söyledikleri şeylerde yanlış olan hiçbir şey yoktu. Sadece içinde bulunduğumuz durumu gördükleri için, ona göre karşılık veriyorlardı. Bizim sınavımız buydu.

Üzerimizde bulunan baskıları ve içinde bulunduğumuz sıkıntıları hafifletmek için yapabileceğimiz bir takım değişiklikler vardı. Kendi şüphe ve merakımıza karşı savaşıyorduk: Acaba Rabb'i gözden geçiriyor muyuz? diye. Fakat yine de yüreğimizin derinliklerinde Tanrı'nın bir harekette bulunmamızı söylemediğini biliyorduk.

Yeni yılın ilk ayı daha bitmeden Rabb'in umutlarımızın ötesinde şeyler yaptığını gördük! Daha önce bir ay içinde bu kadar çok şeyin olduğuna tanık olmamıştım. Rab, bu bir ay içinde son beş sene içinde yaptıklarından daha fazlasını yapmıştı! Baskı ve sıkıntı altında tepki veya reaksiyon göstermememiz çok önemlidir. Rabb'in sözüne göre hareket etmeliyiz.

Rabb'in Gönlünü Arayan Adam

Saul ürkmüştü. İtibarı, hayatı ve krallığı tehlikedeydi bu yüzden de Tanrı'nın ona beklemesini söylediği zamanda harekete geçti. Samuel, Saul'u azarladıktan sonra, onun hakkında olan hükmü söyledi:

“Ama artık krallığın sürmeyecek. RAB kendi gönlüne uygun birini arayıp onu kendi halkına önder olarak atamaya kararlı. Çünkü sen RAB'bin buyruğunu tutmadın” (1. Samuel 13: 14)

Saul sadece bir kereye mahsus olmak üzere korkuya boyun eğmedi. Saul yüksek baskı ve sıkıntı altında Rabb'e olan itaatsizliğiyle kendi ta-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

rihini yazdı. Bir keresinde, Rabb'in tamamıyla yok etmelerini emrettiği bir şehirden ganimet toplamak isteyen halka karşı yenik düştü. İnsanların sevgisini kaybetmek istemedi. Samuel onunla yüzleştiğinde, “Günah işledim! Evet, RABB'in buyruğunu da, senin sözlerini de çiğnedim” dedi, “Halktan korktuğum için onların sözünü dinledim” (1. Samuel 15: 24).

Saul'un bir sonraki sözü itaatsizliğinden daha ziyade itibarını düşündüğünü gösteriyor. Ağzının sözleri yüreğini ele veriyor. “Saul, ‘Günah işledim!’ dedi, ‘Ama ne olur halkımın ileri gelenleri ve İsraililer karşısında beni onurlandır. Tanrın RABB'e tapınmam için benimle dön’” (1. Samuel 15: 30).

Saul insandan korkup, çekindiği için defalarca günaha düştü. Ne kadar korktuysa, o kadar çok dominant bir kral haline geldi. Kendini güvende hissetmeyen liderlere genelde böyle olur. Her şeyin kontrollerinin altında olduğu izlenimini vermek için insanlara ters davranırlar. Ama aslında kendi korku ve ürkekliklerini örtmeye çalışıyorlardır.

Samuel, Saul'a Tanrı'nın krallığı kendisinden alıp sözünü tutacak bir adama verdiğini söyledi (1. Samuel 13: 14). O adam Davut'tu. Bazı insanların Rabb'in gönlünün ardından gittiklerini söylediklerini duydum fakat duymak istediğim şey Tanrı'nın Davut için dediği gibi “gönlüne göre” olduklarını söylemesidir. Rabb'i seven her imanlının arzusunun bu olduğunu biliyorum! Davut'ta ne vardı da Tanrı onu kendine uygun buldu diye Davut'un hayatını çok dikkatli bir şekilde inceledim.

Gördüm ki, Davut herhangi bir konu üzerinde Rabb'in sözünü duymadan hareket etmemeye dikkat ediyordu. Güçlü baskı altında veya sıkıntıda olduğunda devamlı Rabb'in öğüdünü aradı (1. Samuel 20 – 31). Şimdi gelin son derece asap bozucu bir duruma bakalım.

Daha Kötü Ne Olabilir ki?

Saul'un hükümdarlığının son yılında, Davut ve adamları Filistin diyarına sığındılar. Filistin, İsrail'e karşı savaş için toplandığında garip bir şekilde Davut ve adamları da Filistinlilerle beraber durdular. Lakin Filistin'in efendileri Yahudi adamların kendileriyle beraber savaşa gitmelerinden memnun değillerdi. Bu yüzden de Davut ve adamlarına kendile-

Etki ya da Tepki

riyle beraber savaşmak için müsaade vermediler.

Ertesi sabah Davut'un askerleri Ziklak kentinde olan karılarının ve çocuklarının yanına gittiler. Filistin'le savaş alanına gitmeleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Davut ve adamları kendilerini istenmiyormuş gibi hissetmişlerdir. Hem kendi ülkeleri ve kıralı tarafından hem de sığındıkları millet tarafından reddedilmişlerdi. Davut vatansız bir adam olarak kendini son derece yalnız hissetmiş olabilir. Günü hiç de iyi gitmiyordu. Fakat bu durum yüzleşmek üzere olduğu duruma kıyasla önemsiz sayılırdı. Bakın ailesine döndüğünde ne oldu; dikkatli bir şekilde okuyup, kendisini nasıl hissettiğini anlamaya çalışın.

“Davut’la adamları üçüncü gün Ziklak Kenti’ne vardılar. Bu arada Amalekliler Negev bölgesiyle Ziklak’a baskın yapmış, Ziklak Kenti’ni yakıp yıkmışlardı. Kimseyi öldürmemişlerdi, ama kadınlarla orada yaşayan genç, yaşlı herkesi tutsak etmişlerdi. Sonra onları da yanlarına alıp yollarına gitmişlerdi.

Davut’la adamları oraya varınca kentin ateşe verildiğini, karılarının, oğullarının, kızlarının tutsak alındığını anladılar. Güçleri tükeninceye dek hıçkırığa hıçkırığa ağladılar. Davut’un iki karısı, Yizreelli Ahinoam ile Karmelli Naval’in dulu Avi-gayil de tutsak edilmişti” (1.Samuel 30: 1 – 5).

Davut’un hissetmiş olduğu acıyı hissedebiliyor musunuz? Ailesi kaçırılmış, değerli saydığı her şey çalınmış ve geriye yanık bir harabe kalmıştı! Düşünmesi gereken sadece kendi ailesi değil aynı zamanda adamlarının da aileleriydi. Kendilerini bir işe yaramaz ve yersiz yurtsuz hissediyorlardı. Evlerine geri döndüklerinde evlerinin duman altında olduğunu ve sevdikleri her şeyin gittiğini gördüler. Sanki bu da yeterince kötü değilmiş gibi, bakın ne oluyor:

“Davut büyük sıkıntı içindeydi. Çünkü herkes oğulları, kızları için acı çekiyor ve ‘Davut’u taşıyalım’ diyordu” (1. Samuel 30: 6).

Şimdiyse kendisiyle beraber kalan ve savaşa giren adamlar, kadınları ve çocukları korumasız bıraktığı için Davut’u taşlamaya hazırdı. İşler

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

daha da kötü olamazdı. Davut'un bu durumu Saul'un karşılaştığı durumdan çok daha zordu. Davut'un güvenebileceği tek bir insan kalmamıştı. Saul'un en azından güçlü bir ordusu ve ailesi vardı ve kendininkilerden hiç biri onu taşlamakla tehdit etmiyordu.

Her imanlı hayatta öyle bir noktaya gelir ki, kendini yalnız hisseder. Ben Tanrı'nın buna müsaade ettiğine inanıyorum. Buna Tanrı sebep olmuyor çünkü o kötü iş yapmaz. Ama kendini müdahil olmaktan alıkoyar çünkü çaresiz görünen durumlarda bir amacı vardır. Davut her şeyden vazgeçebilirdi, hemen düşmanın ardından gidebilirdi veya adamlarını yatıştırma için başka bir yol bulabilirdi. Fakat bunların yerine bakın ne yaptı:

“Ama Davut, Tanrısı RAB’de güç bularak, Avimelek oğlu Kâhin Aviyatar’a, ‘Bana efodu getir’ dedi. Aviyatar efodu getirdi. Davut RAB’be danışarak, ‘Bu akıncıların ardına düşersen, onlara yetişir miyim?’ diye sordu. RAB, ‘Artlarına düş, kesinlikle onlara yetişip tutsakları kurtaracaksın’ diye yanıtladı” (1. Samuel 30: 6 – 8).

Çok büyük baskı altında olmasına rağmen Davut, Rabb'in öğüdü olmadan hareket etmedi. Rabb'e dönerek kendini güçlendirdi. Tanrı'nın vadisini ve sadakatini hatırlattı kendine. Sonra ne yapması gerektiğini Rabb'e sordu. Rab de “peşlerine düş” dedi.

Davut, peşlerine düştü. “Davut Amalekliler'in ele geçirdiği her şeyi, bu arada da iki karısını kurtardı. Gençler, yaşlılar, oğullar, kızlar, yağmalanan mallar, kısacası Amalekliler'in aldıklarından hiçbir şey eksik kalmadı. Davut tümünü geri aldı”(1. Samuel 30: 18 – 19).

Çaresiz gibi görünen durum büyük bir zafere dönüştü. Rabbimiz için hiçbir şey çok zor değildir. Davut yanındaki adamlardan ziyade Rabb'den korktu. İşte sırf bu sebepten dolayı sadece Rabb'e bakacak özgüveni vardı. Davut'un bu davranışı, Saul'un sıkıntı ve baskı altındaki davranışından çok farklıydı.

Davut hareket etti, Saul ise tepkide bulundu. Davut tepki göstermek yerine hareket edebildi çünkü Rabb'in ne dediğini biliyordu. Eğer Mesih'in zihniyeti bizde varsa, tepkide bulunmak yerine harekete geçecek cesaretle donanmış oluruz.

Öz Denetim (Rabb'in fikrine sahip olmak)

Daha önceki bölümlerde korkunun gücünü kırmak için cesaret gerektiğini keşfettik. Bu doğal bir cesaret değildir. Fakat Tanrı'dan gelen güçle, sevgiyle ve öz denetim meziyetleriyle desteklenen bir cesarettir. Anahtar ayetimiz şuydu:

"Bu nedenle, ellerimi senin üzerine koymamla Tanrı'nın sana verdiği armağanı alevlendirmen gerektiğini hatırlatıyorum. Çünkü Tanrı bize korkaklık ruhu değil, güç, sevgi ve özdenetim ruhu vermiştir" (2. Timoteos 1: 6 – 7).

Davut'un hayatında önüne çıkan her korkuya karşı durabilecek cesareti hâsıl eden şu üç şeye bakalım:

4. Güç: Davut, Tanrı'yı tanıyordu ve Tanrı'nın, karşılaştığı her şeyden daha güçlü ve kuvvetli olduğunu biliyordu.

5. Sevgi: Tanrı'yı kendinden çok sevdi.

6. Öz denetim (Rabb'in fikrine sahip olma): Üzerindeki baskı veya içinde bulunduğu durum ne kadar sıkıntılı olursa olsun Davut, Rabb'in sözü veya fikri olmadan harekete geçmezdi.

Ruhlarımız güç, sevgi ve Rabb'in sözüyle dolduğunda, korkuya yem olmayız. Bu erdemlerden sadece bir tanesi değil fakat üçünün birleşimi bize kuvvetli destek verecektir. Eğer bu üç tanesinden bir tanesi yeterli olsaydı, o zaman Pavlus sadece bir tanesinden bahsederdi. Tanrısal cesaretle yürümek için bunların üçü gereklidir.

Güç ve sevgiyi detaylı bir şekilde zaten inceledik. Şimdi ise Rabb'in fikrine sahip olmayı inceleyelim.

Özdenetime sahip bir düşünce, şu anda Rabb'in ne yaptığını ve ne dediğini bilir.

DÜŞÜNCENİN ÖZDENETİM RUHU

Cehaletten daha ürkütücü bir şey yoktur. Cehalet bilgi eksikliğidir. Kutsal Kitap bilginin değerinden pek çok kereler bahseder. Süleyman'ın Meselleri 24: 5 (KM) şöyle der, “Hikmetli adam kuvvetli olur ve bilgili adam kuvvet artırır.” Tekrar Süleyman'ın Özdeyişleri 11: 9'da “Oysa doğrular bilgi sayesinde kurtulur” der. Bilgi, korkunun tuzağından kaçmak için gereken gücü size verir.

Doğal bilgi ve ruhsal bilgi diye bir şey vardır. Ruhsal bilgi ve hikmet, doğal bilgi ve hikmetten üstündür. Bunun için ona olağanüstü deriz. Doğal olanın üstünde olduğu için.

2. Timoteos 1: 6 – 7 ayetlerinde Pavlus, Timoteos'un korkuyu alt etmesi için gereken üç unsurdan bahsetmiştir: Sevgi, güç ve özdenetime sahip bir düşünce.

Peki, özdenetim nedir? Kutsal Yazıları bilmek midir? Elçiler cahil birer balıkçıdan başka bir şey değillerdi fakat İsrail'in en tahsillileri sayılan San Hedrin Kurulu onların hikmeti ve cesareti karşısında şaşırmışlardı.

“Kurul üyeleri, Petrus'la Yuhanna'nın yürekliliğini görüp de bunların eğitim görmemiş, sıradan kişiler olduklarını anlayınca şaşıtlar ve onların İsa'yla birlikte bulduklarını fark ettiler” (Elçilerin İşleri 4: 13).

Dullara hizmet eden İstefanos isimli bir adamın hikmeti, eğitim almış sinagog liderlerinin kafasını karıştırmıştı. İncil şöyle diyor: “Ama

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

İstefanos'un konuşmasındaki bilgeliğe ve Ruh'a karşı koyamadılar" (Elçilerin İşleri 6: 10).

Görüyoruz ki özdenetim ruhu, doğal bir hikmete sahip olmanın veya Kutsal Yazılar için özel bir eğitim almış olmanın ürünü değildir. Peki, özdenetim ruhu nereden gelir?

Rabb'in Açıkladığı Bildiri

Akılın özdenetimi, Mesih'in düşüncesini bilmekten gelir. Sadece Kutsal Kitap bilgisine sahip olmak, Mesih'in fikrinin sizde olması demek değildir. Bize şöyle deniliyor: "Yazılı yasa öldürür, Ruh ise yaşatır" (2. Korintliler 3: 6). Yazılı yasa Kutsal Kitap'tır.

Ferisiler, Kutsal Yazıların ruhunu bilmeden içinde yazılanları çok iyi biliyorlardı. Bu yüzden onların hizmeti ölüm hâsıl ediyordu. İnsanları Tanrı'ya yaklaştırmaktansa, onları daha da uzaklaştırıyordu. Yasaya dair bilgileriyle, Tanrı'yı kendi anladıkları şekilde, yani yürekleriyle değil fakat akıllarıyla O'nu temsil ederek insanları Tanrı'dan ayırıyorlardı.

İsa şöyle dedi: "İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar" (Matta 4: 4). Dikkat ederseniz "çıkışmış olan" demiyor. Öyle deseydi geçmiş zaman olurdu. Tanrı'nın ağzından çıkışmış olan Kutsal Kitap'ın sözleridir. Ayet "ağzından çıkan" diyor. Bu şimdiki zamandır. Kutsal Kitap'ta bahsedilen Rabb'ini bilmeden, bugün O'nun ağzından çıkanın ne olduğunu bilmemiz mümkün değildir.

İsa, Yuhanna 16: 13 – 14 (KM) ayetlerinde şöyle demiştir: "Fakat O, Hakikat Ruh'u gelince, size her hakikatte yol gösterecek; zira kendisinden söylemeyecektir; fakat her ne işitirse, söyleyecek ve gelecek şeyleri size bildirecektir. O, beni taziz edecektir; çünkü benimkinden alacak ve size bildirecektir." Burada İsa'nın "her ne işitirse" dediğine dikkat ediniz; "her ne işittiyse" demiyor. Kutsal Ruh'un yardımıyla, İsa Mesih'in ne dediğini bilebiliriz.

Şöyle bir soru sorabilirsiniz, "O zaman Kutsal Yazılar ne işe yarıyorlar?". Kutsal Yazılar bize yol gösteren ve yardımcı olan yönergelerdir. Onlar Tanrı'nın esinidir ve Kutsal Ruh ile harekete geçtikleri zaman kafamızda değil, yüreklerimizde canlanırlar. Rabb'in Ruh'unun bize konuşmuş

Düşüncenin Özdenetim Ruhu

olduğunu teyit eden bir rehberdir. Kutsal Ruh asla Kutsal Kitap'a aykırı bir şey demez. Fakat Kutsal Ruh'un neyi yapabiliş neyi yapamayacağını kendi kafamızın Kutsal Yazıları alalayabilme kapasitesine göre sınırlandırıp, bu noktada takılabiliriz. İşte Ferisilerin yaptığı hata da buydu.

Bölümleri ve Ayetleri Bilmek Yeterli Değildir

Ferisiler çok bilgiliydiler. Hatta Eski Anlaşma'nın ilk beş kitabını ezberlemişlerdi! Bütün Kutsal Yazıları araştırmış olup, Mesih'in gelişini dört gözle bekliyorlardı. Ama Kutsal Yazıları kendi akıllarının algılayışına göre yorumlayarak Mesih'i bekliyorlardı. İşaya'nın şöyle bir peygamberlikte bulunduğunu biliyorlardı,

“Çünkü bize bir çocuk doğacak, bize bir oğul verilecek. Yönetim onun omuzlarında olacak. Onun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak. Davut'un tahtı ve ülkesi üzerinde egemenlik sürecek. Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi son bulmayacak. Egemenliğini adaletle, doğrulukla kuracak ve sonsuza dek sürdürecektir. Her Şey Egemen RAB'bin gayreti bunu sağlayacak” (Yeşaya 9: 6 – 7)

Onların beklediği Mesih, dünyasal bir krallık kurup, onları Romalıların baskısından kurtarıp, Davut'un tahtına oturacaktı. İsa, Galile'nin Nasıra şehrinde bir marangoz olarak ve yanında cahil balıkçılardan ve vergi tahsildarlarından oluşan öğrencileriyle gelince, sendelediler.

Bu Ferisiler Kutsal Yazıları kendi akıllarının algılamasına göre icat ettikleri meselelerle İsa'yı daima yüzleştiriyorlardı. Mesih'in büyük bir ulusal lider olacağından hiç kuşkuları yoktu. Bu yüzden İsa'yı, “eğer sen Mesih'sen kurman gereken krallık nerede? Neden Davut'un tahtında oturmuyorsun?” gibi sorularla yüzleştirmeye çalışıyorlardı.

İsa yanıtlayıp, “Tanrı'nın Egemenliği göze görünür bir şekilde gelmez. ‘İşte burada’ ya da, ‘İşte şurada’ demeyecekler. Çünkü Tanrı'nın Egemenliği içinizdedir” dedi (Luka 17: 20 – 21). Biz bugün bu sözleri anlayabiliriz çünkü İsa öldü ve dirildi fakat bu adamlar gerçekten kendilerinin doğru olduğuna inanıyorlardı. Bu özgüven akıllarında Kutsal Yazıları iyi bilmelerinden kaynaklanıyordu. Anlayış Ruhu'na sahip değillerdi.

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Kutsal Ruh'un Açıklaması

Şimon adında bir adam da Mesih'i bekliyordu. Ferisiler kadar bilgili birisi değildi. Fakat bakın İncil onun hakkında ne diyor.

“O sırada Yeruşalim’de Şimon adında bir adam vardı. Doğru ve dindar biriydi. İsrail’in avutulmasını özlemle bekliyordu. Kutsal Ruh onun üzerindeydi. Rab’bin Mesih’ini görmeden ölmeyeceği Kutsal Ruh aracılığıyla kendisine bildirilmişti. Böylece Şimon, Ruh’un yönlendirmesiyle tapınağa geldi. Küçük İsa’nın annesi babası, Kutsal Yasa’nın ilgili kuralını yerine getirmek üzere O’nu içeri getirdiklerinde, Şimon O’nu kucığına aldı, Tanrı’yı överek şöyle dedi: ‘Ey Rabbim, verdiğin sözü tuttun; Artık ben, kulun huzur içinde ölebiliyim. Çünkü senin sağladığın kurtuluşu gözlerimle gördüm’... İsa’nın annesiyle babası, O’nun hakkında söylenenlere şaşıtlar” (Luka 2: 25 – 30, 33)

İsa, Rabb’e adanmak için getirildiğinde altı aylık ila 2 yaş arasında olmalıydı. Mabed çok büyüktü. Mabedin alanı birkaç binanın birleşiminden oluşuyordu. Genellikle yüzlerce, hatta binlerce insan bulunurdu.

Şimdi şunu hayal edin: Celile’den bir marangoz ve karısı kucaklarında altı aylık bebekleriyle geliyorlar. Mabedin içinde, kalabalığın arasında dururken, Şimon adındaki bu adam koşarak geliyor, bebeği kucaklıyor ve peygamberlikte bulunup, “İşte Mesih!” diyor. Yusuf ve Meryem’in neden şaşıtlarını anlamışsınızdır.

Farkındaysanız Şimon, Mesih’in geleceğini, “Mesih’in M.Ö 4. Yılda Gelmesi Gerektiğine Dair 101 Neden” isimli bir kitabı okuyarak öğrenmedi. Ne de böyle bir bilgiyi Kutsal Yazıları okuyarak edindi. Kutsal Ruh’un vahyi veya açıklamasıyla Mesih’in geleceğinden haberdardı. Kutsal Ruh’un önderliğinde ve yönetiminde olarak mabede geldi!

Şimdi, burada düşünülmesi gereken harika bir gerçek var. Yasa üzerine uzman olmayan bu adam İsa daha altı aylıkken O’nu Mesih olarak tanımasına rağmen, otuz sene sonra Ferisiler, İsa’nın cinleri çıkarıp, hastaları iyileştirip, kör gözleri açıp ve ölüleri diriltmesine rağmen O’nu Mesih olarak tanımadılar! İşte Rabb’in fikrine sahip olmakla, Kutsal Yazıları akli bir bilgelikle bilmenin arasındaki fark budur.

Düşüncenin Özdenetim Ruhı

Acaba Ferisilerin Eski Antlaşmayla ilgili olarak yaptıklarının aynısını, bizler de Yeni Antlaşma ile yapmış olabilir miyiz? Kiliseler dâhil olmak üzere acaba bizler de Tanrı bilgisini kendi öğretişimizle ve Kutsal Kitap anlayışımızla sınırladık mı? Öğretiş, Tanrı'yla bir ilişki kurmamızı sağlamaz; sadece tanımlar ve açıklamalar. Eşimle evlenirken “evet” dediğimde bana bir kılavuz verilmedi! Ben onunla kişisel bir ilişki kurmaya başladım.

Ne yani, Kutsal Kitap'ı okumayı bırakalım mı? Kesinlikle hayır! Ama belki farklı bir şekilde okumaya ihtiyacımız vardır. Kutsal Kitap'ımı ne zaman elime alsam dua ederim ve Kutsal Ruh'un, Rabb'in sözünü açıklamasını isterim. Okurken gerçekler içimde fişkırmaya başlar. Bu sözler hayatımı onlara göre yaşayacağım sözlerdir!

Özdenetime sahip bir düşünce şu anda Rabb'in ne yaptığını ve ne dediğini bilir. Bunu sadece Tanrı'nın Ruh'u açıklayabilir. Ruh, Kutsal Yazılar aracılığıyla konuşabilir; sözünü kalbime koyarak konuşabilir veya nazik sesiyle konuşabilir. Tanrı'nın ne dediğini bilirsek, hiç sarsılmaz bir kayada temellenmiş oluruz.

O Yetkiyle Konuşur

İnciller daima İsa'nın nasıl yetkiyle konuştuğundan bahseder. Şimdi böyle bir örneğe bakalım:

“İsa konuşmasını bitirince, halk O'nun öğretişine şaşırıp kaldı. Çünkü onlara kendi din bilginleri gibi değil, yetkili biri gibi öğretiyordu” (Matta 7: 28 – 29)

İsa sadece yetkiyle konuşmakla kalmayıp, yetkiyle hareket de ediyordu. Gelin başka bir örneğe bakalım.

“Herkes şaşkına dönmüştü. Birbirlerine, ‘Bu nasıl söz? Güç ve yetkiyle kötü ruhlara çıkmalarını buyuruyor; onlar da çıkıyor!’ diyorlardı” (Luka 4: 36).

Öyle bir yetkiyle konuşup, hareket ediyordu ki, Romalı bir yüzbaşının bile dikkatini çekmişti. Yüzbaşı İsa'ya sadece bir söz söylese hizmetçisinin iyi olacağını söyledi (Matta 8: 5 – 10). Bu Romalı, İsa'nın yetkisinin kaynağını idrak etmişti. İsa'nın yetkisi kendisiyle sınırlı değildi; yetkisi

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Tanrı tarafından veriliyordu. Bunun sebebi de İsa'nın, Baba'nın iradesini belli eden Kutsal Ruh'a tamamıyla teslim olmasıydı.

Yüzbaşı şöyle dedi, "Ben de buyruk altında bir adamım, benim de buyruğumda askerlerim var". İsa bunu duyunca hayret etti. Bu lider, yetki sahibi olmanın tek yolunun yetki altında olmak olduğunu anlamıştı! İsa yetki ile hareket etti çünkü Kendisi yetki altındaydı. Baba'nın iradesini açığa çıkaran Kutsal Ruh'a tamamıyla teslim olmuştu. İsa dedi:

"Çünkü ben kendiliğimden konuşmadım. Beni gönderen Baba'nın kendisi ne söylemem ve ne konuşmam gerektiğini bana buyurdu" (Yuhanna 12: 49).

Ve Tekrar,

"Ben kendiliğimden hiçbir şey yapamam. İştittiğim gibi yargılarım ve benim yargım adildir. Çünkü amacım kendi istediğimi değil, beni gönderenin istediğini yapmaktır" (Yuhanna 5: 30).

Yetkisinin Babası'ndan geldiğini açık bir şekilde belirtti.

"Benim Baba'da, Baba'nın da bende olduğuna inanmıyor musun? Size söylediğim sözleri kendiliğimden söylemiyorum, ama bende yaşayan Baba kendi işlerini yapıyor" (Yuhanna 14: 10).

"İsa Yahudi yetkililere şöyle karşılık verdi: 'Size doğrusunu söyleyeyim, Oğul, Baba'nın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz. Baba ne yaparsa Oğul da aynı şeyi yapar'" (Yuhanna 5: 19).

Unutmayın ki İsa, Tanrı'nın Oğlu olmasına rağmen, içi Kutsal Ruh'la dolmuş bir insan olarak yaşadı. Kendini bütün ilahi ayrıcalıklardan ayırdı. Yine de öyle bir yetkiyle hareket ediyordu ki insanlar şaşırıyorlardı. Bunun sebebi ise sadece ve sadece Kutsal Ruh'un önderliğinde konuşması ve hareket etmesiydi. İsa hiç korkup, ürkmeydi çünkü Tanrı hiçbir zaman korkup, ürkmeydi. Tanrı'dan daha güçlü, harikulade ve bilge kimse yoktur!

Ferisiler dini ve kurnaz sorularıyla İsa'yı devamlı ürkütmeye çalış-

Düşüncenin Özdenetim Ruhu

malarına rağmen, O hep yetkisinde kaldı. O'nu kendi sözleriyle tuzağa düşürmeye çalışarak gözden düşürmek istediler. Ama kurdukları kapan ne kadar kurnazca olursa olsun, O daima Kutsal Ruh'la yanıt vererek onların salmaya çalıştıkları korkunun gücünü kırdı.

“İsa'ya hiç kimse karşılık veremedi. O günden sonra artık kimse de O'na bir şey sormaya cesaret edemedi” (Matta 22: 46).

Babanın Beni Gönderdiği Gibi...

Şimdi de en heyecanlı haberi veriyorum: “Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum” (Yuhanna 20: 21). Biz de O'nun gibi yaşayıp, konuşup ve hareket etmeliyiz. Şunun için bizi cesaretlendiriyor:

“Buna göre kendinizi nasıl savunacağınızı önceden düşünmemekte kararlı olun. Çünkü ben size öyle bir konuşma yeteneği, öyle bir bilgelik vereceğim ki, size karşı çıkanların hiçbiri buna karşı direnemeyecek, bir şey diyemeyecek” (Luka 21: 14 – 15)”.

Bazılarının yetkiyle konuşmamalarının, öğretmemelerinin ve vaaz etmemelerinin sebebi İncil'den bir mesaj üzerinde çalışıp, kendi akıllarının algıladığını bu ayetlerle bağdaştırmalarıdır. Tanrı'nın ne söylüyor ve ne yapıyor olduğu hakkında konuşmak yerine, Tanrı ne demiş, ne etmiş onun hakkında söylüyorlar! Sadece Tanrı'nın Ruh'uyla konuştuğumuz zaman yetki ile konuşuruz.

“Çünkü Tanrı şöyle dedi: “Seni asla terk etmeyeceğim, Seni asla yüzüstü bırakmayacağım.” Böylece cesaretle diyoruz ki, “Rab benim yardımcımdır, korkmam; İnsan bana ne yapabilir?” (İbraniler 13: 5 – 6).

Bu sözlere tekrar dikkatlice bakın. Rabb'in ne dediğini bildiğimiz zaman yetki ve cesaretle konuşabiliriz! O'nun sözünün teminatı bize cesaret verir. O'nun ne dediğini bildiğimizde ve her zaman bizimle olduğuna inandığımızda cesurca “insan bana ne yapabilir?” demenin teminatını bize verilmiş olur. Böyle bir güvenceyle yaşarsak bir şeyden korkmayız.

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Günümüz Ferisileri

Kendilerinde Ruh olmayan günümüz Ferisilerinden bana yaklaşanlar olmuştur. (Dillerle konuştuklarını iddia edebilirler fakat kendilerinde Tanrı'nın Ruh'u yoktur!) Birçok kişiden daha hızlı ayetler, hatta bölümler söyleyebilirler.

Bu insanlar gelip verdiğim vaaz veya yazmış olduğum bir şeyle ilgili olarak benimle yüzleşmeye çalışmışlardır. Öğrenmek amacıyla veya anlamadıkları için soru soran insanlardan bahsetmiyorum. Bunlara hep açtığım. Her şeyi kendi dini parametrelerinden geçiren ve kendi doktrin kutularına girmeyen herkesi ve her şeyi reddedenlerden bahsediyorum.

Bu gibi insanlarla olan konuşmaların iki yönde geliştiğine dikkat ettim. Birincisi, onlarla akla dayalı bir biçimde Kutsal Yazılar üzerine tartışmaya girip kendimi yorabilirim. Özellikle de ispat etmek istedikleri konu üzerine bütün ayetleri yutmuşlarsa. Böyle olunca onlar yenerler ve ben cesaretsizliğe uğrarım. Bu gibi durumlara yakalanmamayı öğrendim!

Diğeri ise Kutsal Ruh'a bakıp, O yüreğime ne derse onu söylerim. Böylelikle Tanrı'nın hikmeti öne çıkar ve onlar tartışma konusu yok olur. Tanrı'nın hikmeti daima Kutsal Yazılardan gelir fakat Kutsal Ruh tarafından bu yazılara hayat nefesi üflenmiştir.

Yıllar önce bir müjdeci ile uçağa binmiştik. Uçakta cana yakın ve huzurlu cevap bir Musevi kadınla tanıştık. Rab İsa ile ilgili sıkı bir konuşmaya girdik. Birbirimize sözle ateş açmıştık sanki. Biz İsa'nın Mesih olduğunu ispatlamaya çalışırken, o da İsa'nın Mesih olmakla ilgili iddialarının gerçek olmadığını savunuyordu.

Aniden yaptığım şeyin farkına vardım. Akla dayalı bu tartışmanın bizi hiçbir yere götürmeyeceğini anlamıştım. İç dünyama dönüp Kutsal Ruh'un rehberliğini aradım ve ne demem gerektiğini bana açıkladı. Verdiği sözleri kadının yüzüne bakarak onunla paylaştım. Böyle yaparken sesim değişti ve söylediğim şey üzerine bir yetki geldi. Sözlerimi duyar duymaz gözleri büyüdü ve sessiz kaldı. Yaptığımız münazaranın ona hiçbir faydası olmamıştı. Fakat Rabb'in sözü geldiğinde aniden ona müjdeleyebilmiştik.

Uçaktan indikten sonra yanımdaki müjdeci arkadaş, "John, sen konuşurken Rabb'in orada olduğunu hissedebiliyordum. Dikkatini çekti mi,

Düşüncenin Özdenetim Ruhü

kadının diyecek bir şeyi kalmadı?” Aklın anlayışına göre yönetilen ve meyvemiz olan Kutsal Kitap hakkındaki tartışmalara takılmayın. Bunun yerine Kutsal Ruh’un sizi ruhsal hikmete doğru öncülük etmesine izin verin.

“Ruhsal kişilere ruhsal gerçekleri açıklarken, Tanrı’nın lüt-fettiklerini insan bilgeliğinin öğrettiği sözlerle değil, Ruh’un öğrettiği sözlerle bildiririz... Ruhsal kişi her konuda yargı yürütebilir, ama kimse onun hakkında yargı yürütemez. Rabb’in düşüncesini kim bildi ki, O’na öğüt verebilirsin? Oysa biz Mesih’in düşüncesine sahibiz” (1. Korintliler 2: 13, 15 – 16).

Mesih’in düşüncesine sahip bir kişi yargılanamaz ve ürkütülemez! Eğer Kutsal Ruh’a bakmış olmasaydım, korkunun beni ele geçirmiş olacağı birçok durum ortaya çıkabilir.

Bize, İsa gibi yürümemiz tembih ediliyor (1. Yuhanna 2: 6). İsa, Kutsal Ruh’un ne yaptığını gördüyse onu yaptı. Eğer biz de böyle yaparsak aklın özdenetimine sahip olup, korkuyu ve kontrolü alt edecek cesarete sahip oluruz.

Rab, Ne Yapmalıyım?

Bazen bizi felce uğratan vaziyetlerle karşılaşırız. Eğer Mesih’in düşüncesine sahip değilsek, Rabb’in önümüze koymuş olduğu görevi yapamayacak duruma geliriz. İşte Meksika’da böyle bir sorunla karşılaşmış-tım.

Şehir çapında bir müjdeleme toplantısı için Meksika’nın Monterey şehrine davet edilmiştim. Sadece bir gece orada kalacaktım ve oraya gitmek için bütün harcamaları yapmıştım. Günün yarısını dua ederek geçirdim. Dua ederken, toplantı için toplanacağımız binanın üzerinde kara bir bulut gördüm. Rabb’e bunun ne olduğunu sordum. O da şöyle dedi: “John, o gördüğün karanlık bu toplantıya karşı savaşan ruhtur. Dua etmeye devam et.”

Rabb’in Kutsal Ruh’u üzerime çok güçlü bir şekilde geldi ve beni dua etmek için kuvvetlendirdi.

Otuz dakika içinde bir şey daha gördüm. Çizgi halinde bir ışık binanın tepesinden göğe doğru uzandı. Tanrı’ya tekrar bunun ne olduğunu sor-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

dum. “Bu da, bu akşam hiçbir şekilde engellenmemiş olarak toplantıya gelecek olan yüceliktir” diye ruhuma seslendi. Çok heyecanlanmışım.

Toplantı akşam saat altıda başlayacaktı. Toplantıya biraz erken gittik ve bir devlet görevlisinin toplantıyı düzenleyen pastörle görüşmek istediği haberi verildi. Bu devlet görevlisinin yanında iki tane üniformalı memur vardı.

Toplantıyı düzenleyen pastör ve ben görevliyle görüşmeye gittik. Bir süre yanımdaki pastörle İspanyolca konuştu. Sonra bana dönüp İngilizce olarak bana sorular sormaya başladı. “İspanyolca biliyor musun?”

“Hayır, efendim bilmiyorum” diye karşılık verdim.

Sonra bana şöyle emretti, “Bu akşam gelen kalabalığa turistik etkinliklerden başka hiçbir şeyden bahsetmeyeceksin.”

Sonra yanımdaki pastöre dönüp, onunla konuşmaya başladı. O konuşurken ben de pastörü izliyordum. Hiç mutlu görünmüyordu. Hatta çok korkmuş görünüyordu.

Görevli diyeceklerini bitirip, yanındaki memurlarla beraber gitti. Pastör beni kenara çekip, “John, bu adam bir devlet görevlisi ve vaaz edemeyeceğini söylüyor. Meksika’da, eğer vatandaş değilsen iznin olmadan bu ülkede vaaz edemeyeceğini söyleyen bir kanun var.” Sözüne devam etti, “Bu kanun genellikle uygulanmaz ama belli ki bu adam seni burada istemediği için bu kanunu uyguluyor. Ayrıca Pazartesi sabahı saat dokuzda ofisinde olmanı istedi.”

Duyduklarıma inanamamıştım. Hemen pastöre, “Ben bütün bu yolu vaaz etmemek için gelmedim. Eğer endişen sadece benim içinse, o zaman bırak vaaz edeyim” dedim.

Pastör de, “John bu kilisemi de etkileyebilir. Bu adam birçok soruna yol açabilir. Adam rütbesi büyük bir görevli. Vaaz etmene engel olmamız en iyisi.” Bu pastör korkmuştu ve dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu, çünkü toplantının başındaki yetkili oydu.

Monterey’nin şehir merkezinde olan bir jimnastik salonundaydık ve ben dışarı çıktım. Binanın önünde bir bayrak direği vardı ve çevresinde yürümeye başladım. Tanrı’nın bana bu toplantıda yüceliğinin belli olacağını gösterdiğini biliyordum. Fakat şu anda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Aklımdan daima, acaba korku salan bu adam Tanrı’nın gönder-

Düşüncenin Özdenetim Ruhü

miş olduğu görevi yapmamdan beni alıkoyabilir mi düşüncesi geçiyordu. Sonra kendi kendime, bu adamın Tanrı'nın dua ederken bana gösterdiği şeyi durduramayacağını düşündüm. Bir ileri, bir geri ne yapmalıyım diye mücadele ediyordum.

Sonra şöyle dedim, “Baba, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum fakat bu durum sana hiç de sürpriz değil. Bunun olacağını sen zaten biliyordun. Şimdi senin hikmetine ve öğüdüne ihtiyacım var.” Ruh'ta dua etmeye başladım. Aklıma şu ayet geldi.

“İnsanın yüreğindeki düşünce derin sulardır; fakat anlayışlı adam onu çekip çıkarır” (Süleyman'ın Meselleri 20: 5 KM).

İsa, iman edenlerin yüreklerinde diri su ırmaklarının aktığını söyledi (Yuhanna 7: 3). Benim Tanrı'nın öğüdünün ırmağına ihtiyacım vardı. Mesih'in düşüncesine ihtiyacım vardı. Dillerle dua etmek bunu hâsıl edecekti.

Birkaç dakika dua ettikten sonra fikrim durulmuştu. Daha fazla duymaya artık hazırdım. Yüreğimde şu belirdi: “Meksika'yı ziyaret eden en büyük turist ile ilgili olarak insanlara konuş.”

Rabb'e haykırdım, “İşte bu! Adam turizmle ilgili olarak konuşabileceğimi söylemişti. Onlara Meksika'ya gelmiş olan en büyük turistle ilgili konuşacağım; İsa Mesih'le ilgili.” İçimde bir sevinç belirdi ve gülmeye başladım.

Binaya geri girdim. Beni sevindiren diğer şey ise pastörü Rabb'in zaten ikna etmiş olduğuydu. Şöyle dedi, “Rab bana konuşup, O ne isterse onu yapmanı söylememi istedi.”

“Size, turistik etkinliklerden başka bir şey söylememem emredildi bana. Bu yüzden Meksika'ya gelmiş en büyük turistten bahsetmek istiyorum size” diyerek toplantıyı açtım.

Bir saat boyunca İsa Mesih'i Rab ve Kurtarıcı olarak vaaz ettim. Birkaç kişi İsa Mesih'i Rab olarak kabul etme çağrısına yanıt verdi. O grubun içinde sakat bir adam vardı. İsa'yı kabul edenler için dua etmeyi bitirdikten sonra, Rab bana konuşup “İşte şifa vermek istediğim ilk adam” dedi.

Adama bakıp, “Efendim, Rabb'in Ruh'u size şifa vermek istediğini

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

söylüyor” dedim. Ellerimi üzerine koyup, dua ettim. Sonra elini tuttum ve beraber yürümeye başladık. İlk başta adam çok tedbirli davrandı. Sonra gittikçe hızla adım attı. Çok geçmeden yürüyordu ve beraber koşmaya başladık. Nihayet elini bıraktım ve o tek başına koştu.

Bütün kalabalık coşmuştu. Her tür hastalık ve rahatsızlığı olanlar öne doğru geldi. Bütün karmaşa içinde tercümanımı kaybettim. Birkaç yüz kişi birden öne doğru akın ettiler. Birçokları şifa aldı. Doğuştan beri bir kulağı tamamıyla sağır, diğer kulağı ise yarım duyan bir kadın iyileşti. Bluzu gözyaşlarından sıırıslıklam olana kadar ağladı. Harikaydı!

Devlet görevlisinin eğer vaaz edecek olursam beni tutuklasınlar diye iki adam gönderdiğinden habersizdim. Ben sakat adama dua ederken gelmişler. Görevlilerimizden biri onların farkına varmış ve “onu tutuklamadan önce ne yaptığına bakalım” dediklerini işitmiş.

Sakat adamın iyileştiğini görünce, biri diğerine “sence bu gerçek mi?” diye sormuş. Tanrı’nın neler yaptığını seyretmek için daha fazla yaklaştılar.

Daha sonra kulağı iyileşen kadını ve ağlayışını gördüler. Biri diğerine “Bence bu gerçek” dedi.

Daha sonra beş yaşındaki bir çocuk Rabb’in gücü altında olarak yere düştü. Bunu görerek ikisi de: “evet, bu gerçek” diye hemfikir oldular. Beni tutuklamak için gönderilen bu adamlar dua için öne geldiler! Haleluya!

Ertesi gün şehri terk ettim. Devlet görevlisiyle olan randevuma gitme zahmetini göstermedim. Ertesi hafta Meksikalı pastör Amerika’ya geldi ve yanında Monterey gazetesini getirmişti. Ön sayfada toplantıyla ilgi haberi okudu bana.

Gazete, devlet görevlilerinin benim bir sahtekâr olduğumu söylediklerini ve sadece para istediğimi yazıyordu. (O ülkeden bir kuruş bile almamam ve kendi harcamalarımı karşılamam bana Rab tarafından bildirilmişti.) Fakat gazete aynı zamanda kendi muhabirlerinin gerçekten de insanların şifa aldıklarını gördüklerini de yazmıştı! İzzet Rabb’e olsun!

Devlet görevlisi korku verici tehditleriyle beni durdurmaya çalıştı. Eğer pastör ve ben bu tehditlerin kontrolü altına girmiş olsaydık, Tanrı’nın bizde olan armağanı etkisiz kalacaktı. O akşam kimse müjdeyi duymaz ve kimse kurtulmazdı. Rabb’in, Kutsal Ruh’u aracılığıyla konuşmuş olduğu

Düşüncenin Özdenetim Ruhu

söz, bana karşı salınan korkunun gücünü kırmam için cesaret vermişti.
İşte bu, özdenetimdir.

*İnsanların önemsiz saydığı şeyi, Tanrı imkânsızı
başarmak için kullanır.*

GAYRETLE KOŞMAYA DEVAM

Nehemya, İsrail'in esirlik zamanında yaşamış bir Yahudi'ydi. Birkaç sene önce Babilliler gelip, Yeruşalim'i yerle bir etmişlerdi. İnsanları öldürüp, bir çoğunu da esir olarak almışlardı. Şehrin duvarları yıkılıp, imha edilmişti ve şehir bir harabe olarak kalmıştı.

Tanrı Nehemya'nın yüreğine, Yeruşalim'e geri gidip şehri ve duvarları tekrardan inşa etmesini, koydu. Nehemya yabancı bir krala sadakatle hizmet edip, onun lûtfunu kazanmıştı. Nehemya hemen Yeruşalim'e gitmek üzere yola çıktı ve İsrail'in kalanlarını toplayıp düşmanın yok ettiği şeyleri tekrardan bina etmek için onları yüreklendirdi.

Önlerinde başlıca bir karşı koyuş vardı. Yerel memurlardan Sanballat, Toviya ve Geşem duvarların tekrardan yapılmasını istemediler.

Nehemya şöyle yazdı: “Yapacaklarımızı duyunca, bizi küçümseyip alay ettiler.” (Nehemya 2: 19). Bu adamlar Nehemya'nın ve yanındakilerin cesaretini kırmaya çalışmakla kalmayıp, halkın gözünde onları ahmakmış gibi göstermeye çalıştılar. Küçümser konuşmalarıyla onlarla alay ettiler. “Yaptıkları şu taş duvara bak! Üzerine bir tilki çıksa yıkılır.” (Nehemya 4: 3) dediler.

Genellikle insanlar üzerinize gülerek veya yaptığımız şeyi hafife alarak sizi ürkütmeye çalışırlar. Rabb'in yüreğinize koyduğu şeyi yapabilecek yetenekte olup olmadığınızı sorgularlar veya alay ederler. Bunu ya yüzünüze karşı yaparlar ya da diğer insanların yüreğine size karşı sorular ve alay tohumu ekerek yaparlar. Size karşı koyan bir kişi veya bir grup olmayabilir. “İnsanlar ne düşünür? Bana gülecekler mi? Ya başarısız olursam?” diye sizi düşünce yağmuruna tutan aklınızla da güreşiyor olabilirsiniz.

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Böyle bir durumda Tanrı'nın bize neyi yapmak için talimat verdiğini bilmek önemlidir: "Güçlüleri utandırmak için de dünyanın zayıf saydıklarını seçti." diye yazılmıştır (1. Korintliler 1: 27). İnsanların önemsiz saydığı şeyi, Tanrı imkânsız başarılamak için kullanır. Sonra bütün yüceliği O alır.

Rabb'in düşüncesine sahip olana kadar Nehemya oruçla dua etti. Artık cesurca düşmanlarına aksini kanıtlamaya ve onların iddialarını çürütmeye hazırdı. "Göklerin Tanrısı bizi başarılı kılacaktır. Biz O'nun kulları olarak onarımı başlatacağız. Ama sizin Yeruşalim üzerinde ne hakkınız, ne de payınız olacak, adınız bile anılmayacak" (Nehemya 2: 20).

Nehemya'yı durduramayacaklarını anladıklarında ve İsraililer işlerinde ileri gitmeye başladığında karşı koyanlar öfkelenmeye başladılar. Artık gülmüyorlardı çünkü artık komik görünen bir şey yoktu. Şehre karışıklık getirmek için ona karşı saldırmayı planlamaya başladılar (Nehemya 4: 7 – 8).

Korkunun kullandığı bir diğer silah da öfkedir. Sizi durdurmak veya vazgeçirmek için size karşı kullanılır. Bu öfkeden, belli veya belirsiz tehditler gelebilir. Dikkatinizi, hedef noktasından bu şekilde dağıtma yöntemi etkilidir. Birçok kereler insanların başkalarının öfkesinden sakınmak için doğru bildikleri veya yapmaları gereken şeylerden geri çekildiklerini gördüm. Onlar sahte bir konumu muhafaza etmek için ödün verdiler.

İçeriden ve Dışarıdan Gelen Baskı

Nehemya sadece Tanrısız olan yabancıların saldırılarıyla yüzleşmek zorunda kalmadı. Ama aynı zamanda, karşılarında bulduğundan durumdaki dolaylı endişelenen kendi adamları arasında da sorunlar vardı. Tanrı bizi görevlendirdiğinde genelde hem içeriden hem de dışarıdan bir direniş ve karşı koyma ile karşılaşabiliriz.

Nehemya'nın adamları yorulmuşlardı. O kadar çok moloz vardı ki, işlerinin ileri gitmesi engelleniyordu (Nehemya 4: 10). Bir başka problem daha vardı. Nehemya'nın adamlarından zengin olanlar maddi desteğin külfetini zaten borç içinde olan ailelere yükleyip, tarım yaptıkları araziler üzerine büyük miktarda faizler koydular (Nehemya 5: 1 – 8).

Gayretle Koşmaya Devam

Aileleri sıkıntı çeken adamların hevesleri ve cesaretleri kırılmıştı. İçeriden kaynaklanan bu sorunlar düşmanın baskısına ve yıldırımlarına karşı Neyemya'nın direnç göstermesini daha da güç bir hale getiriyordu.

Her Yönden Gelen Korku

Ben de bu gibi korku salan durumlarda bulundum. Seyahat etmeye ilk başladığımda, pastörünü kaybetmiş bir kiliseye yardım etmem istenmişti. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, sekiz yüz nüfuslu bir kasabaydı. Orada yaptığımız iki toplantıdan sonra her bir genç ve yetişkinlerin birçoğu tövbe edip, Tanrı'nın gücünü gördüler. Tanrı'nın yaptığı işlerden dolayı kiliseye katılanların sayısı yüze çıktı. Karım ve ben bu insanlara karşı o kadar şefkat ve merhamet duyduk ki, altı haftalık programımızı iptal edip, atanacak olan yeni pastör için orada kalıp güçlü bir temel başlatmak istedik.

Yönetim kurulundan bazıları vaaz ettiğim şeyleri beğenmediler. Adanın birinin keyfi kaçmıştı çünkü üçüncü toplantı sırasında kiliseye geldiklerinde, karısı ve kendisinin genellikle oturduğu ön iki sıralarda gençler oturuyordu. Daha önceleri bu gençler kilisenin en arkasında otururlardı.

Diğerleri ise çok şiddetli bir şekilde müjdeleme yaptığımı düşünüyorlardı. Uzun lafın kisası, yönetim kurulunda olan adamlar beni kontrol etmek istediler. Kiliseyi kendi istedikleri şekilde idare etmek istiyorlardı. Birkaç toplantı geçtikten sonra nihayetinde onlara şunu dedim: “Burada bulunduğum altı hafta boyunca yetki sahibi kişi ben olacağım. Yeni pastörünüz geldiğinde yetkiyi devralacak. Eğer böyle yaparsak her şey yolunda gidecektir. Siz karar verin.”

Kararlarını bildirecekleri gün, karısı toplantılara katılan bir uyuşturucu satıcısından bana telefon geldi. Kadın, adama kendisini en iyi arkadaşıyla aldattığını itiraf etmiş. O da hıncını benden ve kiliseden çıkartmaya çalıştı. Adam bana o gece gelip sorun çıkartacağını söyledi.

Onun tehdidi üzerinde fazla düşünmedim. Kilise kurulunda bizden taraf olan biri, bu adamın kendisine de telefon açıp kiliseyi bombalayacağını söylediğini bildirdi. “Polise telefon açıp, konuyla ilgilenmelerini söyleyin” dedim.

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Birkaç saat sonra polisten bana telefon geldi. Memur şöyle dedi: “Bay Bevere lütfen emniyete kadar gelip, bu adamın tutuklanması için gereken belgeyi imzalayın.”

“Memur bey, ben adamın tutuklanmasını istemiyorum. O acı çekiyor. Sizden tek istediğim binanın dışında biraz güveni sağlamanızdır” dedim.

O da, “görevim dört saat sonra bitecek ve en yakın polis merkezi otuz beş dakika uzaklıkta. Bu akşam kimseyi gönderemezler” dedi.

“Yine de kimsenin tutuklanmasını istemiyorum” dedim.

Memur şöyle karşılık verdi: “Bay Bevere, ne kadar süredir burada yaşıyorsunuz?”

Ona, o kasabada yaşamadığımı söyledim.

“Bay Bevere, ben bu adamı tanıyorum. Bu işlerde çok ünlüdür. Uyuşturucu tacirliği yapıyor. Birkaç bira içerse her şeyi yapabilir.”

Duyduklarıma inanamamıştım. Polisler adamın çok tehlikeli olduğunu söylediklerine göre, öyle olmalıydı. Fakat yine de tutuklama kâğıdını imzalamak içimden gelmedi. Reddedip, memura teşekkür ettim.

Sadece bu adamın tehditleriyle değil, aynı zamanda yönetim kurulundan gelen sorunlarla da uğraşıyordum. Bunun saçmalık olduğunu düşündüm. Yönetim kurulu bana zor anlar yaşatıyordu. Şimdi de ben ve ailem bu çılgın adam tarafından tehdit ediliyorduk.

İçimdeki her bir parça ayaklarımın tozunu orada silkip, güneş batmadan orayı terk etmemi istiyordu. Eğer Tanrı'nın beni oraya gönderdiğini bilmeseydim, ailem uğruna hemen oradan ayrılmıştım. Fakat üç sebepten dolayı yüreğim bana izin vermedi: Birincisi, beni Tanrı göndermişti ve O'nun oradan ayrılmamı söylediğini duymamıştım. İkincisi, hayatı kurtulanları terk etmek istemedim. Üçüncüsü de korkudan dolayı bir kere kaçarsan, ikinci seferde kaçman daha kolay olacaktır.

Rabb'in düşüncesine sahip olduğum için kalmaya karar verdim ama yönetim kurulunun düşüncesi de eğer bu şekildeyse. Bütün akşamüstünü dua ile geçirdim. Bu şekilde kuvvetle dua ettiğim zamanlardan biriydi. Tanrı'nın içimdeki armağanı güçlenmişti. Akşam için hazırdım.

Kiliseye vardığımda orada kalamayacağımı öğrendim. Toplantı başlamadan hemen önce yönetim kurulu görüşmüştü. Yönetimdeki liderlerden

Gayretle Koşmaya Devam

biri oylama yaptıklarını ve oylamanın gitmem gerektiği yönünde olduğunu söyledi. O akşamki toplantı yapacağım son toplantıydı.

İçimde acı duymuştum fakat Rabb'in o akşam insanlar için yapmak istediklerine odaklanmaya kararlıydım. Çok güçlü bir vaaz verdim ve Tanrı'nın görkemi o kadar güçlüydü ki, insanlar yerlerdeydi. İman hayatında gerilemiş olanların çoğu hayatlarını tekrardan Rabb'e adadılar. Bomba tehdidi yapan adam gelmedi. Vaaz bittikten sonra yönetim kurulunun kalmamı istemediğini açıkladım. İnsanlar arasında bir yaygara koptu. Ben ayrım yaratmaya gelmemiştim, bu yüzden orayı terk etmek konusunda selametteydim.

Bir hafta sonra o yönetim kurulu kiliselerine bir pastör atadı. Bu pastör daha sonra homoseksüel bir hayat sürdürmek için karısından boşandı. Önümüzdeki bir yıl boyunca dört tane pastör değiştirdiler. O kilisenin yönetim kurulunda işleyen korku ruhu, o topluluğa büyük hasar verdi.

Güçlü Olun ve Odaklanın

Nehemya, adamları arasında çıkan mücadeleyi hallettikten hemen sonra, başka bir korku dalgasıyla vuruldu.

“Sanballat ile Geşem bana haber göndererek, ‘Gel, Ono Ovası’ndaki köylerden birinde buluşalım’ dediler. Bana kötülük yapmayı düşünüyorlardı. Onlara haberciler göndererek, ‘Büyük bir iş yapıyorum, gelemem’ dedim, ‘Yanınıza gelirim işi bırakmış olurum; niçin iş dursun?’ Bana dört kez bu haberi gönderdiler, ben de hep aynı yanıtı verdim” (Nehemya 6: 2 – 4).

Sanballat ve Geşem, Nehemya'yı işine odaklanmaktan ısrarla vazgeçirmeye çalıştılar. Fakat Nehemya güçlü olup, bütün dikkatini Rabb'in ona emretmiş olduğu işi yapmaya verdi. Görevinden hiç vazgeçmedi.

Düşman çalışmalarımızı aksatmak için bizi etkisiz hale getirmek ister. Şeytan bunu sadece bir kere denemeyecektir. O ısrarcıdır. Biz ondan daha azimli olmalıyız. Bunun için İncil bize diyor, “İmanda sarsılmadan İblis'e karşı direnin.” (1. Petrus 5: 9). Sarsılmadan demek: “güçlü, sabit, taşınmaz ve kıvıldanmaz” demektir. Birçok insan zafer tamamlanana ka-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

dar kıvılcıktan durmak yerine, düşmanın bir iki vuruşundan sonra vazgeçerler.

Sanballat, uşağını elinde bir mektupla beşinci kez Nehemya'ya gönderdi. Mektupta Nehemya'nın isyan çıkardığına ve kendisini kral ilan ettiğine dair suçlamalar vardı (Nehemya 6: 5 – 7). Bu belli ki yalandı.

Nehemya yine de durmadı. Öyle odaklanmıştı ki bir iftira ile yolundan sapmayacaktı. Bazen bize korku salmaya çalışan düşmanla işleri düzeltmeye çalışırken yolumuzdan sapabiliyoruz.

İnsanlara bakıp şunları söylediğim zamanlar olmuştur, “Bu insanın söylediği yalanların Tanrı'nın seni çağırmış olduğu görevi etkilemesine neden izin veriyorsun? Sana iftira atması doğru olduğu veya senin öyle olduğun anlamına gelmez! Bilmen gereken Tanrı'nın senin hakkında ne dediği ve senin için planının ne olduğudur. Neden ahmak olanla akıl yürütmeye çalışıyorsun.” Kutsal Kitap şöyle diyor, “Akılsıza ahmaklığın göre karşılık verme, Yoksa sen de onun düzeyine inersin” (Süleyman'ın Özdeyişleri 26: 4).

Nehemya'yı durdurmaya teşebbüs eden son adam gelip mabette saklanması için peygamberlikte bulundu çünkü düşman onu öldürmek için geliyordu (Nehemya 6: 10). Fakat Nehemya iş alanını terk ederse adamlar güçsüz kalırdı ve işin tamamlanması gerçekleşmezdi.

Nehemya şöyle karşılık verdi, “Ben kaçacak adam değilim. Benim gibi biri canını kurtarmak için tapınağa sığınır mı? Gelmeyeceğim” (Nehemya 6: 11). Daha sonra Nehemya bu adamın Rab tarafından gönderilmediğini fark etti: Adamın Nehemya'ya böyle sahte bir peygamberlikte bulunmasının sebebi Toviya ve Sanballat'ın onu satın almış olmasıydı. Bakın bundan sonra Nehemya ne dedi:

“Bunun için ücretle tutulmuştu, ta ki, korkayım da öyle yapayım ve suç işleyeyim ve beni çekiştirmek için ellerine kötü bir haber geçsin” (Nehemya 6: 13 KM).

Düşman, kendinizi korumaya almanız için sizi korkutarak adınızı kötüye çıkartmak isteyebilir. Nehemya Rabb'in düşüncesine sahipti; bu yüzden de saf ve gerçek olanı, kötü ve aldatıcı olandan ayırt edebildi.

Sanballat'ın, Geşem'in ve Toviya'nın çevirdiği bütün işleri Nehemya

Gayretle Koşmaya Devam

şöyle özetledi:

“Çünkü onların hepsi: ‘İşten el çekecekler ve yapılmayacak’, diye bizi korkutmak istediler. Fakat ey Allah, şimdi ellerime kuvvet ver” (Nehemya 6: 9 KM).

İşte tekrar korkunun amacının ne olduğunu görüyoruz: Bizi güçten düşürüp Tanrı’nın iradesini yerine getirtmemizi ve korkutana karşı koyamamızı sağlamaktır. Eğer sarsılmadan yerimizde durmazsak, karşı koyamayıp yenik düşeriz.

Düşmanımız olan şeytan, kendi alanlarını fethetmeye başladığımızda bizi korkutmak için her yolu deneyecektir. Öyle bir kere deneyip, sonra vazgeçmez. Bizi durdurabilir, geriye itebilir veya güçten düşürebilir ki Tanrı’nın Egemenliği’nin ileri gitmesine engel olsun.

Nehemya ve adamları duvarı bitirdiler. Artık güvenle çevrelenmiş olduğu için, şehrin içindeki yapılanma başlayabilirdi. Bu kolay bir iş değildi. Attıkları her adımda direnç ve karşı koymayla karşılaştılar. Fakat halk Tanrı’nın konuşmuş olduğunu bildiği için, geri çekilmediler.

Karşı Direncin Gücünü Kırma

Nehemya’nın kararlılığı bütün imanlıların yapması için nasihat edilen bir örnektir:

“Bunlara şimdiden kavuştuğumu ya da yetkinliğe eriştiğimi söylemiyorum. Ama Mesih İsa’nın beni kazanmakla benim için öngördüğü ödülü kazanmak için koşuyorum” (Filipililere 3: 12).

Buradaki anahtar kelime koşmaktır. Yani gayret etmektir. Pavlus, Kutusal Ruh’la dolu olarak “koşuyorum” dediğine göre, o da Nehemya gibi ısrarlı bir karşı koyuşun içinden gayretle geçti. Karşı tarafın baskılarında sendelemeyip, tam tersine onların içinden gayretle koşarak geçmeliyiz. Pavlus şöyle devam etti:

“Tanrı’nın Mesih İsa aracılığıyla yaptığı göksel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşuyorum.” (Filipililere 3: 14).

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Bir göksel çağrı, bir de yerden yani dünyadan olan çağrı vardır. Göksel çağrı, dünyada cennet standartlarına göre yaşamaktır; Tanrı'nın krallığının şahısların hayatlarında izhar olduğunu görmektir. Göksel çağrıya göre yaşayanlar, etraflarında olanları kontrol ederler. Bunu da yetkilerinde kalarak ruhsal şartları sıkıntıdan özgürlüğe dönüştürerek yaparlar.

Karanlık, ışığı alt edemez. Işık, karanlığı kovar. Işık ne kadar parlaksa, o ölçüde karanlık yok olur. İşte Tanrı'nın Krallığı'nın verdiği yetkide yürümek böyledir. Etrafımızdaki her şeyi bu egemenliğin altına koyarız.

İsa, günahkârlarla yemeğe oturdu çünkü oradaki atmosferi kontrol edebiliyordu. Eğer siz Rab'de, dünyevinin şeytanda olduğundan kuvvetliyseniz, siz de atmosferi kontrol edersiniz. Eğer günahlı olan kötülükte imanlının doğrulukta olduğundan kuvvetliyse, imansız olan ruhsal havayı kontrol eder.

Göksel çağrıya göre yaşamaya karar verdiğinizde, karşınıza direnç ve karşı koyma çıkacaktır. “Mesih İsa'ya ait olup Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürmek isteyenlerin hepsi zulüm görecektir” (2. Timoteos 3: 12). Tekrar bize şöyle deniliyor: “Tanrı'nın Egemenliği'ne, birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekir” (Elçilerin İşleri 14: 22).

Ama birçok Hristiyan yerden olan çağrıyı kabullenip, ona göre yaşıyor. Neden mi? Göksel çağrıyla gelen gayretle koşma sırasında karşılarına çıkacak dirençle yüzleşmek istemiyorlar. Çevrelerine tanrısal bir değişim getirmektense, kendileri çevrelerine uyuyorlar. Ayak uydurmak, göze çarpmaktan kolaydır. Karşılarına bir engel çıktığında bazıları ayak uydurmayı seçip, direncin en az olduğu yolu seçerler.

Öyle inanıyorum ki; karşı koyup, direnç göstermek istemememizin bir kısmı hayatlarımızda kurduğumuz kolaylıklar ve güvenle alakalıdır. Her zorluktan sakınmak için hayatlarımızı dikkatle kurarız. Dikkat ederseniz gönüllü zorluğun savunucusuyum fakat Tanrı'dan ziyade kendi plan ve programlarımıza güvendiğimize inanıyorum.

Bizim sağlık sigortamız var. Eğer hasta olursak, ön ödeme yapmadan hemen doktora koşarız. Masrafları sigortamızın karşılayacağını biliriz. Çalıştığımız işyeri maaş zamanı bize ödeme yapar. Eğer işimizi kaybedersek, işsizlik sigortasından yararlanırız. Eğer o da biterse, sosyal yardımlar var. Eğer sosyal yardım yoksa bize yardım sağlayacak başka bir program

Gayretle Koşmaya Devam

buluruz. Hatta tembelliği bile tazmin edecek bir şey bulabiliriz.

Televizyon da pasif bir hayat tarzına destek veriyor. Sıradan bir Amerikanlı haftada yaklaşık olarak yirmi dört saat televizyon izliyor. Kanallar ve Hollywood'un bizim için düşünmesine izin veriyoruz. Onların programlarından aklımıza soktuğumuz şeylere göre düşüncelerimiz şekilleniyor.

Mikrodalga fırınlar ve hazır yemek zincirleri bizlere az emekle veya hiç emek vermeden anında yiyecek vadedinde bulunuyor. Bazıları, eğer on beş dakika içinde size servis yapmazlarsa, bedava yemek verme teklifinde bulunuyorlar. Bir gecede ekspres posta hizmeti, bir saatte kuru temizleme, bir saate fotoğraf çıkartma, çabucak araba yağı değiştirme ve anında dünya haberlerine erişebilme bize sağlanan kolaylıklardan sadece birkaçı.

Bunların birçoğu iyidir. Bütün bunlar gerçekten önemli olan şeylerin peşinden gidebilmemiz için bize vakit sağlamalıdır. Bugün birçok insan eğer bir şey için çok çalışmaları gerekiyorsa, o şeyin peşinden gitmezler.

Maalesef bu düşünce tarzı Batı kiliselerimize sızmış durumda. Rabb'in göksel çağrısını kabul etmek için gereken kararlı bir karaktere pek az Hristiyan sahiptir. Önlerine bir karşı koyuş çıktığında, yoldan sapıp daha az dayanmaları gereken yola saparlar. Bu kaçış yolu vaat ettiği kolaylıkla ilk başlarda iyi görünür. Fakat yolu ılık olmanız için döşenmiştir: göz yummak, ayak uydurmak, duyarsızlık ve kendinizi korumaya almak için.

İsa düşman dağlara karşı koymamızı ve onların yer değiştireceğini söyledi. Başka bir deyişle: Taşları tek tek yerinden sökmen gerekse de, dağı tahrip et! Nehemya gibi, Mesih'te olan gerçek savaşçılar iman edenler için her şeyin imkânsız olmadığını bilerek gayretle dağı delerek geçerdiler (Matta 17: 20). Kolay yolda seyahat edenlerse bir direnmeyle karşılaşmasınlar diye tam tersini yapıp dağın etrafından giderler. Bu dünyanın sistemi havanın prensi tarafından yerleştirilmiştir (Efesliler 2: 2). Cennetin hükümdarlığı bu sisteme karşı hareket etmektedir. Cennetin yolundan gitmek demek dünyanın sistemi tarafından daima bir karşı koymayla yüzleşeceğimiz demektir. Maalesef bu dünyasal sistem kiliselerimizde de yaygın hale gelmiş durumda.

Düşman tarafından gelen bu direnişi hızlı akan bir nehre karşı kürek çekmeye benzetiyorum. Gayretle akan suya karşı kürek çekmelisiniz. Kü-

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

rekleriniz sağlam bir şekilde suyun içinde olmalı ve siz kürek çekmeye devam etmelisiniz. Bir an için bile bırakamazsınız. Eğer bırakırsanız hareket gücünden dolayı kısa bir mesafe için ileri doğru gidebilirsiniz fakat çok geçmeden tekrar nehirden aşağıya doğru sürüklenirsiniz. Kaygınızın ön tarafı ileri doğru bakıyor olabilir fakat siz geriye doğru gidiyorsunuz. Bu örnek imanlıların gayret göstermedikleri zamanı gösterir. Yönleri Hristiyanlığa doğru bakıyor olabilir ama arka arkaya dünyaya doğru akıyorlar. Bu insanlar dindar kişiler haline gelirler. Güçlerini kaybedip, etkisiz olurlar. İsa'nın dediği sözlerle ifade edecek olursam “işe yaramaz” olurlar (Matta 5: 13)!

Güçlü Olun!

Pavlus, Timoteos'a Tanrı'nın armağanını alevlendirmesini nasihat ettikten sonra hemen şunu da ekledi, “Oğlum, Mesih İsa'da olan lütufla güçlen” (2. Timoteos 2: 1). Gayretle koşmak ve korkuyu alt etmek için güçlü olmalıyız.

Aynı şekilde Pavlus da Korintos'taki kiliseyi uyardı, “Uyanık kalın, imanda dimdik durun, mert ve güçlü olun” (1. Korintliler 16: 13). Cesur bir imanlı korkudan çekinmeden zor durumlara göğüs gerer.

Tanrı, Yeşu'nun yürekli olması için bir kere değil, onu tam yedi kere cesaretlendirdi!

“Yeter ki, güçlü ve yürekli ol. Kulum Musa'nın sana buyurduğu Kutsal Yasa'nın tümünü yerine getirmeye dikkat et. Gittiğin her yerde başarılı olmak için bu yasadan ayrıлма, sağa sola sapma” (Yeşu 1: 7).

Tanrı güçlü ve yürekli olmamızı söylüyor. Ne için böyle olmalıyız? Savaşlar kazanıp, büyük liderler olalım diye mi? Hayır, Rabb'in Söz'ünü ve buyruklarını tutabilmemiz için. Bu yolla Yeşu büyük bir lider olup, her savaşı kazandı! Korku, Tanrı'nın iradesini yerine getirme özgürlüğünden sizi soymaya çalışır. Bu yüzden, güçlü ve yürekli olmalıyız ki farkında olmadan doğru olduğunu bildiğimiz şeyden sapmayalım.

Gayretle Koşmaya Devam

Gelin, yürekli olmanın tanımına bakalım:

Zor, tehlikeli ve acı verici olarak nitelenen durumlarla karşılaşıldığında, geri çekilmek yerine onlarla yüzleşme ve üstesinden gelme tutum ve davranışı.

Yürekli olmanın tersi nedir? Hemen tersinin korku veya zayıflık olduğunu düşünebilirsiniz. Bir yere kadar öyledir. Ama gelin –siz olumsuz ekini ekleyelim. Elde edilen kelime yüreksiz olmaktır. Tanrı, Yeşu’ya ve bize güçlü ve cesur olmamızı, cesaretsizliğin yüreklerimize girmesine izin vermememizi söylüyor. Yüreksiz olmak Tanrı’nın iradesini yerine getirmemize engel olacaktır! Şimdi de yüreksiz olmayı tanımlayalım:

Cesarettten yoksun olma, birinin öz güvenini ve umudunu kırma, hevesini kırma.

İlya’nın, İzebel’in korkusundan nasıl cesareti kırılıp, şaşkına döndüğünü hatırlıyor musunuz? O geri çekilip, kaçtı. Hevesi o kadar kırılmıştı ki, yetkisinden atıldı. Cesaretsizliği, düşman olarak görmeliyiz. Rabb’in göksel çağrısını edinmemize engel olacak gücünü küçümsüyoruz. Eğer Tanrı, Yeşu’ya yedi kere güçlü ve yürekli olmasını söylediye, o zaman biz de dikkatli olmalıyız. Cesaretsizlik öldürücüdür! Eğer baş edilmezse, geri çekilmemize sebep olacaktır.

Doğru adamım, imanla yaşayacaktır. Ama geri çekilirse, ondan hoşnut olmayacağım” (İbraniler 10: 38).

Rabb’in korkaklardan hoşnut olmadığını anlamak önemlidir. Rab bize şöyle diyor: “Galip gelen bunları miras alacak. Ben onun Tanrısı olacağım, o da bana oğul olacak. Ama korkak, imansız, iğrenç, adam öldüren, fuhuş yapan, büyücü, putperest ve bütün yalancılara gelince, onların yeri, kükürtle yanan ateş gölüdür. İkinci ölüm budur” (Vahiy 21: 7 – 8).

Korkak, acılar ve tehlike karşısında onursuzca korkan kimse demektir. Tanrı’nın, korkak kimseleri, katiller ve fuhuş yapanlarla aynı gruba koyması insanı kendine getiriyor değil mi? Ama biz hâlâ, korkaklığın bir zayıflık olduğunu iddia ederek kendimizi mazur gösteriyoruz.

Hayır, korkaklık inanmamaktan ileri gelir. İnanmamak İsrail halkının hayatına mal oldu. Vaat edilen diyara giremediler. “Görüyoruz ki, imansızlıklarından ötürü oraya giremediler” (İbraniler 3: 19).

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

Bu durum günümüzde farklı değildir. Bir korkak zafer kazanamaz. Vaat edileni elde edemez. Rab bizlere resul Pavlus aracılığıyla nasihat etti: “Ancak yaşayışınız Mesih’in Müjdesi’ne layık olsun. Öyle ki, gelip sizi görsem de gelmesem de sizinle ilgili haberleri, tek bir ruhta dimdik durduğunuzu, ... size karşı olanlardan hiçbir şekilde yılmadığınızı duyayım...” (Filipililer 1: 28).

Dimdik ayakta durun ve düşmanlarınızın sizi yıldırmasına yahut korkutmasına izin vermeyin. Cesur, güçlü ve yürekli olup, size karşı olanlardan geri geçilmektense onlara karşı durmaya ve üstesinden gelmeye hazır olun! Pavlus sonraki ayette devam ediyor:

“Çünkü Mesih uğruna size yalnız Mesih’e iman etmek değil, ... Mesih uğruna acı çekmek ayrıcalığı da verildi” (Filipililer 1: 29 – 30)

Tecrübe edeceğimiz bu acı nasıl bir şeydir? Bunun yanıtını Petrus veriyor:

“Mesih bedence acı çektiğine göre, siz de aynı düşünceyle silahlanın. Çünkü bedence acı çekmiş olan, günaha sırt çevirmiştir. Sonuç olarak, dünyadaki yaşamının geri kalan bölümünü artık insan tutkularına [arzularına] göre değil, Tanrı’nın isteğine göre sürdürür” (1. Petrus 4: 1 – 2).

Acılar ve dayandığımız durumlar, bedenimizin veya başka etkenlerin bizleri Tanrı’nın bizim için olan iradesinden farklı bir yöne doğru sürüklemesiyle ortaya çıkar. Rabb’in sözünü ve emirlerini tutmamız için bize güçlü ve yürekli olmamız emrediliyor.

Bu yüzden de Petrus, silahlanmamızı söylüyor. Silahlanmamış veya sıkıntılardan geçmeye hazır olmayan bir Hristiyan, silahı olmadan savaşa giden asker gibidir. Bu asker ya esir düşecektir ya da öldürülecektir. Sıkıntılara karşı silahlanmamış Hristiyanlar kolaylıkla ele geçirilip, insan korkusuyla hapsolünürler. Bu da korkunun temsil ettiği her şeydir. (ürkme, çekinme, gözdağı, yılgınlık, utangaçlık, korkaklık, mahcupluk, cesaretsizlik, sindirilme ve insanlar ne der diye düşünmek gibi).

Göksel çağrıyı kabul edip, peşinden gittiğimizde bununla birlikte gelen karşı koymalara da hazırlıklı olmalıyız. Pavlus, hemen şunu da söylü-

Gayretle Koşmaya Devam

yor: “Rab beni her kötülükten kurtarıp güvenlik içinde göksel egemenliğine ulaştıracak. Sonsuzlara dek O’na yücelik olsun! Âmin” (2. Timoteos 4: 18). Tanrı bizleri daima yüceliğine ulaştıracak ve koruyacaktır. Haleluya!

Tanrı’nın Kutsal Yazılarından oluşan aşağıdaki teşvik sözlerini dikkatlice okuyun. Sanki onları daha önce hiç duymamış veya görmemiş gibi okuyun. Durun ve her bir kelime üzerinde derin düşünüp, Kutsal Ruh’un onları size aydınlatmasına izin verin.

“Tanrı bizden [benden] yanaysa, kim bize [bana] karşı olabilir?” (Romalılar 8: 31).

“Mesih’in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? ... Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galilerden üstünüz” (Romalılar 8: 35, 37).

“Yavrularım, siz Tanrı’dansınız ve sahte peygamberleri yenediniz. Çünkü sizde olan, dünyadakinden üstündür” (1. Yuhanna 4: 4).

Tanrı’nın çocuğu ve hizmetkârı olarak, yüreğinizin saflığını koruyun ve yetkili konumunuzdan vazgeçmeyin. O zaman cesurca ilan edip şöyle dersiniz:

Rab benim yardımcımdır, korkmam; İnsan bana ne yapabilir?

Sözlerime son verirken, geçmişte yaşanmış hiçbir başarısızlığın sizi tutmasına izin vermemeniz konusunda size tembih ediyorum. Geleceğinizi, daha önce bulunduğunuz yer ve durumlara göre yargılamayın! Eğer böyle yaparsanız, asla geçmişinizi geçemezsiniz! Kaç kere başarısız olduğunuz mühim değildir, hiç tükenmeyen bir umut vardır. Tanrı'nın uzmanlık alanlarından biri de korkakları şampiyonlar yapmaktır! Haleluya! Onun gücü güçsüzlükte mükemmelleşir.

Sizi cesaretlendirmek için bir örnek olsun diye, Simun Petrus'un kardeşi Andreas'ın hayatına bakın. İsa'nın tutuklandığı gece, “öğrencilerin hepsi O'nu bırakıp kaçtı” (Matta 26: 56). Korkmuş olan sadece Petrus değildi; Andreas da canı uğruna kaçtı. Fakat korkaklık gösterdiği bu durum Andreas'ın hayatının geri kalanını bir korkak olarak geçireceği anlamına gelmedi.

İsa'nın dirilişinden sonra Andreas, Roma egemenliği altında olan Etiyopya'da vaaz etti. Aşağıdaki yazı onun nasıl İsa'yı yücelttiğini açıklar:

Andreas gayretle vaaz edip, birçoklarını Mesih'e getirdikten sonra, Roma valisi Aegeas bütün Hristiyanların zorla Roma putlarına ibadet etmeleri ve kurban kesmeleri için Roma senatosundan izin istedi. Aegeas'a karşı koyması gerektiğini düşünen Andreas yanına gidip, insanlar üzerinde hükümdar olan bir kimsenin ilk başka göklerde olan hükümdarı tanıyıp, O'na tapınması gerektiğini bildirdi. Gerçek Tanrı'ya ibadet ederken Andreas ona, bütün sahte tanrıları ve kör putları kafasından çıkartmasını söyledi.

Andreas'a karşı öfkelenen Aegeas, ona putların mabedini kendisinin yıkıp yıkmadığını ve insanları Hristiyan olmaya ikna edenin kendisi olup olmadığını sordu. (O zamanlar Hristiyanlık batıl bir inanç olarak Romalılar tarafından yasadışı olarak ilan edilmişti.)

Andreas cevap verip, Romalı liderlerin gerçeği anlamadıklarını söy-

ledi. İnsanlık için dünyaya gelmiş olan Tanrı'nın Oğlu, Roma putlarının kötü olduğunu, putların insanlığın düşmanı olduğunu, Tanrı'yı kızdırdığını ve insanları kendinden uzaklaştırdığını öğretti. Şeytana hizmet ederek insanlar her türlü kötülüğe düşerler ve öldükten sonra da arkalarından kötülüklerinden başka hiçbir şeyleri hatırlanmaz diyerek ona söyledi.

Valilik, Andreas'ın bir daha böyle şeyler hakkında vaaz etmemesini buyurdu. Yoksa derhal haç üzerinde öldürülecekti. Bunun üzerine Andreas şöyle cevap verdi, "Eğer haç ölümünden korksaydım, haçın onuru ve yüceliği hakkında vaaz etmezdim." Romalıların tanrılarını hiçe saydığı ve yeni bir tarikat öğretisinde bulunduğu için haç üzerinde ölüme mahkûm edildi.

Andreas, infaz yerine götürülürken, haçın kendini beklediğini görmesine rağmen ifadesini değiştirmede. Ne de söylediği sözde başarısız oldu. Ölmek üzere olan çoğu insana olduğu gibi ne bedeni bayıldı, ne de düşüncesi onu başaransızlığa uğrattı. O şöyle dedi: "Ah uzun zamandır beklediğim haç, hoş geldin! Senin üzerinde asılmış olanın öğrencisi olarak arzulu bir düşünceyle, sevinçle ve hevesle sana geliyorum çünkü seni hep sevdim ve seninle kucaklaşmanın özlemini çektim."

Bu adam, İsa tutuklanırken canını korumak için kaçan adam değildi artık. O değişmişti.

Aslında o gece kaçan bütün öğrenciler İsa Mesih'in tanıklığı uğruna sonunda öldürüldüler. Tanrı onlara kaçtıkları şeyle yüzleşme ayrıcalığını verdi. Hayatlarını ortaya koymalarıyla, korkunun gücü kırılmıştı!

Şunu bilmek size teselli olmalı: "Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek bitireceğine güvenim var" (Filiplilere 1: 6). Bu öğrencilerin tanıklıkları Tanrı'nın başarısızlıkları zafere çevirdiğine tanıklık eder! Geri çekilmeyin fakat sizi seven ve sizin için Kendini verene inanmaya cesaret edin.

Şimdi beraber dua edelim:

Baba, İsa ismiyle sevgin ve hikmetin aracılığıyla beni güçlendirmeni istiyorum. Kendi güvenimi ve rahatımı korumak için zor zamanlarda geri çekildiğim için beni affet. Rab İsa, bugün kendimi inkâr edip, haçımı sırtıma alıp ve senin

KORKUNUN GÜCÜNÜ KIRMAK

arkandan gelmeyi seçiyorum. Ben senin hizmetçinim; Bütün cesaret ve sevgiyle Senin Söz'ünü konuşmak ve iradeni yerine getirmek için beni güçlendiren lûtfunu alıyorum.

Şimdi korku ve kontrol ruhuna hitap edin:

Hayatım üzerine söylenmiş olan korku ve kontrol sözlerini kırıyorum. İnsandan korkma neden olan bağı hayatımdan kırıyorum. Karanlığın murdar ruhları, kendimi Tanrı'ya teslim edip, size karşı duruyorum. Hayatımda size yer vermeyeceğim, Rab İsa ismiyle gidin. Âmin

Kurtarıcımız tek Tanrı, sizi düşmekten alıkoyacak, büyük sevinç içinde lekesiz olarak yüce huzuruna çıkaracak güçtedir. Yücelik, ululuk, güç ve yetki Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bütün çağlardan önce, şimdi ve bütün çağlar boyunca Tanrı'nın olsun! Âmin.

Yahuda 24 - 25

“Tanrı'nın size vermiş olduğu yetkide
yürüyün, yoksa biri gelip onu alır ve size
karşı kullanır.”

Hayatının belli dönemlerinde herkes korkmuştur! Korkunun nasıl oluştuğunu ve
nüksetmesine nasıl engel olmanız gerektiğini gerçekten bilmek ister misiniz?
John Bevere, korkunun tehditlerini ve baskısını deşifre edip, bağlarını kırıyor.
Hayatınızda Tanrı'nın Egemenliğini kurmanız için Tanrı'nın armağanlarını
salıvermeyi öğretiyor.

BUNU BAŞARABİLİRSİNİZ!

Korkunun çirkin kökleriyle yüzleşin ve neden “hayır” demenin sizin için zor
olduğunu, insanlarla yüzleşmekten neden çekindiğinizi, anlaşmazlıklardan
kaçınmak için neden çok çaba harcadığınızı ve enerjinizin çoğunu neden
başkalarını memnun etmeye harcadığınızı öğrenin.

Korkunun sizi geride tutmasına izin vermeyin! Depresyondan, umutsuzluktan ve
karmaşadan kurtulun; İsa Mesih'in gücüyle yeni bir cesaretle ve özgüvenle
yürüyün.

John Bevere, kitapları çok satan bir yazar ve sevilen bir
konuşmacıdır. Kendisi ve yine kitapları çok satan bir yazar olan eşi
Lisa ile birlikte 1990 yılında Messenger International'ı kurdular. Bu
hizmet 214 ülkede yayın yapan *The Messenger* televizyon programı
dâhil olmak üzere çok yönlü ve uluslararası bir hizmet haline
gelmiştir. Bevere, *Şeytan'ın Yemi* ve *Tanrı'ya Yaklaşmak* dâhil olmak
üzere çok sayıda kitap yazmıştır. Eşi Lisa ve dört oğuyla birlikte
Colorado'da yaşamaktadır.

Bu kitap yazardan hediye olup satılamaz

teach reach rescue
**Messenger
International.**
www.messengerintl.org

Follow John Bevere on
Facebook & Twitter

